

SÁI TẮT QUÝ

Quái
vật
trong
quán
đồ
nướng

Losedow
dịch

 NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

QUÁI VẬT TRONG QUÁN ĐỒ NƯỚNG

Tác giả: SÁI TẤT QUÝ

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Sái Tất Quý là một tiểu thuyết gia làng nhàng, đang lúc bất đắc chí, anh tình cờ quen biết cô chủ quán đồ nướng bí ẩn Sở Gia và nhận được một công việc kỳ lạ: mỗi tối thứ Tư hàng tuần đến quán nghe thực khách kể về những chuyện ly kỳ mà họ đích thân trải qua rồi ghi chép lại.

Người ngoài hành tinh bắt cóc trẻ em, hành khách biến mất giữa không trung, bưu kiện chuyển phát nhanh mang lại tai họa cho người nhận, cô gái luân hồi chuyển kiếp trở về, con quái vật trong hình hài bé gái... Những câu chuyện nhuộm đầy màu sắc kinh dị kỳ bí ấy, hóa ra vẫn xảy ra ngay bên cạnh chúng ta ngày ngày. Đi sâu vào thế giới rùng rợn mà thân quen nọ, ta lại thấy thứ đáng sợ nhất chẳng phải yêu ma quỷ quái, mà chính là lòng dạ con người.

Mục lục

Mục lục	
Lời dẫn	
Đĩa bay	
	Lời bàn của Quỳ Thúc
Cày thuê	
	Lời bàn của Quỳ Thúc
Hành khách	
	Lời bàn của Quỳ Thúc
Quyết đấu	
	Lời bàn của Quỳ Thúc
Bắt chước	
	Lời bàn của Quỳ Thúc
Suy đoán	
	Lời bàn của Quỳ Thúc
Chuyển phát nhanh	
	Lời bàn của Quỳ Thúc
Tìm người	
	Lời bàn của Quỳ Thúc
Fan hâm mộ	
	Lời bàn của Quỳ Thúc
Nhìn tôi đi	
	Lời bàn của Quỳ Thúc
Gửi nuôi	
	Lời bàn của Quỳ Thúc
Đặt xe	
	Lời bàn của Quỳ Thúc
Cắt bỏ tình yêu	
	Lời bàn của Quỳ Thúc
Đổi mặt	
	Lời bàn của Quỳ Thúc
Luân hồi	
	Lời bàn của Quỳ Thúc

Tự phụ
Lời bàn của Quý Thúc

Bên B
Lời bàn của Quý Thúc

Ăn cắp ảnh
Lời bàn của Quý Thúc

Yêu nhau ngoài đời
Lời bàn của Quý Thúc

Thề độc
Lời bàn của Quý Thúc

Lòng tốt
Lời bàn của Quý Thúc

Trộm tên
Lời bàn của Quý Thúc

Đi công tác
Lời bàn của Quý Thúc

Quái vật
Lời bàn của Quý Thúc

Phiên ngoại: Sở từ

Lời dẫn

Mãi sau này tôi mới hiểu, thứ làm thay đổi quỹ đạo của vận mệnh có thể là một trận bão tuyết mù trời, một quyết định đưa ra sau khi suy tính cặn kẽ, một lời cầu hôn được chuẩn bị từ lâu, hoặc là... một bữa đồ nướng bất ngờ không nằm trong kế hoạch.

Tôi tên Sái Tất Quý, biệt hiệu Quỷ Thúc, là một tiểu thuyết gia làng nhàng.

Đó là một buổi tối thứ Tư, mưa phùn lất phất, Gia Gia gọi điện thoại, nói muốn mời tôi đi ăn đêm. Ban ngày tôi cãi nhau với biên tập một trận, tối về còn chưa hết bực mình, chẳng mấy khi Gia Gia mời khách, nhân lúc này uống vài chén cho khuây khỏa tâm tình.

Nơi hấn dẫn tôi đến lại là một quán nướng rất sang trọng, gọi là quán nướng Sở Ký gì đó, không chỉ có các món chính như tôm hùm nướng, ốc kèn nướng, bò wagyu nướng mà trên kệ sau quầy bar còn xếp san sát rất nhiều whisky lâu năm. Tôi nhìn kỹ, chỉ riêng số rượu này, e là đã đủ để nộp khoản trả trước cho một căn hộ rồi.

Gia Gia keo kiệt có tiếng, tại sao tự dưng lại mời tôi đến một nơi như thế này, chẳng lẽ... có vấn đề gì? Hấn phát hiện ra vẻ cảnh giác trong ánh mắt tôi, bèn trấn an nói yên tâm đi, tối nay tôi cứ việc gọi thoải mái, hấn sẽ lo tất. Dù sao cũng đều là đàn ông tuổi băm cả rồi, ưa sĩ diện, hấn đã nói như vậy thì tôi cũng

yên lòng, gọi liền một loạt món. Cậu nhân viên phục vụ hỏi chúng tôi uống gì, tôi bèn cướp lời Gia Gia gọi một chai whisky Yamazaki, 18 năm. Rượu này tôi không dám mua, hôm nay Gia Gia mời khách, vậy phá kho thóc của hần một lần thôi.

Lúc món đầu tiên là hào nướng tỏi băm được mang lên, Gia Gia hỏi tôi: “Sái à, dạo này viết tiểu thuyết thế nào?”

Tôi thở dài, vừa định kể khổ với hần thì đột nhiên thấy một cô nàng xinh xắn đi tới. Cô ta thoạt nhìn khoảng hai tư hai lăm tuổi, mái tóc cắt ngắn vẻ năng động, mũi cao mắt sâu, có cảm giác giống như con lai.

Không hiểu sao vừa mới nhìn thấy cô, tôi liền có một cảm giác ngây ngất khó tả.

Câu đầu tiên cô nói là: “Quý Thúc, là anh đúng không?”

Là một tiểu thuyết gia hạng bét, tôi rất ít có cơ hội hưởng thụ loại đãi ngộ được fan hâm mộ nhận ra này, huống hồ còn là một fan hâm mộ xinh đẹp như vậy nữa. Cho nên tôi không khỏi cảm thấy đặc ý, vội sửa lại mái tóc: “A, đúng rồi, là anh đây.”

Sau đó cô nàng lại nói: “Gia Gia suốt ngày kể với em về anh, cho nên em bảo anh ấy lúc nào rảnh dẫn anh đến quán này ngồi một lát.”

Thì ra cô không phải fan hâm mộ của tôi, chẳng qua chỉ là bạn của Gia Gia, tôi giống như bị gội một chậu nước lạnh vào đầu, lúng túng nói: “À, à...”

Song Gia Gia lại đứng dậy, long trọng giới thiệu: “Cô ấy chính là bà chủ quán nướng Sở Ký, tên là Sở Gia.”

Một em gái hơn hai mươi tuổi lại có biệt danh oách như vậy quả thật khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

Sở Gia nhìn chai rượu trên bàn, cười nói: “Gu của Quý Thúc cũng được đấy, có điều...”

Cô gọi nhân viên phục vụ đến, bảo: “Lấy giúp tôi một chai Macallan 25 năm.” Sau đó quay đầu lại, cười nói với tôi: “Tối nay em có việc muốn nhờ, uống loại xịn hơn đi.”

Tôi giật nảy mình, Macallan 25 năm! Lần đầu tiên gặp nhau đã mời tôi uống rượu đắt tiền như vậy... Quả nhiên có vấn đề, đây không phải là Hồng Môn yến gì đó chứ?

Nhân viên phục vụ mang rượu đến, Sở Gia thành thạo mở nắp chai, rót ra ba ly. Tôi nhìn chăm chăm sắc rượu vàng óng ánh trong ly, nuốt nước bọt hỏi: “Vậy... Sở Gia tìm tôi có việc gì thế?”

Gia Gia cầm ly rượu lên, cười ha ha: “Cậu còn sợ con bé này ăn thịt cậu à?”

Tôi gãi đầu, xấu hổ nói: “Không có công không nhận lộc, đời này tôi sợ nhất là nợ ân tình người khác.”

Sở Gia nhìn mặt tôi hồi lâu, đột nhiên cười nói: “Anh đúng là vẫn giống như trước kia.”

Tôi không khỏi cảm thấy nghi hoặc, cô có một gương mặt rất đặc biệt, một cái tên cũng rất đặc biệt, tôi cực kỳ chắc chắn tối nay là lần đầu tiên trong đời tôi gặp cô, lấy đâu ra trước kia gì chứ?

Nhưng Sở Gia không giải thích gì, đi thẳng vào vấn đề chính: “Thôi được rồi, Quý Thúc, thực ra là em muốn nhờ anh viết giúp em một vài câu chuyện.”

Tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm, việc này thì tôi có thể giúp được, bèn hỏi: “Chuyện kiểu gì?”

Cô ra hiệu cho tôi uống rượu trước, sau đó vừa rót thêm ly nữa, vừa nói: “Anh xem, quán nướng Sở Ký này, em đã mở được hơn hai năm. Mỗi lúc đêm khuya tĩnh mịch, sắp đóng cửa, luôn có một số thực khách uống nhiều, rượu vào lời ra tâm sự với em, kể một số chuyện không thể tưởng tượng nổi. Thật hay giả khó mà biết được, nhưng tin em đi, tất cả đều rất đặc sắc.”

Sở Gia cười khanh khách: “Nói thật nhé, Quý Thúc, cho dù trí tưởng tượng của anh có bay bổng đến mấy cũng tuyệt đối không tưởng tượng được, sâu trong đáy lòng những thực khách thoát nhìn bình thường hoặc hào hoa ấy lại chôn giấu những câu chuyện... ừm, có thể nói là lật đổ thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan, khiến người nghe phải thay đổi nhận thức của mình.”

Sở Gia uống một ngụm rượu, nheo nheo mắt, nói như khiêu khích: “Nhưng phải xem anh có thể viết ra hay không.”

Lúc này Gia Gia ngồi bên cạnh cũng giật dây: “Sái này, từ khi cậu viết series tiểu thuyết khoa học viễn tưởng gì đó, *Siêu não* đúng không nhỉ, đã hơn nửa năm rồi, cậu vẫn chưa có tác phẩm gì mới, cạn kiệt cảm hứng rồi hả? Bây giờ một cơ hội rất tốt bày ra trước mắt cậu, cậu xem, Sở Gia có rượu, còn có câu chuyện, cậu chỉ cần uống rượu, ghi lại những chuyện nghe được, thế là OK rồi, tốt thế còn gì nữa.”

Tôi cau mày, ngập ngừng: “Nghe có vẻ cũng hay đấy, nhưng mà...”

Tôi quay sang bà chủ quán nướng, không đúng, phải gọi là cô chủ: “Sở Gia, người viết tiểu thuyết có hàng đồng, có người nổi danh hơn tôi, có người viết hay hơn tôi, vì sao em lại cứ

phải tìm tôi? Mà... e là em còn chưa bao giờ đọc tiểu thuyết của tôi ấy chứ?”

Sở Gia nhoẻn cười nói: “Quý Thúc, em đã tìm kiếm tất cả các tác phẩm của anh, đọc kỹ càng cả rồi. Em xác nhận, anh chính là người em cần tìm. Chỉ cần anh đồng ý, sau này cứ tối thứ Tư hằng tuần đến Sở Ký, em sẽ sắp xếp thỏa đáng mọi việc. Anh chỉ việc uống rượu, ăn đồ nướng, nghe khách kể chuyện, sau đó ghi lại là được.”

Rồi cô lại bổ sung một câu: “Yên tâm, sau này tiền nhuận bút và tác quyền em cũng không cướp của anh đâu.”

Sở Gia đã nói hết tất cả những bản khoản của tôi, khiến tôi lại cảm thấy hơi ngượng ngùng: “Nhưng mà... em làm như vậy thì được lợi lộc gì?”

Gia Gia cười khanh khách: “Có thể quảng cáo cho quán chứ sao!”

Song Sở Gia không tỏ thái độ gì, chỉ rót đầy chén rượu, sau đó tay phải nâng chén, tay trái nâng cổ tay phải, ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch.

Cuối cùng, cô khẽ mỉm cười, nói: “Rồi sau này anh sẽ biết.”

Đã bay

Vị thực khách tối nay có vẻ hơi hâm hâm dở dở.

Anh ta mặc một chiếc áo khoác thể thao nhãn nhúm, tóc ít nhất đã hai tháng không cắt, khuôn mặt vừa gầy vừa dài, lại bóng nhờn. Tóm lại là khiến tôi có cảm giác như gặp một người làm thuê ở chợ lao động.

Tôi hỏi tên anh ta, nhưng hỏi một đằng anh ta lại trả lời một nẻo: “Cảm Ơn^[1E]”

Tưởng vị khách này không nghe rõ, tôi liền nhắc lại một lần nữa: “Không cần cảm ơn, tôi hỏi là, tôi nên xưng hô với anh như thế nào?”

Anh ta mở to mắt nhìn tôi, giống như đang nhìn một kẻ thiếu năng, sau đó lại nói một lần nữa: “Cảm, Ơn.”

Tôi ngẫm nghĩ mấy giây mới vỡ lẽ, thì ra vị khách này họ Cảm, tên chỉ có một chữ Ơn, cho nên họ tên là Cảm Ơn.

Cuối cùng cũng làm rõ tên thực khách, sau đó Cảm Ơn đột nhiên lộ vẻ nghiêm túc, hỏi tôi một câu hỏi làm người ta còn đau đầu hơn: “Quý Thúc, anh có tin là có người ngoài hành tinh không?”

Tôi gãi gãi đầu, cố gắng diễn đạt đầy đủ quan điểm của mình: “Nếu ý anh là trong vũ trụ này có người ngoài hành tinh hay không, thì tôi cho rằng chắc chắn phải có, bởi vì vũ trụ bao la như vậy, không thể chỉ có một loại sự sống có trí tuệ là chúng

ta được. Nhưng nếu anh hỏi có người ngoài hành tinh đã tới trái đất hay không, vậy thì đáp án của tôi là không, bởi vì...”

Cảm Ơn ngắt lời tôi: “Người ngoài hành tinh đương nhiên đã tới trái đất.” Anh ta nói chắc như đinh đóng cột: “Tôi tận mắt thấy rồi.”

Tận mắt thấy người ngoài hành tinh ư, chuyện quái gì thế này? Tôi thầm nghĩ, gã Cảm Ơn này không phải bị bệnh thần kinh thật đấy chứ?

Cảm Ơn hừ một tiếng: “Quý Thúc, tôi biết anh đang nghĩ gì đấy nhé. Đừng tưởng tôi có bệnh, tôi thật sự đã gặp người ngoài hành tinh mà. Đây, tôi cho anh xem bằng chứng.”

Anh ta lấy ra một chiếc điện thoại di động cổ lỗ sĩ, bấm bấm trên màn hình hồi lâu. Tôi tưởng anh ta sẽ cho mình xem mấy bức ảnh photoshop cực giả tạo, hoặc ảnh mấy đĩa tròn nhạt nhòa trên bầu trời, không ngờ anh ta lại chìa ra trước mặt tôi một APP ngân hàng di động.

Trong APP ngân hàng là tài khoản cá nhân của anh ta, tên chủ tài khoản, số dư tài khoản...

Tôi dụi dụi mắt.

Chữ số đầu tiên trong tài khoản là 8, sau đó tổng cộng có một, hai, ba, bốn..., không sai, bảy số 0.

Tám mươi triệu nhân dân tệ!

Người đàn ông ăn mặc lôi thôi lếch thếch, tính tình khùng khùng điên điên này, không ngờ trong tài khoản ngân hàng lại có tám mươi triệu tệ.

Cả người tôi trở nên đờ đẫn, chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn anh ta.

Cảm Ơn cất điện thoại đi, đặc ý nói: “Nhìn thấy chưa, số tiền này chính là người ngoài hành tinh cho tôi đấy.”

Tám mươi triệu tệ này là bằng chứng mạnh mẽ nhất trong số những bằng chứng chứng minh sự tồn tại của người ngoài hành tinh mà tôi đã từng nhìn thấy, nếu không, một quái nhân như Cảm Ơn kiếm đâu ra tám mươi triệu tệ?

Tôi chớp chớp mắt, không nhận được hỏi: “Còn có loại người ngoài hành tinh này sao? Có thể giới thiệu cho tôi được không?”

Cảm Ơn rất hài lòng với thái độ của tôi, hào sảng nói: “À, không có vấn đề gì, có điều...” Anh ta cười hì hì: “Cứ đợi tôi kể xong chuyện đã.”

Câu chuyện của Cảm Ơn phải bắt đầu kể từ năm anh ta lên tám tuổi.

Năm đó, Cảm Ơn cùng cha mẹ sống tại một thị trấn nhỏ. Có lần bố Cảm Ơn đi công tác bên ngoài, mang về cho Cảm Ơn một quyển *Bí ẩn chưa có lời giải về người ngoài hành tinh*, là loại sách có tranh minh họa màu. Khi đó là những năm 90 của thế kỷ 20, phương tiện giải trí không nhiều, Cảm Ơn ngày ngày ôm quyển sách này đọc, có gì không hiểu liền hỏi người lớn, dần dà Cảm Ơn ngày càng cảm thấy hứng thú với người ngoài hành tinh. Suy nghĩ của trẻ con rất đơn thuần, trong sách đã nói có người ngoài hành tinh, vậy thì chắc chắn phải có.

Cảm Ơn thậm nghĩ, mình phải tìm được người ngoài hành tinh.

Trên đường đi tìm người ngoài hành tinh, Cẩm Ôn không phải chỉ có một thân một mình mà còn có một người bạn nhỏ.

Bởi vì khi đó tuổi còn quá nhỏ, trí nhớ đã nhạt nhòa, Cẩm Ôn chỉ nhớ người bạn nhỏ đó tên Vượng Vượng, ít hơn Cẩm Ôn một tuổi, ở cùng một tòa nhà với Cẩm Ôn, có cha hoặc mẹ làm việc tại công ty dược phẩm. Cẩm Ôn thường xuyên cùng Vượng Vượng đọc quyển *Bí ẩn chưa có lời giải về người ngoài hành tinh* đó, khi Cẩm Ôn đưa ra ý tưởng đi tìm người ngoài hành tinh, Vượng Vượng cũng đồng ý ngay.

Tìm người ngoài hành tinh, nhưng mà tìm như thế nào? Thế giới này quá rộng lớn, hai đứa trẻ con vắt mũi chưa sạch, có thể đi được đến đâu?

Cuối cùng Cẩm Ôn nghĩ ra một cách, là phát tín hiệu cho người ngoài hành tinh. Trong *Bí ẩn chưa có lời giải về người ngoài hành tinh* có ghi lại một câu chuyện, kể rằng thời chiến tranh thế giới thứ hai, có một người lính Đức bị lạc đơn vị, bắn một phát pháo sáng tín hiệu ở chốn đồng không mông quạnh, hòng tìm lại đồng đội, không ngờ lại gọi tới một chiếc đĩa bay lớn.

Đương nhiên, hai đứa trẻ con không tìm được pháo sáng tín hiệu thật sự, nhưng ra ngoài phố có thể mua được một loại pháo hoa phổ biến năm đó, gọi là gậy phép thuật. Cầm gậy phép thuật trong tay, bắn lên trên trời, người ngoài hành tinh ngồi trong đĩa bay nhất định có thể nhìn thấy.

Hai thằng nhóc Cẩm Ôn và Vượng Vượng dành dụm tiền tiêu vặt một thời gian dài, cuối cùng mua được mười cây gậy phép thuật, đến một buổi tối cuối tuần, hai đứa lén chuồn ra

khỏi nhà, chạy đến nơi cao nhất trong thị trấn là trên ngọn núi có tháp truyền hình.

Sau khi bắn gậy phép thuật một lát, đĩa bay hạ xuống thật.

Cảm Ơn nhớ rất rõ, đĩa bay lơ lửng ở trên trời, ít nhất to gấp đôi sân bóng đá, có vẻ như được làm bằng sắt tây, còn có cửa sổ hình tròn xung quanh. Đĩa bay không ngừng xoay tròn, phía dưới có rất nhiều đèn màu đỏ, còn phát ra tiếng hú kỳ lạ.

Một lát sau, người ngoài hành tinh từ trên đĩa bay đi xuống.

Người ngoài hành tinh cao ít nhất hai mét, mặc bộ đồ du hành màu xanh lá cây đậm, còn đội mũ phi hành gia.

Cảm Ơn và Vương Vương vừa phấn khích vừa căng thẳng, không biết nên xoay người chạy hay sung sướng vẫy tay với bọn họ.

Lúc này xảy ra một chuyện làm người ta không lường được. Một người ngoài hành tinh cao lớn xông tới ôm lấy Vương Vương, rồi xoay người quay lại đĩa bay, mặc cho Vương Vương kêu khóc giãy giụa.

Cảm Ơn còn chưa kịp phản ứng thì đĩa bay và người ngoài hành tinh đều đã biến mất, cùng biến mất còn có người bạn chơi thân từ nhỏ của Cảm Ơn là Vương Vương. Thoáng cái hơn hai mươi năm đã trôi qua, Cảm Ơn không còn gặp lại Vương Vương nữa.

Khi đó kế hoạch hóa gia đình làm rất nghiêm, nhà nào cũng chỉ có một đứa con, Vương Vương biến mất, cha mẹ Vương Vương đương nhiên rất đau khổ. Một khi đau khổ, họ khó tránh khỏi giận lây cả gia đình Cảm Ơn. Mặc dù Vương Vương là bị

người ngoài hành tinh bắt đi, nhưng nếu không có Cẩm Ôn đầu tiên, sao Vương Vương lại bị bắt mất chứ?

Sau chuyện này, cha mẹ Cẩm Ôn đành phải xin thôi việc tại cơ quan, dẫn Cẩm Ôn rời khỏi thị trấn quê nhà, đi tới nơi khác mưu sinh.

Cẩm Ôn nhớ ba người nhà họ không ngừng chuyển chỗ ở, tổng cộng đã chuyển qua mấy thành phố. Phải chuyển nhà liên tục như vậy, một mặt bởi cha Cẩm Ôn vừa nghỉ việc nhà nước, làm ăn gặp khó khăn, mặt khác bởi người ngoài hành tinh vẫn đang theo dõi gia đình họ.

Cẩm Ôn nhớ, bất kể ở nhà hay ở trường, luôn có một đôi mắt vô hình nhìn chăm chăm cậu ta. Nhất định là người ngoài hành tinh. Người ngoài hành tinh lần trước bỏ sót Cẩm Ôn, bây giờ lại quay lại tìm cậu ta đây mà.

May mà được cha mẹ hết lòng bảo vệ, lúc căng thẳng nhất thậm chí mỗi ngày mẹ đều đứng ở bên ngoài lớp học, chờ đến khi Cẩm Ôn tan lớp.

Không giống như cha mẹ người khác, cho dù vào lúc bị đe dọa nghiêm trọng nhất, cha mẹ Cẩm Ôn cũng chưa bao giờ phủ định sự tồn tại của người ngoài hành tinh. Họ không hề lừa Cẩm Ôn, nói là trên thế giới không có người ngoài hành tinh, cho nên không cần phải sợ. Mặc dù họ chưa từng tận mắt nhìn thấy người ngoài hành tinh, nhưng lại tin tưởng tất cả những gì Cẩm Ôn nói một cách vô điều kiện, hơn nữa nhất mực bảo vệ con trai mình.

Cẩm Ôn nhớ vô số buổi tối, trong phòng căn nhà trọ, mẹ luôn ôm Cẩm Ôn, cùng cậu nhớ lại chuyện xảy ra đêm hôm đó,

bao gồm đủ mọi chi tiết về chiếc đĩa bay, kể cả chuyện người ngoài hành tinh bắt Vương Vương đi thế nào, còn Cẩm Ôn thì may mắn ra sao, đến bây giờ vẫn còn được ở lại với cha mẹ.

Có điều cuối cùng mẹ Cẩm Ôn bao giờ cũng nói thêm một câu: “Người ngoài hành tinh nhất định sẽ đối xử tốt với Vương Vương, con không cần phải buồn.”

Nhờ cha mẹ bảo vệ chu đáo, người ngoài hành tinh không tìm được cơ hội nào để ra tay, dần dần bỏ cuộc, không còn đuổi bắt Cẩm Ôn nữa. Sau đó cả nhà Cẩm Ôn chuyển tới Thâm Quyển, việc làm ăn của cha cậu cũng dần khởi sắc, họ bắt đầu an cư lạc nghiệp, cuộc sống cũng ngày càng hạnh phúc.

Thoáng cái đã bảy năm trôi qua từ khi đĩa bay hạ xuống, Cẩm Ôn đã trở thành một thiếu niên mười lăm tuổi. Mặc dù thành tích học tập của Cẩm Ôn không tốt lắm, ngoại hình cũng không đẹp trai, chơi thể thao rất kém, thường xuyên bị bạn học chê cười, nhưng ít nhất cậu ta không bị người ngoài hành tinh bắt đi, vẫn sống trên trái đất cùng cha mẹ. Cậu ta biết mình được như thế này là đã tốt lắm rồi.

Chuyện xảy ra hết sức bất ngờ, không ai có thể đoán trước được.

Trong chuyến du lịch sau khi tốt nghiệp cấp hai, lớp của Cẩm Ôn đến Hải Nam, ở một khách sạn tại thành phố Tam Á. Không có bạn nào chịu ngủ với Cẩm Ôn, cho nên buổi tối Cẩm Ôn ngủ một mình một phòng. Sau khi ăn tối xong, các bạn khác đều ra bờ biển chơi, Cẩm Ôn không muốn đi, liền về phòng ngủ.

Đến lúc tỉnh giấc, Cẩm Ôn phát hiện mình không ở khách sạn ven biển, mà đang ở trên một ngọn núi.

Hơn nữa chính là ngọn núi đĩa bay từng hạ xuống ở quê nhà.

Cẩm Ôn nhìn quanh bốn phía, không sai, chính là ngọn núi này. Bảy năm trôi qua, so với lúc cậu còn nhỏ, cây cối trên núi dường như thấp đi, nhưng ngọn tháp truyền hình cao cao đó vẫn còn nguyên chỗ cũ.

Cẩm Ôn suyt nữa phát điên, làm sao lại có chuyện này được?

Mặc dù không tính toán cụ thể, nhưng Hải Nam cách thị trấn quê nhà này của cậu ta ít nhất cũng phải một nghìn cây số, ở giữa còn cách biển rộng. Một người sống sờ sờ như cậu ta làm sao có thể ngủ một giấc dậy đã từ Hải Nam về đến quê nhà?

Cách giải thích duy nhất chỉ có người ngoài hành tinh.

Không biết xuất phát từ mục đích gì, nhân lúc Cẩm Ôn đang ngủ, người ngoài hành tinh đã bắt cóc cậu ta lên đĩa bay, lại đưa về trên ngọn núi ở quê nhà này. Có điều, sau đó Cẩm Ôn nghĩ, người ngoài hành tinh cũng không có ác ý gì. Nếu không bọn họ hoàn toàn có thể giết chết cậu ta, hoặc bắt đi giống như năm đó đã bắt đi Vương Vương.

Thậm chí Cẩm Ôn nghĩ, chưa biết chừng người ngoài hành tinh muốn bồi thường cho cậu ta, bồi thường năm đó đã làm cho cậu ta hoảng sợ, và mất bạn chơi cùng từ nhỏ.

Hôm đó Cẩm Ôn tự mình đi xuống núi, dùng điện thoại công cộng gọi cho cha mẹ, hai người vô cùng sốt ruột, vội vàng tới đó ngay trong ngày, đón Cẩm Ôn về Thâm Quyển. Mặc dù họ quyết định giữ bí mật, nhưng chuyện Cẩm Ôn mất tích ở Hải

Nam rồi lại xuất hiện ở quê nhà cách nhau cả nghìn cây số này vẫn truyền ra ngoài. Cho tới bây giờ, vẫn còn có thể tra được tin tức này trên mạng.

Sau khi trở lại Thâm Quyến, Cảm Ôn nhất quyết không chịu đi học nữa. Đẳng nào thành tích học tập cũng kém sẵn, hơn nữa lại hai lần gặp phải người ngoài hành tinh, khiến Cảm Ôn cảm nhận sâu sắc sự vô thường của cuộc đời. Cố gắng hơn nữa cũng có tác dụng gì, đẳng nào thì người ngoài hành tinh muốn bắt ai cũng được, sớm muộn sẽ bắt tất cả mọi người đi.

Cứ thế, mười mấy năm qua đi, cha mẹ lần lượt lâm bệnh nặng rời xa nhân thế, chỉ còn lại một mình Cảm Ôn. Cậu ta ở Thâm Quyến không có thân nhân, không có bạn bè, càng đừng nói đến vợ, không có người chăm sóc nên đã thành ra lười thôi lếch thếch, không khác gì một người lang thang thế này...

Nghe đến đây, tôi không kìm được vỗ bàn: “Không đúng, vậy chuyện người ngoài hành tinh cho anh tám mươi triệu tệ là như thế nào?”

Cảm Ôn cười ha ha, lấy ra một cái ví kỹ, lại hết sức thận trọng lấy từ trong ví ra một mảnh giấy. Mảnh giấy nhìn có vẻ đã lâu năm, ố vàng mục nát, bên trên viết chữ gì đó bằng bút bi. Tôi ghé lại gần xem, trên mảnh giấy viết: “20111003, mua BTC.”

Tôi dường như hiểu ra gì đó, lại vò đầu bứt tai thắc mắc: “Đây là...”

Cảm Ơn nghiêm túc cắt mảnh giấy đi, sau đó mới ngẩng đầu lên, nhìn tôi nói: “Năm ấy tôi xuống khỏi ngọn núi ở quê nhà, trong túi áo đã có thêm một mảnh giấy như vậy. Chắc chắn là người ngoài hành tinh để lại cho tôi. Lúc đầu tôi cũng không hiểu là có ý gì, chỉ giữ lại nó bên mình. Đến tận năm 2011, tôi nghe người khác nói đến Bitcoin, ha ha ha, Bitcoin cũng gọi là BTC mà, đúng không?”

Dưới ánh đèn, mặt mày anh ta tươi như hoa: “Lúc đó chỉ có một trăm tệ một đồng, cha tôi để lại cho tôi tám mươi nghìn, tôi liền mua hết Bitcoin theo người ngoài hành tinh nói. Đợt trước tăng đến một trăm nghìn tệ một đồng, tôi tìm người bán đi giúp, toàn bộ gửi vào ngân hàng. Anh xem, không phải là người ngoài hành tinh cho tôi tám mươi triệu tệ hay sao?”

Cảm Ơn tiếp tục lải nhải không ngừng: “Giờ thì anh đã hoàn toàn tin tôi chưa? Nếu không phải người ngoài hành tinh thì ai có thể biết trước tương lai, biết nhiều năm sau sẽ xuất hiện một thứ như Bitcoin, còn bảo tôi đi mua nữa...”

Anh ta nói không sai, năm 2011 nếu có thể biết trước mọi việc, bỏ tiền ra mua Bitcoin, thì bây giờ đã có thể tăng giá ngàn lần, trở thành triệu phú rồi. Đương nhiên thời thế đã khác, bây giờ giá Bitcoin cao như vậy mới tính đến chuyện mua thì rất có khả năng sẽ trở thành một thằng ngu đu đỉnh bán đáy. Bitcoin một khi bị sập, không chừng sẽ có rất nhiều án mạng.

Ý tôi là, nếu ai đó dùng câu chuyện Cảm Ơn kể cho tôi làm một bài quảng cáo cho Bitcoin, dụ dỗ mọi người mua Bitcoin, thì người đó chắc chắn là một thằng ngu.

Có điều đây không phải trọng điểm tôi quan tâm đến.

Tôi xem xét nội dung ghi chép tối nay trong máy tính xách tay, lại lên mạng tìm kiếm. Sau khi kết nối lại một lần nữa những chi tiết bị bỏ sót, đồng thời tìm hiểu chính xác một từ nào đó, tôi có thể chấp nối thành một câu chuyện khác.

Trong câu chuyện này, sự tồn tại của người ngoài hành tinh không hề quan trọng, mà hết thảy những chuyện xảy ra với Cẩm Ôn, bao gồm ban đêm đĩa bay hạ xuống, bao gồm ngủ một giấc bay qua ngàn dặm, bao gồm mảnh giấy biết trước tương lai từ mười mấy năm trước, đều có thể có lời giải thích hợp lý.

“Này, anh cần tôi giới thiệu với người ngoài hành tinh hay không, nếu có thì cùng tôi về ngọn núi quê tôi một chuyến...”

Tôi gập máy tính xách tay lại, mỉm cười áy náy với anh ta: “Không cần đâu, cảm ơn.”

Lời bàn của Quỷ Thúc

Câu chuyện này muốn nói đến tình yêu của cha mẹ đối với con cái.

Lúc nhỏ Cẩm Ôn dẫn Vương Vương lên trên núi, dùng gậy phép thuật gây ra một vụ hỏa hoạn. Trong ký ức méo mó của Cẩm Ôn, đèn đỏ lấp loáng cùng với tiếng hú kỳ lạ thực ra là xe cứu hỏa, người cao lớn mặc đồ phòng cháy màu xanh lá cây đậm là lính cứu hỏa đến chữa cháy. Nhiều năm sau anh ta một lần nữa quay lại trên núi, nhìn thấy cây cối thấp hơn, bởi vì đó là cây mới mọc lên sau vụ cháy rừng năm đó.

Vương Vương bị chết cháy trong hỏa hoạn, cha mẹ của cậu ta vô cùng đau khổ, oán hận trong lòng. Để bảo vệ Cẩm Ôn, cha mẹ dẫn cậu ta rời khỏi quê hương, bôn ba khắp nơi. Để xóa mờ nỗi ám ảnh thuở nhỏ tận mắt nhìn thấy Vương Vương chết cháy, cha mẹ Cẩm Ôn vẫn nhào nặn, củng cố ký ức méo mó cho con trai, rằng Vương Vương còn sống, chỉ là bị người ngoài hành tinh đưa đi rồi, qua đó cố gắng giảm bớt cảm giác tội lỗi của Cẩm Ôn.

Cha mẹ Cẩm Ôn làm mọi cách bảo vệ con trai cũng vì sợ bị cha mẹ Vương Vương trả thù.

Vài năm sau, Cẩm Ôn đến Hải Nam du lịch, tình cờ gặp cha Vương Vương lái xe đến mua nguyên liệu. Ông ta dùng thuốc mê (đoạn trước có nói ông ta làm việc ở công ty dược), làm Cẩm Ôn mê man và đưa đi, dùng ô tô chở về quê nhà (ô tô có thể lên tàu thủy).

Đi đường có lẽ mất một ngày hai đêm, trong lời kể không hề nhắc đến “hôm sau”, mà là “đến lúc tỉnh giấc”.

Còn mảnh giấy ghi “20111003 mua BTC”, rất nhiều người có thể đoán được, BTC không phải chỉ Bitcoin, mà là một nguyên liệu hóa học sản xuất thuốc^[2E]. Còn 20111003 thực ra là một số điện thoại.

Cảm Ơn tưởng nhầm là người ngoài hành tinh dặn anh ta năm 2011 mua Bitcoin, kết quả là thánh nhân đã kẻ khù khờ.

Mảnh giấy này vốn để ở trong túi áo khoác của cha Vương Vượng. Ông ta bắt cóc Cảm Ơn mang lên trên núi, vốn định sát hại Cảm Ơn để báo thù cho con trai chết yểu, sau đó đổi ý vì một nguyên nhân nào đó, còn mặc áo khoác lên người Cảm Ơn rồi rời khỏi ngọn núi đó. Mảnh giấy ở trong túi áo, lúc Cảm Ơn ngủ ở Hải Nam, quần áo ngủ có lẽ là không có túi.

Cà phê

Vị khách tối nay tương đối đặc biệt. Ý tôi không phải những vị khách trước kia bình thường, chỉ có điều trước khi kể chuyện, họ và tôi chưa từng gặp mặt. Còn buổi tối thứ Tư này, ngồi đối diện lại là một người quen của tôi.

Trước khi cậu ta ngồi xuống, tôi không thể nào đoán được người khách tối nay sẽ là cậu ta. Cậu ta nói với tôi, chuyện xảy ra đã ba năm trước, cậu ta khi đó và bây giờ khác biệt rất lớn, ngay cả tên gọi cũng không giống bây giờ.

Chuyện cậu ta muốn kể, bắt đầu từ một thanh niên họ Lôi.

Người thanh niên này hơn hai mươi tuổi, gia đình mở công ty bảo hiểm, cao lớn đẹp trai, chỉ riêng siêu xe đã có ba chiếc. Cậu ta thường xuyên mở party tại biệt thự hay trên du thuyền, có tên tuổi vang dội trong giới con nhà giàu, cả người quen lẫn người không quen đều gọi cậu ta là Lôi thiếu gia.

Có rất nhiều em gái muốn sẵn đón Lôi thiếu gia, mặc dù thỉnh thoảng cậu ta cũng chơi bời dơi chút, nhưng thật lòng yêu thì chỉ có một, đó chính là Sharon, bạn gái cậu ta. Hai người họ biết nhau ở Mỹ, khi đó Sharon còn đang học ở Stanford. Lôi thiếu gia tuy là người từng trải, nhưng Sharon cao ráo xinh đẹp, gia đình giàu có, tính tình lại tốt, bất kể nhìn từ góc độ nào đều là người bạn đời hoàn hảo trong cảm nhận của cậu ta.

Không những thế, điều Lôi thiếu gia coi trọng nhất là cậu ta tìm được một cảm giác gắn kết linh hồn với Sharon, mặc dù

mới quen nhau được nửa năm, song cậu ta lại có cảm giác hai người đã biết nhau từ lâu. Lôi thiếu gia dự định chơi thêm vài năm nữa rồi rước Sharon về dinh. Sharon dường như cũng ngầm hiểu mà không nói ra, bất kể Lôi thiếu gia ăn chơi thế nào bên ngoài, cô đều không nghe không hỏi, toàn tâm toàn ý chờ làm Lôi thiếu phu nhân.

Cho đến một ngày, Sharon đề nghị chia tay.

Khi đó họ đang ở trong một nhà hàng cao cấp tại Hồng Kông, Sharon đổ một viên thuốc màu đỏ từ trong lọ thuốc ra, sau khi uống vào, đột nhiên mở miệng nói: “Lance, chúng ta chia tay đi.”

Suy nghĩ đầu tiên của Lôi thiếu gia là Sharon đang nói đùa.

Sharon lại nhìn cậu ta, nói: “Em nói nghiêm túc đấy.”

Cô lắc lắc lọ thuốc trên tay, bên ngoài lọ không có bất cứ nhãn hiệu nào, thuốc trong lọ dường như không còn lại bao nhiêu.

Lúc này Lôi thiếu gia mới sốt ruột, hỏi Sharon rốt cuộc là vì sao, vì cô nàng ở TVB tuần trước đó, hay vì vừa rồi không mua được túi xách bạch kim da cá sấu hiệu chữ V ngược (Λ) của Hermes? Cô nàng TVB cậu ta có thể lập tức cho vào danh sách đen, còn túi xách bạch kim, cậu ta sẽ tìm một người mới mua chưa dùng bao giờ, trả thêm trăm ngàn nữa, kiểu gì cũng sẽ đồng ý sang tay. Cũng chỉ là tiền thôi mà...

Sharon lắc đầu, nói không liên quan gì đến những chuyện này. Cô muốn chia tay Lôi thiếu gia là bởi vì nguyên nhân từ chính cô.

Sharon cúi đầu, thở dài nói: “Em phải đi rồi.”

Lôi thiếu gia không nhịn được cau mày: “Đi đâu? Anh đi cùng em là được.”

Sharon cười buồn bã: “Không phải đi đâu, nói đúng ra, là em phải offline rồi.”

Lôi thiếu gia lộ vẻ nghi hoặc: “Offline? Offline cái gì? Em đang nói gì thế hả cục cưng gốc ghếch của anh? Đạo này em không nghỉ ngơi đầy đủ à? Hay là em đọc sách chuyên ngành quá nhiều rồi?”

Sharon lắc đầu: “Không phải, anh đừng lo, tình trạng tâm lý của em không có vấn đề gì. Thực ra em không nên nói với anh những chuyện này, theo quy định của công ty, em cũng không nên đề nghị anh chia tay. Nhưng em không thể ép mình làm như vậy được...”

Cô nói vậy, Lôi thiếu gia lại càng tò mò hơn: “Cục cưng gốc ghếch, rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Sharon nghiêm túc nhìn bạn trai: “Lance, anh thật sự muốn biết sao? Nếu em nói ra tất cả, có thể sẽ hoàn toàn vượt qua nhận thức của anh, thậm chí khiến anh nghi ngờ cả thế giới. Sau khi nghe xong, có thể anh sẽ mong là mình chưa từng nghe thấy, có thể anh sẽ ghét em... Dù là thế, anh vẫn nhất quyết muốn nghe sao?”

Lông mày Lôi thiếu gia nhíu lại như thắt nút, câu trả lời đương nhiên chỉ có một: “Anh muốn nghe.”

Hai người còn chưa ăn cơm xong đã vội vã trả tiền, lên sân thượng tòa nhà có nhà hàng này. Trước cảnh Victoria về đêm, Sharon kể lại tất cả mọi chuyện khiến người ta khó bề tưởng tượng.

Sharon nói, thực ra cô không phải Sharon, cô chỉ nhập hồn vào người cô gái tên Sharon này. Nói thế nào nhỉ... Đúng rồi, nhập vào người Sharon để cày thuê, cày thuê cuộc đời.

Cày thuê, Lôi thiếu gia biết, đó là một thuật ngữ trong game. Đại để là trong một game online nào đó, bản thân người chơi không có thời gian chơi, hoặc là trình độ không đủ, liền lên mạng tìm người cày thuê: người chơi giao tài khoản, mật khẩu cho người cày thuê, người cày thuê cày level, kỹ năng cho nhân vật trong game đạt đến cấp độ mà người chơi yêu cầu, sau đó trả lại tài khoản cho người chơi. Căn cứ vào độ khó của việc cày thuê mà người chơi thanh toán một số tiền nhất định làm thù lao.

Nhưng chơi game có thể cày thuê, còn cuộc đời thì cày thuê kiểu gì? Cơ thể người đâu có tài khoản và mật khẩu, làm sao có thể giao cho người cày thuê?

Sharon nói, cũng giống như cày thuê game bình thường, họ cũng mở một shop trên mạng. Đương nhiên shop này không tìm được trên các trang thương mại điện tử, phải vào “deep web”, vào một thời điểm đặc biệt nhất định, nhập vào một chuỗi địa chỉ nhất định, nộp một Bitcoin và tư liệu khách hàng mới có thể được đưa vào danh sách chờ xét duyệt. Nếu thông qua xét duyệt, công ty cày thuê cuộc đời này sẽ liên hệ với khách hàng may mắn, hướng dẫn họ tiếp theo phải làm thế nào.

Nghe xong, Lôi thiếu gia chỉ biết trợn mắt há mồm. Cày thuê, deep web, Bitcoin, tách ra từng thứ cậu ta đều hiểu, nhưng khi hợp lại với nhau, rốt cuộc tạo thành cái gì?

Đương nhiên Lôi thiếu gia càng không hiểu những chuyện khác, như Sharon thật ở đâu, và vấn đề then chốt nhất...

Lôi thiếu gia nhìn người phụ nữ trước mặt, bất giác lùi lại một bước: “Cô là ai?”

Bình thường cày thuê game, sau khi người chơi giao ra tài khoản, người điều khiển tài khoản này vẫn là người, chẳng qua chỉ là một người chơi game tương đối chuyên nghiệp. Nhưng nếu Sharon thật giao ra thân thể để “cày thuê”, vậy thì bây giờ cái gì đang điều khiển thân thể Sharon?

Trong lòng Lôi thiếu gia có mấy đáp án, điều khiển từ xa, trí tuệ nhân tạo (AI), sinh vật ở chiều không gian cao hơn, đều có hơi hướng khoa học viễn tưởng, còn một khả năng dân dã hơn nhiều nữa, đó là... ma.

“Sharon” dường như đã nhìn thấu tâm tư của Lôi thiếu gia, nhẹ nhàng cười trấn an: “Đừng sợ, cho dù em là ma cũng sẽ không hại anh đâu.”

Mặt Lôi thiếu gia giật giật, nghĩ lại cũng phải, nếu Sharon muốn hại mình thì đã ra tay từ nửa năm nay rồi, cần gì đợi đến hôm nay. Cậu ta hít sâu một hơi không khí mang vị mặn của biển, nhìn chăm chăm Sharon: “Nói với tôi, toàn bộ.”

Sau đó, Sharon kể lại hết tất cả những gì cô biết. Cô không phải máy tính, cũng không phải sinh vật chiều không gian cấp cao, mà là một con người bình thường, hoặc nói cách khác đã từng là một con người. Nhưng ký ức về cuộc đời của cô đã hoàn toàn vỡ vụn, thậm chí ngay cả tên mình cũng rất mơ hồ. Mọi người hình như gọi cô là Hồng (màu đỏ), cũng có thể là Hồng (cầu vồng), hoặc là một từ khác đồng âm.

Hình như cô còn có một người bạn trai, đang học khoa đạo diễn ở trong nước, nhưng ngay cả mặt mũi thế nào cô cũng không nhớ rõ.

Điều duy nhất cô nhớ rõ là một đường phố ướt đẫm sau cơn mưa, một tiếng va chạm chát chúa, thân thể cô bay lên không, rồi lại từ trên cao rơi xuống.

Khi tỉnh lại, cô phát hiện mình đã biến thành một người lạ. Cô gái trẻ diện mạo xinh đẹp này nằm trên chiếc giường lớn trong một khách sạn xa hoa, toàn thân trần truồng. Trên kệ đầu giường bày một quyển sổ tay cày thuê dày cộp, còn có một lọ thuốc không có bất cứ nhãn hiệu nào.

Trong sổ tay viết rõ ràng cặn kẽ về thân thể này, khách hàng tên là Sharon, gồm tất cả thông tin thân phận như họ tên, tuổi, nhóm máu, số điện thoại, số thẻ sinh viên, mật khẩu ngân hàng. Không chỉ có thông tin đầy đủ về cuộc đời đã trải qua, mà thậm chí còn liệt kê tường tận quan hệ xã hội, cùng với bức ảnh tương ứng của mỗi người.

Đương nhiên, trong sổ tay cũng đưa ra nhiệm vụ cày thuê lần này: Sharon mặc dù thi đỗ vào đại học Stanford nhưng mấy năm qua ham chơi bỏ bê việc học tập, bây giờ đã sắp tốt nghiệp, biết chắc không thể nào vượt qua được kỳ thi, cho nên trong một năm cày thuê ngắn ngủi này, cô phải lấy thân phận Sharon thi đỗ tốt nghiệp suôn sẻ, hơn nữa tìm được một bạn trai gia đình có tài sản trên năm tỷ nhân dân tệ, trở thành người yêu của cậu ta.

Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ cày thuê khó khăn này, phần thưởng của cô là sẽ có được cơ hội cày thuê tiếp theo. Còn

nếu thất bại, công ty sẽ sắp xếp cho cô quay về lối cũ, đến nơi cô vốn nên đến, hư vô, hoặc gọi là âm ty.

Trong thời gian một năm này, mỗi ngày cô đều uống một viên thuốc để áp chế ý thức của bản thân Sharon. Nếu một ngày nào đó quên uống, cô sẽ tan thành mây khói, không để lại bất cứ dấu vết nào.

Lôi thiếu gia đột nhiên bàng hoàng tỉnh ngộ, thảo nào nửa năm nay yêu nhau, mỗi ngày Sharon đều phải uống một viên thuốc, lại không nói với cậu ta là để làm gì.

Nhưng Lôi thiếu gia còn có một nghi vấn: “Chuyên ngành này ở Stanford nổi tiếng khó tốt nghiệp, Sharon học mấy năm cũng không thi được, vì sao cô lại có thể dễ dàng vượt qua? Nếu tôi nhớ không lầm thì cô còn thi được tốt nghiệp loại ưu đúng không?”

Sharon bên cạnh nhún vai: “Em cũng không rõ lắm, nếu bắt em đoán thì có thể trước kia em cũng học chuyên ngành này.”

Ánh đèn nê ông lấp loáng trong mắt Lôi thiếu gia. Cậu ta im lặng rất lâu, khước miệng giật giật: “Thì ra là thế.”

Mỗi nghi hoặc tồn tại bấy lâu trong lòng cậu ta lúc này cũng đã được giải đáp.

Sharon nói tiếp, trong một năm nay, nhiệm vụ cày thuê của cô thực ra đã hoàn thành mỹ mãn. Năm ngày sau, cô uống hết lọ thuốc, Sharon thật sẽ tỉnh lại, một lần nữa khống chế thân thể này. Cô để lại cho Sharon một tấm bằng tốt nghiệp trường danh giá lấp lánh ánh vàng, cùng với một cậu bạn trai con nhà giàu gia tài bạc tỷ. Còn cô là người cày thuê, bởi vì hoàn thành

nhiệm vụ xuất sắc, sẽ được rút ra, chờ đến lúc có một công việc cày thuê khác.

Tiền đề của tất cả những điều này là cô phải tuân thủ quy định của công ty, không tiết lộ bất cứ bí mật nào về việc cày thuê, đương nhiên càng không thể yêu cầu Lôi thiếu gia chia tay.

Sharon xoay người lại, hai mắt lấp lánh nước mắt: “Nhưng em không làm được. Mặc dù chúng ta mới yêu nhau nửa năm, còn có người nói xấu anh đủ kiểu với em, nhưng trong lòng em biết rõ anh thật sự là một người như thế nào, cũng biết rõ tình yêu anh dành cho em là toàn tâm toàn ý.”

Giọng điệu cô trở nên gấp gáp: “Cho nên em không muốn năm ngày sau, người phụ nữ không làm mà hưởng này tỉnh lại, cướp mất tất cả của em, bao gồm toàn bộ tình yêu của anh dành cho em! Không được, tuyệt đối không được! Như thế quá bất công với anh! Anh có quyền biết chân tướng. Lance, xin anh tha thứ cho em, em không thể chịu được việc anh và cô ta yêu nhau, em không làm được, thật sự không làm được...”

Giờ khắc này, tâm trạng Lôi thiếu gia vô cùng phức tạp, tình yêu và sự áy náy xoắn xuýt vào nhau, khó mà gỡ ra được. Có điều cảm giác kinh hoàng vừa rồi đã hoàn toàn tiêu tan, cậu ta ôm chặt lấy người phụ nữ mình yêu: “Xin lỗi... Anh yêu em, anh thật sự yêu em, anh không muốn em đi đâu.”

Cậu ta ôm thật chặt Sharon, hay nói cách khác là Hồng, ôm càng lúc càng chặt hơn, quả quyết nói: “Người anh yêu là em, là linh hồn em, không phải thân xác này, càng không phải cô

nàng Sharon gì đó. Anh phải giữ em lại, bất kể dùng cách nào, bất kể phải trả giá ra sao.”

Hai người ôm nhau, vừa khóc vừa cười, sau khi bình tĩnh lại bàn bạc hồi lâu, cuối cùng nghĩ ra một phương pháp khả thi: Cướp tài khoản!

Theo lời kể của Sharon, công ty cày thuê cung cấp loại thuốc thần bí, mỗi lọ ba mươi viên, mỗi tháng một lọ, sẽ được đưa đến tận tay cô đúng giờ. Sau khi thời gian cày thuê kết thúc, công ty sẽ dừng cấp thuốc, ý thức của khách hàng sẽ tỉnh lại, một lần nữa giành quyền khống chế thân thể.

Nhưng giả sử có một cách nào đó lấy được loại thuốc thần bí này để Sharon tiếp tục uống, vậy thì linh hồn người cày thuê là Hồng sẽ vẫn kiểm soát thân thể Sharon. Tiếc rằng loại thuốc thần bí này không thể nào làm nhái được, chỉ có thể do công ty cung cấp.

Sự tình đến nước này dường như đã đi vào ngõ cụt. Công ty vốn dựa vào loại thuốc này để khống chế thời gian cày thuê, hạn chế người cày thuê có ý đồ xấu, muốn “cướp tài khoản”. Thời gian cày thuê hết, công ty đương nhiên không thể tiếp tục cung cấp thuốc cho Sharon.

Nhưng Lôi thiếu gia nghĩ ra một biện pháp táo bạo. Cậu ta quyết định đăng nhập deep web Sharon đã nói, nộp đơn xin duyệt, làm mọi cách thúc đẩy việc thông qua xét duyệt. Sau đó cậu ta và Sharon cùng nhau giở trò bịp, không cho người cày thuê khống chế thân thể cậu ta. Theo Sharon tìm hiểu, công ty không hề có năng lực tra rõ ai đang khống chế thân thể khách hàng.

Tiếp theo, Lôi thiếu gia giả vờ bị người cày thuê khống chế, lén mang thuốc mỗi tháng nhận được cho Sharon uống. Sharon thì giả vờ là Sharon thật đã tỉnh lại, thành công cướp được tài khoản, tiếp tục sinh tồn.

Kế hoạch cướp tài khoản này mặc dù không phải không có sơ hở nào, nhưng ít nhất cũng đáng thử. Mấu chốt của tất cả chuyện này nằm ở chỗ có thể xin duyệt thành công hay không.

Thời gian còn lại cho họ chỉ có năm ngày ngắn ngủi.

Đêm khuya hôm đó, trên sân thượng một tòa nhà cao tầng bên đường vành đai hai Hồng Kông, một cô gái ôm chặt một chàng trai: “Đơn xin xét duyệt đó nhất định phải viết đúng tình hình thực tế thì mới có thể nâng cao khả năng thông qua xét duyệt. Mục tiêu cày thuê phải viết ra khát vọng chân thực sâu trong nội tâm của anh...”

Chàng trai khẽ vuốt mái tóc cô gái: “Em yên tâm, phải viết thế nào, anh đã tính toán cả rồi.”

Trong đầu cậu ta hiện ra khuôn mặt một người đàn ông.

Sharon nói nhỏ: “Cảm ơn anh đã không ngại mạo hiểm vì em. Nếu xin duyệt thất bại còn đỡ, em sợ nhất là xin duyệt được thông qua mà chúng ta không thể cản trở người cày thuê, để người đó khống chế thân thể anh. Việc cày thuê này rất nguy hiểm, không thanh toán bằng tiền mà bằng tính mạng. Chẳng hạn như Sharon, để hoàn thành việc cày thuê lần này, cô ta đồng ý giao cho công ty toàn quyền xử trí mười năm cuối cùng trong đời cô ta...”

Trong bóng đêm, Lôi thiếu gia lặng đi.

Người đàn ông đó ở tầng trên cùng của kim tự tháp, từ khi Lôi thiếu gia được sinh ra đã khống chế hết cả tay của cậu ta. Đối với ông ấy, Lôi thiếu gia chẳng qua chỉ là một món đồ chơi trong tay, giống như bốn chiếc siêu xe của cậu ta vậy. Cả đời này, bất kể Lôi thiếu gia nỗ lực thế nào thì thành tựu cũng không thể vượt qua ông ta. Cho nên suốt hai mươi mấy năm nay, cậu ta vẫn bị người đàn ông này coi khinh, bị ghét bỏ, bị mắng vô dụng.

Đặc biệt là hai năm trước, Lôi thiếu gia uống rượu gây ra họa lớn, người đàn ông đó dùng hết thủ đoạn thẳng được vụ kiện, giải quyết được người nhà đối phương. Từ đó về sau, ông ta càng tự coi mình là Chúa cứu thế.

Không sai, tại phần “Mục tiêu cày thuê” trong đơn xin, cậu ta sẽ viết: Đánh bại, thay thế cha tôi. Nếu có thể thực hiện mục tiêu này, cậu ta sẵn sàng dâng ra mười năm, không, hai mươi năm sinh mệnh.

Vòng tay Lôi thiếu gia đang ôm Sharon bất giác rơi lỏng hơn một chút.

Toàn bộ ý thức của cậu ta đều bị khát vọng to lớn xâm chiếm. Nếu như công ty cày thuê thần bí, không gì không làm được đó thật sự thông qua đơn xin của cậu ta, vậy khi lấy được những viên thuốc màu đỏ, cậu ta nên giao cho Sharon như đã hẹn, hay là tự mình uống vào?

Thời khắc này, trong lòng Lôi thiếu gia chưa có đáp án.

“Được rồi, chuyện em kể đến đây là hết.”

Lúc này chàng trai trẻ ngồi đối diện với tôi bỗng đứng dậy: “Em ra ngoài có việc đây.”

Tôi vội vàng ngăn cậu ta lại: “Từ từ đã, từ từ đã, anh còn chưa biết kết cục câu chuyện em kể mà, vậy cuối cùng Lôi thiếu gia có uống thuốc không? Còn Sharon và Hồng có quan hệ gì?”

Cậu ta cười, vẻ mặt hoàn toàn vô hại: “Anh xem hộp thư đi, tự nhiên sẽ biết.”

Chàng trai này tướng mạo bình thường, hằng ngày khá ít nói, thậm chí tính tình hơi đụt. Nếu cuộc đời là một bộ phim thì cậu ta phù hợp làm công việc hậu trường hơn là diễn xuất trước ống kính. Sở Gia ở bên ngoài gọi cậu ta qua rèm cửa, cậu ta vội chạy ra.

Tôi vất vả loay hoay trên chiếc máy tính xách tay cũ kỹ, mở hộp thư ra, trong bức thư điện tử mới nhất có ảnh chụp màn hình tiêu đề ba bài báo.

Bức ảnh đầu tiên, vị doanh nhân có tài sản hàng chục tỷ bị phát hiện chết trên xe, nguyên nhân chết là trúng độc carbon monoxide.

Bức ảnh thứ hai, mở phiên tòa xét xử vụ án giết cha chấn động cả nước, luật sư nói bị cáo mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng.

Bức ảnh cuối cùng, thời gian sớm hơn hai bức trước, mức độ giật gân cũng nhỏ hơn nhiều, chỉ là tin tức về một vụ tai nạn giao thông.

Tôi nhìn ba bức ảnh chụp màn hình, suy nghĩ năm phút mới vỗ bàn: “Thì ra là thế!”

Lời bàn của Quỷ Thúc

Câu chuyện khoác áo ngoài khoa học viễn tưởng này trên thực tế là một vở kịch về báo thù.

Còn kẻ đạo diễn cả vở kịch đương nhiên chính là người kể chuyện, Tiểu Lam, bây giờ được Sở Gia che chở, đang làm một nhân viên phục vụ bình thường trong quán nướng Sở Ký. Ngoài ra, Tiểu Lam còn có hai thân phận: sinh viên xuất sắc khoa đạo diễn, bạn trai của Tiểu Hồng qua đời trong tai nạn giao thông.

Không sai, bạn gái Tiểu Hồng của cậu ta chết trong vụ tai nạn giao thông vào một đêm mấy năm trước đó, người gây tai nạn chính là Lôi thiếu gia trong câu chuyện này. Nhưng kỳ thực Tiểu Lam còn căm hận cha của Lôi thiếu gia hơn nhiều, bởi vì chính ông ta đã giúp con mình thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật, tiếp tục sống nhõn nhõn sau khi cướp đi tính mạng một cô gái trẻ trung.

Thế là Tiểu Lam và đàn em khóa dưới của Tiểu Hồng, Sharon, bày ra một vở kịch để đời như vậy.

Bất kể cày thuê hay lọ thuốc đều là kịch bản do Tiểu Lam tính toán kỹ càng. Sharon không tiếc hy sinh bản thân, từng bước lừa gạt Lôi thiếu gia, làm cho cậu ta cam tâm tình nguyện lún sâu vào cạm bẫy.

Do tác dụng của loại thuốc “cày thuê”, thực ra là thuốc gây ảo giác thần kinh, và ám thị, thôi miên bằng ngôn ngữ, Lôi thiếu gia thật sự tưởng là mình đã bị người cày thuê khống chế thân thể, bèn

dựa theo kịch bản đã được thiết kế riêng cho cậu ta, giết chết cha đẻ của mình.

Sau đó, cậu ta bị bắt một lần nữa.

Đương nhiên lần này không còn người nào có thể giúp cậu ta thoát khỏi trừng phạt.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Sharon trở về với cuộc sống bình thường của cô. Còn Tiểu Lam, có lẽ để cứu rỗi chính mình, cũng có lẽ là muốn tích lũy thêm nhiều tư liệu sống hơn, đã lựa chọn tới quán nướng Sở Ký làm một nhân viên phục vụ bình thường.

Viết đến đây, tôi bất giác nhíu mày.

Quán nướng này ngay cả một nhân viên phục vụ cũng thâm sâu khó lường như vậy, thì bà chủ Sở Gia rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Hành khách

Vị khách tối nay là một người trung niên tướng mạo tầm tầm.

Từ sau khi ký hợp đồng với Sở Gia, nghe xong mấy câu chuyện, tôi ngày càng hiểu rõ, thì ra trong đô thị phồn hoa này, bất kể là người lạ tình cờ đi qua sát bên cạnh, hay đồng nghiệp, bạn bè, vợ chồng sớm chiều chung sống, đằng sau bề ngoài bình thường của họ rất có thể đều ẩn giấu một câu chuyện làm người ta phải lú lẫm.

Mà trong cuộc sống bình thường, những người này sẽ tìm mọi cách giấu kỹ bí mật của mình, làm cho bạn không thể nào phát hiện được. Chỉ có tại quán nướng Sở Ký mỗi buổi tối thứ Tư, họ mới mở rộng lòng mình, kể lại những câu chuyện làm người ta không thể tưởng tượng nổi, thậm chí thách thức giới hạn đạo đức của nhân loại.

Cho nên khi một thứ Tư nữa lại đến, tâm trạng của tôi có thể nói là tương đối phức tạp.

Tối thứ Tư, tôi đến quán nướng Sở Ký sớm mười phút, vậy mà Tiểu Lam lại thông báo rằng vị khách hôm nay đã đến trước rồi.

Tôi vội vào phòng, quả nhiên bên bàn đã có một người chờ sẵn, trên bàn bày đầy đồ nướng. Người đó cũng không khách sáo, một tay cầm cốc bia, tay kia cầm sừng cừu nướng, vừa ăn vừa uống rất thoải mái.

Ông anh này khoảng từ ba mươi đến bốn mươi tuổi, đeo kính gọng đen, trán hơi hói, không béo không gầy, giống như những người đàn ông trung niên có thể thấy khắp nơi trên phố.

Nhìn thấy tôi đến, anh ta chào: “Lại đây lại đây, mau ngồi xuống ăn đi, sườn cừu tối nay ngon lắm.”

Tôi vừa ngồi xuống vừa xin lỗi: “Xin lỗi, tôi tới muộn.”

Anh ta cười hì hì, nói: “Cậu không tới muộn, là tôi tới sớm thôi, thói quen nghề nghiệp ấy mà.”

Tôi cùng anh ta tán dóc vài câu, uống một chút bia, lại ăn ít đồ nướng, sau đó liền mở chiếc máy tính xách tay cũ kỹ ra, bắt đầu ghi chép câu chuyện anh ta kể.

Tên của ông anh này bắt đầu bằng một chữ C, theo yêu cầu của anh ta, bên dưới tôi sẽ gọi anh ta là anh C.

Anh C làm việc tại một công ty niêm yết trên sàn chứng khoán, công ty này chuyên nhận thầu thiết kế và xây dựng các phòng thí nghiệm đặc biệt, còn rất cuộc là phòng thí nghiệm đặc biệt gì, anh ta không tiện tiết lộ cho lắm. Tóm lại công việc của anh C là đi công tác các nơi, xem dự án, báo giá, đấu thầu, cả năm đi lại liên miên, phải ngồi máy bay đến một nửa số ngày trong năm. Bởi vì tình hình giao thông các nơi khác nhau, để tránh lỡ chuyến bay, anh C luôn xuất phát đến sân bay từ sớm, lâu dần, bất cứ cuộc hẹn nào anh ta cũng đến sớm.

Là một người quanh năm bay trên trời, anh C từng gặp đủ loại hành khách khác thường, cặp tình nhân trẻ tình tứ trên máy bay, có hành khách say nhữn người không biết lên máy

bay kiểu gì, có người sợ đến mức tè ra quần khi máy bay tròng trành, còn có những đứa trẻ quậy phá làm ồn suốt chuyến bay, cả thế giới đều nợ cha mẹ nó một cái bao cao su... Có điều chuyện tối nay anh C kể còn ly kỳ hơn những chuyện vừa rồi cả trăm lần.

Nguyên văn lời anh C là: “Tôi học đại học khoa tự nhiên, là người duy vật tuyệt đối, cho đến khi tôi...”

Anh ta sầm mặt lại: “Gặp hành khách đó.”

Lần nợ từ Thâm Quyến bay đến Bắc Kinh, giống như mọi ngày, anh C ngồi khoang phổ thông. Chuyến bay đó không đông khách lắm, anh C ngồi sát bên lối đi, ghế bên cạnh trống, ghế gần cửa sổ là một người trẻ tuổi. Từ cách ăn mặc của cậu ta thì có vẻ như đang học đại học, hoặc vừa tốt nghiệp không quá một hai năm. Vừa lên máy bay, anh C đã lấy máy đọc sách Kindle ra đọc tiểu thuyết, thanh niên kia đeo tai nghe, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ như là một người yêu văn nghệ.

Thông thường, các hành khách không quen biết trên máy bay sẽ không bắt chuyện với nhau, đặc biệt là giữa hai người đàn ông. Vốn cho rằng hành trình lần này cũng vậy, nhưng máy bay vừa lấy độ cao xong, thanh niên ngồi ghế bên kia đã bỏ tai nghe xuống, bắt chuyện với anh C.

Đầu tiên thanh niên nợ giới thiệu mình họ Mạc, sau đó hỏi họ anh C. Thấy dáng vẻ cậu ta cũng không giống đám bán hàng đa cấp, anh C bèn nói mình họ Từ. Cậu ta lại hỏi anh C nguyên quán ở đâu, anh C dẫn đo, cuối cùng vẫn trả lời. Tiếp theo, thanh niên nợ liền tuôn ra một tràng khiến anh C kinh ngạc.

Thì ra cậu ta phân tích một hồi về nguồn gốc của dòng họ Từ, bắt đầu từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế đến tận thời nhà Minh, các chi các nhánh, các đợt di dời, toàn bộ đều rõ như lòng bàn tay. Thậm chí từ nguyên quán của anh C, cậu ta còn phân tích ra chi họ Từ này là chuyển từ An Huy về Quảng Đông trong thời kỳ chiến tranh Tống-Nguyên.

Anh C không khỏi bội phục, bởi vì anh ta đã từng xem gia phả, tổ tiên mình quả thật là từ An Huy chuyển đến. Đồng thời anh ta cũng hơi tò mò, cậu Tiểu Mạc này còn trẻ, tại sao lại hiểu biết nhiều đến thế? Hỏi ra mới biết, thì ra Tiểu Mạc học chuyên ngành lịch sử, bản thân lại rất hứng thú với các đợt di dân của Trung Quốc cổ đại, cho nên đã nghiên cứu rất nhiều về lĩnh vực này.

Thế là anh C lại hỏi, Tiểu Mạc, cậu họ Mạc, vậy tổ tiên là người ở đâu?

Vừa rồi còn thao thao bất tuyệt, nhưng nghe thấy câu hỏi này, Tiểu Mạc lại dường như không muốn nói nhiều. Cậu ta chỉ giới thiệu đơn giản rằng, họ Mạc phần lớn đến từ nước Mạc (莫), người ta bỏ bộ “ấp” (𠂇) bên phải đi, lấy làm họ, thế là thành họ Mạc (莫).

Anh C hỏi nước Mạc là nước ở giai đoạn lịch sử nào, bây giờ đại khái ở nơi nào của Trung Quốc? Tiểu Mạc im lặng vài giây, sau đó trả lời một câu trót quớt “Đã lâu lắm em không về.”

Anh C cảm thấy rất tò mò trước câu trả lời không đầu vào đầu này, nhưng Tiểu Mạc có vẻ không muốn nói tiếp nữa.

Cậu ta lấy từ trong ba lô ra một chiếc bút, lại không tìm được giấy, bèn viết luôn cho anh C một số điện thoại vào thẻ lên máy

bay của mình. Tiểu Mạc nói nếu như có hứng thú với lịch sử cổ đại, có thể gọi số điện thoại này.

Anh C cười thâm nhận lấy tấm thẻ, nhét vào túi mình, cảm ơn Tiểu Mạc. Đương nhiên anh ta biết rõ, mình chắc chắn sẽ không gọi. Duyên phận bè nước gặp nhau trên máy bay, xuống máy bay là chẳng ai biết ai nữa, làm sao biết được thanh niên kia có phải kẻ lừa đảo hay không?

Tiểu Mạc cười cười với anh C, lại đeo tai nghe lên.

Sau đó, Tiểu Mạc tiếp tục nghe nhạc, anh C cũng mở Kindle đọc tiểu thuyết. Vốn tưởng rằng chuyến bay lần này sẽ giống như vô số chuyến bay anh C từng đi, không ngờ tiếp theo lại xảy ra một chuyện làm anh C cả đời khó quên. Sau khi ăn xong bữa ăn trên máy bay, anh C hơi buồn ngủ, bèn đeo miếng che mắt lên, chợp mắt một lát. Đang mơ mơ màng màng, anh ta nghe thấy có người nói “xin lỗi” một tiếng rồi chen ra ngoài trước mặt mình. Chắc chắn là đi vệ sinh, tuổi trẻ chưa chắc thật đã tốt, anh C nghĩ như vậy, rồi lại mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Không biết ngủ bao lâu, chợt một trận tròng trành dữ dội làm anh C bừng tỉnh dậy. Anh bỏ miếng che mắt xuống, ngáp một cái, lại xem đồng hồ đeo tay. Còn dăm ba phút nữa là máy bay sẽ bắt đầu hạ độ cao, nửa tiếng sau sẽ hạ cánh xuống sân bay quốc tế thủ đô.

Lúc này anh C phát hiện có chuyện không đúng, cả hai chỗ ngồi bên trái anh ta đều trống.

Cũng có nghĩa là, vừa rồi sau khi ra ngoài đi vệ sinh, Tiểu Mạc không quay về chỗ ngồi nữa. Anh C không khỏi nghi hoặc, nhìn kỹ một lần nữa, thấy chiếc máy MP3 Tiểu Mạc nghe nhạc vừa rồi vẫn còn nhét trong túi sau lưng hàng ghế trước. Cho nên không phải Tiểu Mạc đã chuyển chỗ ngồi. Vậy thì cậu ta chạy đi đâu? Không phải là... vẫn còn đang ở trong phòng vệ sinh chứ?

Anh C nhìn về phía sau, lại phát hiện trước cửa phòng vệ sinh cách đó mấy hàng ghế có một tiếp viên hàng không đang đứng. Cô tiếp viên cau mày, trên mặt lộ rõ vẻ nghi hoặc: “Xin lỗi, bên trong có người không?” Máy hành khách ngồi gần phòng vệ sinh lúc này cũng bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Có người, bên trong có người.”

“Đúng, đi vào một lúc lâu rồi.”

“Vẫn chưa đi ra, coi phòng vệ sinh là nhà nó chắc?”

Anh C tháo dây an toàn, đứng dậy nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng dáng Tiểu Mạc đâu. Thế này thì người trong phòng vệ sinh quả là Tiểu Mạc rồi. Tiểu Mạc rời chỗ ngồi ra ngoài từ trước lúc máy bay tròng tránh dữ dội đó, đến bây giờ đã khoảng một tiếng. Dù có đau bụng đến mấy cũng không cần ngồi đến một tiếng đồng hồ chứ.

Lòng đầy nghi vấn, anh C xăm xăm đi xuống cuối khoang máy bay, quả nhiên cửa phòng vệ sinh đã khóa. Người từng đi máy bay đều biết, cửa phòng vệ sinh chỉ có thể khóa từ bên trong, cũng có nghĩa nhất định đang có người ở bên trong.

Cô tiếp viên nở nụ cười chuyên nghiệp với anh C: “Chào anh, máy bay sẽ hạ độ cao ngay sau đây, làm phiền anh trở lại chỗ

ngồi, cài dây an toàn...”

Anh C giải thích: “Người ở bên trong là bạn tôi.”

Cô tiếp viên thoáng do dự rồi lên tiếng nhờ vả: “Vậy anh bảo bạn anh ra ngoài nhanh một chút được không, máy bay sắp hạ độ cao rồi.”

Anh C gạt đầu, gõ cửa phòng vệ sinh: “Tiểu Mạc, Tiểu Mạc, nghe thấy không?”

Đằng sau cửa phòng vệ sinh vọng ra một tiếng “Ừ”.

Mặc dù âm thanh khá nhỏ, nhưng nghe có vẻ giống giọng Tiểu Mạc. Anh C thở phào, khuyên nhủ: “Mau ra đi, máy bay sắp hạ độ cao rồi.”

Người bên trong trả lời đơn giản: “Xong ngay đây.”

Lần này anh C đã nghe rõ, chính là giọng Tiểu Mạc, không sai. Ngay sau đó là tiếng bồn cầu chân không lạch xạch và tiếng xả nước ào ào.

Anh C và cô tiếp viên đồng thời lui lại một bước, đều cho rằng Tiểu Mạc sẽ đi ra ngay. Không ngờ một phút trôi qua, hai phút trôi qua, trong phòng vệ sinh không có động tĩnh gì nữa.

Loa trên máy bay bắt đầu thông báo: “Máy bay sắp hạ cánh xuống sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh, quý khách vui lòng tắt tất cả thiết bị điện tử, mở tấm chắn sáng...”

Tiểu Mạc trong phòng vệ sinh vẫn chưa đi ra.

Anh C thật sự không tưởng tượng được, Tiểu Mạc rốt cuộc làm gì trong phòng vệ sinh? Hút thuốc, chơi game trên điện thoại? Hay lên cơn nghiện ma túy, trốn vào trong đó hút chích? Anh C bỗng hít sâu một hơi, không phải cậu thanh niên hơi

quái gỡ này nhất thời nghĩ quẩn, chơi trò tự tử trong phòng vệ sinh trên máy bay đấy chứ?

Lúc này cô tiếp viên cũng không nhịn được nữa, quay lên gọi: “Tiểu Tô, lại đây hỗ trợ đi!”

Từ chỗ ngồi ở giữa khoang máy bay, một người trẻ tuổi mặc thường phục dáng người khỏe mạnh đứng lên, anh C biết, đó là nhân viên an ninh, chịu trách nhiệm phát hiện rủi ro, xử lý các sự vụ khẩn cấp trên máy bay.

Nhân viên an ninh này cũng đi tới trước cửa phòng vệ sinh, cô tiếp viên thì thầm với anh ta một hồi, nhân viên an ninh gật đầu, bắt đầu hành động. Thì ra bên trên cái chốt màu đỏ ghi chữ “có người” trên cánh cửa phòng vệ sinh còn có nắp kim loại, mở nắp ra là có thể mở chốt cửa từ bên ngoài.

Nhân viên an ninh kéo chốt cửa, nhắc nhở lần cuối cùng: “Thưa hành khách bên trong, tôi chuẩn bị mở cửa đây.”

Cô tiếp viên và nhân viên an ninh nhìn nhau, nhân viên an ninh kéo mạnh một cái, mở cửa phòng vệ sinh ra.

Cửa phòng vệ sinh vừa mở, cô tiếp viên không kịp nổi, hét lên chói tai. Anh C cũng nổi hết da gà, lùi liên mấy bước, suýt nữa ngã xuống lối đi. Chỉ có nhân viên an ninh tương đối bình tĩnh, nhưng mặt cũng lộ vẻ nghi hoặc: “Làm sao thế?”

Trong phòng vệ sinh đã mở cửa, ánh đèn sáng choang, không có một bóng người.

Nhân viên an ninh vẫn giữ được bình tĩnh bởi anh ta cho rằng bên trong vốn không có người, chỉ là cô tiếp viên đã nhầm.

Nhưng anh C và cô tiếp viên đều biết, vừa rồi trong phòng vệ sinh quả thật có người!

Mấy hành khách ngồi hàng ghế sau đều nhìn thấy người đó đi vào, vừa rồi anh C ở bên ngoài hỏi, người bên trong còn trả lời mấy câu, sau đó ấn nút xả nước bồn cầu chân không.

Phòng vệ sinh trên máy bay chỉ có một cửa ra vào, diện tích rất hẹp, thoáng nhìn là thấy hết toàn bộ, không thể giấu được một người sống sờ sờ. Nói cách khác, hành khách trong phòng vệ sinh đó đã biến mất giữa không trung cao mấy chục ngàn mét.

Biến mất không tăm tích.

Kể đến đây, anh C thở hắt ra thật dài, đoạn nâng cốc bia lên, uống một hơi cạn sạch.

Tôi không nhịn được hỏi tiếp: “Sau đó thế nào?”

Anh C cười: “Sau đó, không có sau đó.”

Tiếng hét của cô tiếp viên làm tất cả xôn xao, mấy hành khách ngồi hàng sau cũng rất sợ hãi, may mà không ảnh hưởng gì tới chuyến bay. Máy bay yên ổn đáp xuống sân bay thủ đô, cô tiếp viên báo cảnh sát, anh C đến đồn công an lấy lời khai, sau đó không có tin gì nữa.

Có thể bộ phận quan hệ công chúng của hãng hàng không đã bưng bít nên sau đó anh C cũng không thấy tin tức nào liên quan trên các phương tiện truyền thông. Có điều nghĩ lại cũng đúng, một người đang còn sống sờ sờ, lại đột nhiên biến mất trong phòng kín giữa trời cao mấy chục ngàn mét, việc này quá

khó tin, quá không phù hợp với thế giới quan của chủ nghĩa duy vật, cho dù nói ra cũng không có ai tin.

Bắt nguồn từ nguyên nhân nghề nghiệp, anh C có một số suy đoán về sự mất tích của Tiểu Mạc.

Theo một số quan điểm không được khoa học chính thống thừa nhận, hay nói cách khác là khoa học chính thống còn chưa nghiên cứu kỹ, trên thực tế, “lỗ sâu”^[3E] không phải chỉ tồn tại trong vũ trụ xa xăm. Có một lý luận khá táo bạo cho rằng ngay trên trái đất chúng ta đang sống, vào một số thời điểm đặc biệt, tại một số nơi đặc biệt cũng sẽ xuất hiện lỗ sâu trong thời gian cực ngắn, nhưng có thể giúp con người đi xuyên qua không gian và thời gian.

Trong lịch sử, những vụ mất tích kỳ lạ có một phần là vì nguyên nhân này.

Đương nhiên, ngay cả các nhà khoa học đưa ra lý luận này cũng không có bất cứ manh mối nào về việc lỗ sâu loại này sẽ xuất hiện ở đâu.

Vậy thì Tiểu Mạc có biết không?

Anh C không biết Tiểu Mạc có biết không, bởi vì Tiểu Mạc đã mất tích. Nhưng anh C cũng có một suy đoán rất táo bạo, rằng trên chuyến bay đó, Tiểu Mạc đã cố tình chọn chỗ ngồi bên cạnh mình.

Ngoài ra, sau đó anh C tự lên mạng tra cứu vấn đề mình từng hỏi Tiểu Mạc trên máy bay nhưng cậu không trả lời.

Thì ra nước Mạc là một nước chư hầu thời Tây Chu, nằm ở khu vực thành phố Nhâm Khâu, tỉnh Hà Bắc bây giờ. Mà thành

phố Nhâm Khâu nằm ngay trên tuyến đường hàng không từ Thâm Quyến về Bắc Kinh. Sau đó anh C nhớ lại, lúc Tiểu Mạc ở trong phòng vệ sinh nói “xong ngay đây”, máy bay cũng vừa khéo bay qua bầu trời Nhâm Khâu.

Nghe đến đây, tôi dừng tay gõ bàn phím, nói với vẻ hơi thất vọng: “Tóm lại đây chính là câu chuyện về một hành khách biến mất trên máy bay, không có nguyên nhân, cũng không có kết cục hả.”

Anh C lại cười hì hì: “Chuyện xảy ra trong hiện thực, lấy đâu ra lắm nguyên nhân kết quả như vậy, có phải là chuyện bịa ra đâu. Có điều...”

Lòng hiếu kỳ của tôi bị gọi lên: “Có điều gì cơ?”

Anh C lấy ra một tờ giấy màu nhũm, đặt lên bàn, đè ngón tay lên, đẩy về phía tôi.

Tôi cầm lên xem, hóa ra là một tấm thẻ lên máy bay, từ Thâm Quyến đến Bắc Kinh, tên hành khách là Mạc Tang. Nói vậy thì đây chính là thẻ lên máy bay của cậu Tiểu Mạc mất tích ngày hôm đó.

Tôi lật lại xem, mặt sau quả nhiên có một dãy số điện thoại viết bằng bút bi: “139246768...”

Tôi chỉ số điện thoại đó: “Đây chính là số Tiểu Mạc để lại cho anh à?”

Anh C gật đầu: “Đúng.”

Tôi nghiêng người về phía trước, hỏi tiếp: “Thế anh đã từng gọi đến số này chưa?”

Anh C gạt đầu một lần nữa: “Rồi.”

Tôi không nén nổi tò mò: “Người nghe điện thoại là ai? Tiểu Mạc à? Cậu ta bây giờ ở đâu?”

Anh C cười hì hì: “Cậu gọi thử đi, chẳng phải sẽ biết sao.”

Sau đó anh ta tập trung uống bia ăn thịt, đại để như nhiệm vụ đã hoàn thành.

Tôi suy nghĩ một lát, lấy điện thoại ra, rồi hít sâu một hơi, bấm dãy số.

Điện thoại đổ chuông.

Có người nghe điện thoại, lại là một giọng nữ: “A lô?”

Tôi lập tức ngần ra, do dự hỏi: “Sở Gia à?”

Lời bàn của Quỷ Thúc

Theo tôi, nếu những gì anh C nói đều là sự thật, vậy thì Tiểu Mạc hẳn là... đến từ cổ đại.

Khi đó máy bay đang ở trên trời cao, cậu ta tự nhốt mình trong phòng vệ sinh chính là để thừa dịp lỗ sâu mở ra thì dùng cách nào đó chui vào, trở lại nơi cậu ta đã đến.

Mặc dù suy đoán này rất khó tưởng tượng, nhưng sau khi loại trừ tất cả các khả năng không thể xảy ra, chỉ còn lại một khả năng duy nhất này.

Đặc biệt là anh C còn nói với tôi, trong chiếc máy nghe nhạc MP3 Tiểu Mạc để lại, sau đó được giao cho hãng hàng không, anh ta nghe thấy tiếng hát kỳ lạ. Anh ta đã tìm hỏi rất nhiều người, cuối cùng mới xác định được, bài hát Tiểu Mạc nghe trên máy bay là bài Kiêm gia trong Kinh Thi được ngâm bằng tiếng Hán cổ, đại khái là ngôn ngữ chính thức thời nhà Tần.

Anh C bảo tôi lên một trang web đăng tải video, nói là có thể tìm được bản ghi âm này, nghe đi nghe lại mấy lần sẽ có một cảm giác kỳ lạ, làm người ta bất giác dựng hết tóc gáy.

Tuy nhiên, tôi không làm như vậy.

Bởi vì số điện thoại Tiểu Mạc để lại cho anh C là số di động của Sở Gia, mà bài Kiêm gia bằng tiếng Hán cổ này, lần trước Sở Gia uống quá chén, từng ngâm ngay tại bàn.

Quyết đấu

Vị khách tối nay là một nhà ảo thuật.

Nửa năm nay, những người khách kể chuyện cho tôi có đủ các hạng người, làm đủ loại công việc, sau một thời gian, tôi cũng coi như là một “tay già đời” kiến thức rộng rãi. Nhưng khi Daly nói ra danh hiệu của mình, tôi vẫn phải xác nhận lại mấy lần: Anh chính là Daly? Daly được coi là thiên tài trăm năm có một của giới ảo thuật, lại rút lui khỏi giới ảo thuật khi đang ở thời kỳ đỉnh cao vì một trận quyết đấu đó ư?

Daly cười thản nhiên, nhẹ nhàng gạt đầu: “Không sai, tôi chính là Daly, Daly trong truyền thuyết đó.”

Trước khi bắt đầu kể chuyện, anh ta hỏi mượn tôi một đồng xu một tệ bình thường. Tôi đưa cho, Daly dùng hai ngón tay cầm lấy, lẩm bẩm như đang nói một mình: “Thường có người hỏi tôi bản chất của ảo thuật là gì, đặc biệt là sau cuộc quyết đấu lần nọ...”

Đoạn anh ta cầm cốc thủy tinh úp lên đồng xu trên bàn, ngẩng đầu bảo tôi: “Quý Thúc, xem cho kỹ nhé, đồng xu này chính là bản chất của ảo thuật.” Rồi lại cười: “Có điều bản chất tốt cuộc là gì, đợi sau khi kể xong chuyện, tôi sẽ bật mí cho cậu.”

Tôi nhìn chăm chăm đồng xu nọ, vừa tò mò vừa căng thẳng, xem ra tối nay không những có chuyện để nghe mà còn có biểu diễn ảo thuật để xem nữa, có thể nói là tuyệt vời.

Daly kể, từ nhỏ anh ta đã thích ảo thuật, nhưng đến tận lúc vào đại học mới có thời gian để luyện tập một cách hệ thống. Năm thứ hai đại học, để theo đuổi một nữ sinh học khoa thanh nhạc, anh ta đến dưới ký túc xá nữ sinh chơi ghi ta giữa ban ngày. Tình tiết đến đây vẫn rất bình thường, nhưng sau đó lại hoàn toàn thay đổi, ngay trước mắt mọi người, anh ta biến từ trong ghi ta ra mấy chục con bồ câu màu hồng nhạt!

Daly biết, nữ sinh đó thích nhất là màu hồng nhạt. Bồ câu màu hồng nhạt bay đầy trời, làm toàn bộ ký túc xá xôn xao.

Mặc dù cuối cùng Daly vẫn không cửa được nữ sinh đó, nhưng lại trở nên nổi tiếng trong trường nhờ biết làm ảo thuật. Cho nên suốt cả thời đại học, Daly chưa bao giờ thiếu bạn gái. Ngoài ra, anh ta còn trở thành ngôi sao không thể thiếu trong các buổi liên hoan dạ hội của trường, hơn nữa còn tham dự chương trình biểu diễn của thành phố, thậm chí của tỉnh.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Daly không làm công việc liên quan đến chuyên ngành học mà trở thành một nhà ảo thuật, bắt đầu cuộc đời truyền kỳ của mình.

Màn biểu diễn khiến Daly thành danh trong giới ảo thuật là anh ta bị trói gô cổ quặt tay, bịt kín mắt lại, thả vào trong bể kính đầy cá ăn thịt người, sau đó trong tiếng hét của khán giả khi thấy máu loang đầy bể, anh ta lại bình tĩnh ung dung xuất hiện trên ghế khán giả, vẫy tay chào hỏi mọi người.

Trong mấy năm sau đó, Daly đã sáng tạo ra mười mấy màn ảo thuật hoàn toàn mới, tất cả đều hết sức đặc sắc và cực kỳ ảo diệu, cho tới bây giờ cũng chẳng có mấy ai khám phá ra được kỹ xảo trong đó, càng không có đồng nghiệp nào tái dựng lại được.

Tóm lại, Daly đã trở thành một nhà ảo thuật ai ai cũng biết, nếu không phải vì trận quyết đấu đó, chương trình *Gặp nhau cuối năm* mấy năm vừa rồi sẽ không có chỗ cho các nhà ảo thuật khác.

Cuộc quyết đấu khiến Daly rút lui khỏi giới ảo thuật xảy ra hoàn toàn là bởi một người phụ nữ.

Một nữ minh tinh khi đó đang lừng lẫy tiếng tăm.

Daly kể, anh ta phải lòng Lưu Niệm từ một buổi dạ hội từ thiện. Khi đó Daly và Lưu Niệm đều được mời làm khách quý, anh ta biểu diễn ảo thuật, còn Lưu Niệm hát bài *Nhân gian* của Vương Phi.

Nói đến Lưu Niệm, quá trình cô vào nghề cũng là đề tài để mọi người bàn tán. Nghe nói Lưu Niệm mồ côi cha, từ nhỏ chỉ có hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau. Nhưng khi cô vào đại học, mẹ lại tin lời một người “chị em”, đi vay khắp họ hàng bạn bè, thậm chí còn vay nặng lãi để “đầu tư”. Kết quả là người “chị em” kia ôm tiền trốn mất, mẹ cô ôm một khoản nợ lớn, suýt nữa tự tử.

Để trả nợ giúp mẹ, Lưu Niệm buộc phải thôi học, ký hợp đồng với một công ty quản lý trong vòng hai mươi năm để nhận được một khoản tiền trả trước, trả giúp mẹ một phần nợ nần. Là một người mới gia nhập showbiz, thời gian đầu cực kỳ khó khăn, cô thường xuyên bị ức hiếp, bị công ty ép phải nhận các vai diễn ăn mặc hở hang và tham dự các buổi biểu diễn thương mại dung tục không chịu nổi.

Lưu Niệm có gương mặt ngây thơ và chất giọng hết sức lạnh lùng, sự tương phản mạnh mẽ ấy khiến cô thu hút không ít fan

hâm mộ, hơn nữa lại khá may mắn, sau khi tham gia đóng hai bộ phim, cô đã nhanh chóng nổi tiếng. Trở thành người nổi tiếng có nhiều fan hâm mộ, mặc dù Lưu Niệm vẫn bị công ty quản lý coi như gà đẻ trứng vàng, quanh năm phải làm việc quần quật, nhưng ít nhất khi chọn kịch bản, nhận vai diễn, cô đã có quyền phát ngôn nhất định, cuộc sống cũng dễ chịu hơn đôi chút.

Đáng quý là mặc dù trải qua một thời gian dài vất vả như vậy, lại ở trong giới showbiz phức tạp, nhưng Lưu Niệm vẫn giữ được tấm lòng ngây thơ trong sáng, sự lạc quan đối với cuộc sống và nhiệt tình đối với các công việc từ thiện.

Rất nhiều người cho rằng điều này cũng không có gì to tát, cô ta vốn là diễn viên, ngây thơ, lạc quan, nhiệt tình làm từ thiện, tất cả đều có thể ngụy trang. Nói cách khác, chẳng qua là cô đang diễn mà thôi.

Daly không giống những người khác, là một nhà ảo thuật, sở trường của anh ta chính là sử dụng các loại đạo cụ, thiết bị để tạo ra ảo ảnh thật giả lẫn lộn, làm cho khán giả phải thán phục. Bản thân anh ta chính là cao thủ “làm giả”, cho nên trong việc phân biệt thật giả, anh ta tinh hơn người thường rất nhiều lần.

Trong buổi dạ hội từ thiện hôm đó, qua vài tiếp xúc ít ỏi, Daly bị thu hút bởi một điểm đặc biệt từ Lưu Niệm: mọi thứ ở cô đều là thật.

Daly không cảm lòng nổi, đã yêu Lưu Niệm.

Mặc dù trong mấy năm nay, anh ta đã thay không ít bạn gái, nhưng tình yêu dành cho Lưu Niệm lại như khiến anh ta trở lại

thời sinh viên, cảm giác này đơn thuần mà cháy bỏng, vô cùng tốt đẹp.

Daly bắt đầu dùng đủ mọi cách, điên cuồng theo đuổi Lưu Niệm. Khi đó sự nghiệp của anh ta như mặt trời ban trưa, ngoại hình đẹp trai, là một nhà ảo thuật, những phương cách lấy lòng bạn gái lại càng lãng mạn đến mức làm mọi người không thể tưởng tượng nổi. Nhưng mặc dù cũng tỏ ra có thiện cảm, song Lưu Niệm mãi không chính thức nhận lời anh ta.

Thì ra Daly có một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ. Một nữ minh tinh như Lưu Niệm đương nhiên có vô số người theo đuổi, doanh nhân, quan chức, minh tinh, những người nổi tiếng trong xã hội, thấy đều có cả. Nhưng với những người này, Lưu Niệm vẫn luôn chùng mực và giữ khoảng cách vừa phải. Cho nên đối thủ của Daly không phải bất cứ một ai trong số họ.

Tình địch của anh ta tên Lý Thị Hải, là một người làm âm nhạc có chút danh tiếng, công việc chủ yếu là viết bài hát. Nghe nói Lý Thị Hải và Lưu Niệm biết nhau từ rất sớm, bây giờ mấy bài hát được fan hâm mộ yêu thích nhất của Lưu Niệm đều là Lý Thị Hải sáng tác dành riêng cho cô.

Lý Thị Hải rất ít khi lộ diện trước công chúng, qua bức ảnh cùng ăn cơm với Lưu Niệm do thợ săn ảnh chụp trộm, có thể thấy Lý Thị Hải dáng người gầy yếu, thêm mái tóc quăn và cặp kính gọng đen, thoát nhìn rõ ràng là một thư sinh yếu đuối trói gà không chặt. Nhưng một người như vậy lại vượt lên giữa vô số người theo đuổi Lưu Niệm, trở thành đối thủ số một của Daly.

Đối với một người như vậy, Daly cực kỳ khinh thường.

Daly tận dụng mọi lúc mọi nơi để chế giễu tác phẩm của Lý Thị Hải, thậm chí trong một lần biểu diễn, Daly đã cho trợ thủ của mình ăn mặc giống như Lý Thị Hải, sau đó biến trợ thủ thành một con lợn đeo kính đội tóc giả trước mắt mọi người.

Lý Thị Hải nhìn có vẻ thư sinh yếu đuối nhưng cũng không chịu lép, cứng rắn đáp trả. Anh ta viết một bài hát mới về nhà ảo thuật, chế nhạo Daly đứng trên sân khấu vờ như không chế tất cả, vô cùng mạnh mẽ, nhưng trên thực tế chẳng qua là một kẻ đáng thương dùng vẻ hợm hĩnh để che giấu sự tự ti của mình. Trong bài hát, Lý Thị Hải còn viết: “Nhân vật chính của màn ảo thuật là đạo cụ, nhà ảo thuật chẳng qua là hàng đính kèm. Chỉ cần có đạo cụ, ai cũng có thể biểu diễn được những màn ảo thuật có vẻ kinh người đó. Còn nhà ảo thuật không có đạo cụ sẽ chỉ là một kẻ lừa đảo yếu ớt bất lực.”

Khi đó Lưu Niệm đang rất hot, hai người đấu đá ghen tuông kịch liệt như vậy, đương nhiên thu hút sự chú ý của cả giới showbiz. Trong một thời gian dài, những bài viết đưa tin đủ kiểu về ba người tràn ngập các loại báo và tạp chí về showbiz.

Cuối cùng Lưu Niệm hẹn hai người đàn ông đến gặp, ba người đi vào một phòng kín nhỏ, thảo luận hồi lâu, cuối cùng thống nhất một phương án: tiến hành một cuộc quyết đấu ảo thuật để quyết định Lưu Niệm thuộc về ai.

Theo giao hẹn của họ, sau hai tháng, Lý Thị Hải phải tái hiện màn biểu diễn thành danh của Daly năm xưa, sau khi trói chặt tay chân sẽ bị thả vào bể kính có đầy cá ăn thịt người rồi tìm cách thoát thân. Quy tắc rất đơn giản, nếu Lý Thị Hải làm được

coi như anh ta thắng, nếu Lý Thị Hải không làm được thì Daly thắng.

Đương nhiên, trong hai tháng này, Daly sẽ giảng giải kỹ càng cho Lý Thị Hải về tất cả những kỹ xảo của màn ảo thuật này, hơn nữa cho Lý Thị Hải đủ thời gian để luyện tập. Daly cược rằng, một người ngoài nghề như Lý Thị Hải không thể tái hiện được màn ảo thuật được xây dựng nên nhờ thiên phú ảo thuật, cộng thêm quá trình luyện tập quanh năm suốt tháng của mình.

Lý Thị Hải đã từng viết bài hát chế nhạo nhà ảo thuật chứ gì? Daly phải cho Lý Thị Hải biết, nghề ảo thuật này tuyệt đối không cho phép những người không biết gì tùy ý bôi nhọ.

Kích động lòng người hơn nữa là, cuộc quyết đấu ảo thuật kinh thiên động địa này không chỉ quyết định việc Lưu Niệm cuối cùng thuộc về ai, mà còn đánh cược cả tiền đồ mà hai người theo đuổi.

Trước khi bắt đầu luyện tập, Daly và Lý Thị Hải cùng mở một cuộc họp báo. Trước mặt phóng viên dự họp báo và khán giả sau ống kính, hai người trang trọng hứa hẹn, bên nào bị thua trong quyết đấu sẽ vĩnh viễn từ bỏ sự nghiệp mình thiết tha theo đuổi. Đối với Daly là biểu diễn ảo thuật trên sân khấu, đối với Lý Thị Hải thì là sáng tác bài hát.

Tiếp theo chính là thời hạn hai tháng đóng cửa luyện tập.

Trong hai tháng ấy, tin tức về trận quyết đấu này lại một lần nữa xôn xao, gần như thu hút sự chú ý của tất cả các hãng truyền thông. Các loại tin hành lang cũng bay khắp nơi, đủ mọi tin đồn, kiểu gì cũng có.

Giả thuyết phổ biến nhất là khi quyết đấu, Daly sẽ bí mật gian lận, chẳng hạn như buộc nút thắt không thể nào cởi ra được trên dây trói, chẳng hạn như lắp thêm khóa vào bể thủy tinh, chẳng hạn như làm cho đạo cụ biểu diễn không hoạt động bình thường... Nói tóm lại, hôm quyết đấu chính là ngày chết của Lý Thị Hải, vô số khán giả sẽ tận mắt nhìn thấy gã thanh niên lỗ mãng này đánh mất tính mạng vì tình yêu như thế nào.

Còn có người nói như thật, rằng Lưu Niệm chỉ là bình phong, kỳ thực Daly và Lý Thị Hải mới là người yêu. Trong sân tập, có kẻ đã tận mắt nhìn thấy hai người đàn ông này ôm nhau, cử chỉ thân mật.

Cũng có người phân tích, trận quyết đấu này từ đầu đến cuối là một màn lảng xê lộ liễu. Lưu Niệm vốn là người trong giới showbiz, công việc của Daly và Lý Thị Hải cũng cần có tiếng tăm mới thuận lợi. Càng được chú ý càng có lãi tiền, điều này người bình thường cũng hiểu, ba người bọn họ làm sao lại không hiểu?

Thậm chí có người tung ra một hợp đồng quản lý, trên đó viết rõ giấy trắng mực đen, trong kỳ hạn hợp đồng, Lưu Niệm không được phép yêu, kết hôn, sinh con với bất kỳ ai, nếu không sẽ phải chịu một khoản tiền phạt vi phạm hợp đồng lên đến chín con số. Còn có người nói, Lưu Niệm nhìn bề ngoài ngây thơ, nhưng thực ra vẫn được ông chủ công ty quản lý bao nuôi, cho nên cả Daly lẫn Lý Thị Hải đều là hai tên ngốc, bất kể kết quả quyết đấu thế nào cũng không ai có thể rước được người đẹp về dinh.

Giữa các luồng tin tức xôn xao, hai tháng đã trôi qua, cuộc quyết đấu ảo thuật chính thức bắt đầu.

Địa điểm quyết đấu được chọn là một sân vận động siêu lớn. Cả sân không còn chỗ trống nào, truyền thông trong ngoài nước kéo đến ùn ùn, cảnh tượng còn náo nhiệt hơn các buổi biểu diễn của Lưu Niệm những năm gần đây, quả thực là rầm rộ chưa từng có.

Ngoài những khán giả bình thường, các nhà ảo thuật, người làm âm nhạc nổi tiếng trong ngoài nước, các minh tinh trong giới showbiz, các vị tai to mặt lớn trước và sau sân khấu đều được mời đến, bao gồm cả ông chủ công ty quản lý mà Lưu Niệm ký hợp đồng.

Trước khi bắt đầu quyết đấu, Lưu Niệm mặc chiếc váy dài màu hồng nhạt, biểu diễn một bài hát Lý Thị Hải viết cho cô. Lúc hát được nửa bài, bàn chân cô rời khỏi mặt đất, chậm rãi bay lên, cuối cùng cả người lơ lửng giữa không trung cao mười mấy mét, đây chính là màn ảo thuật “Phi thiên” nổi tiếng của Daly.

Màn mở đầu làm người ta choáng ngợp này lập tức khiến bầu không khí tại hiện trường sôi trào.

Daly và Lý Thị Hải một trước một sau đi lên sân khấu, đứng dưới một cánh tay cần cầu siêu cao, bên cạnh bể kính to bằng buồng thang máy. Dưới ánh đèn sáng như ban ngày, Lý Thị Hải cởi sạch chỉ còn quần lót, dáng người gầy gò nhìn rõ từng chiếc xương sườn làm khán giả hít sâu một hơi lo lắng thay cho anh ta. Daly đích thân động thủ, trói gô Lý Thị Hải lại, sau đó cùng trợ thủ hợp lực nâng anh ta lên, thả vào trong bể kính.

Cùng với một tiếng “ùm”, nước bắn tóe lên, cánh tay cần cầu cũng bắt đầu hoạt động, kéo cả bể kính lên khỏi mặt đất, đến tận độ cao mười mét. Như vậy là ngoài bốn sợi dây cáp trên cần cầu, chiếc bể kính hoàn toàn lơ lửng trên không. Khán giả từ bốn phương tám hướng có thể nhìn rõ ràng, không hề có góc chết, tuyệt đối không có lối thoát bí mật nào để Lý Thị Hải có thể lợi dụng trốn thoát.

Lúc đầu Lý Thị Hải trong bể kính ra sức giãy giụa, nhưng một lát sau động tác bắt đầu yếu dần, cùng lúc đó camera cũng bắt được biểu cảm tuyệt vọng của anh ta. Chẳng lẽ đúng như tin đồn, Daly đã giở trò đối với đạo cụ, định mưu sát gã tình địch đáng ghét này trước mắt mọi người?

Nhưng từ một ống kính khác lại không nhìn ra Daly có bất cứ biểu cảm nào.

Cá ăn thịt người trong bể kính còn kích động hơn cả khán giả ở đây, sau một khoảnh khắc chần chừ ngần ngủi, chúng tới tấp vây quanh Lý Thị Hải, bắt đầu cắn xé tàn nhẫn. Nước bị đàn cá khuấy đảo, Lý Thị Hải cũng đang ra sức giãy giụa, khán giả không dám thở mạnh, nhưng lại không thấy rõ động tĩnh trong bể kính. Đột nhiên nước trong bể bị dòng máu ống ọc tuôn ra nhuộm đỏ ngầu!

Toàn bộ sân vận động ồ lên, một nửa số khán giả nhìn chằm chằm chiếc bể kính dưới cánh tay cần cầu, nửa còn lại đổ dồn mắt sang vị trí bên cạnh Lưu Niệm. Theo kế hoạch đã định ra từ trước, sau khi thành công, Lý Thị Hải sẽ xuất hiện trên chỗ ngồi bên cạnh cô.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, chất lỏng màu đỏ trong bể kính bắt đầu lắng lại, bên cạnh Lưu Niệm vẫn trống trơn. Kỷ lục thế giới về nhịn thở dưới nước là hai mươi hai phút, còn người bình thường như Lý Thị Hải không thể chịu được quá mười phút.

Vô số ống kính quay về phía Lưu Niệm, người phụ nữ là nguồn cơn của cuộc quyết đấu tàn khốc này đứng dậy, bồn chồn đi qua đi lại, mười phút, mười một phút, mười hai phút...

Lưu Niệm lo lắng ngó lại chỗ của mình, sắc mặt tái xám như tro tàn, dường như cuối cùng đã chấp nhận sự thật trước mắt, một người đàn ông yêu cô đã chết trong tay một người đàn ông khác cũng yêu cô.

Trong khi khán giả ở hiện trường cũng như trước màn hình bắt đầu nhốn nháo bất an, đột nhiên một đôi tay từ phía sau đặt lên vai Lưu Niệm. Ống kính nhanh chóng hướng lên, người đó không ngờ chính là Lý Thị Hải!

Lý Thị Hải trước ống kính lúc này không những quần áo chỉnh tề, hơn nữa còn ôm một bó hoa hồng màu hồng nhạt. Anh ta đã thành công! Trải qua hai tháng luyện tập, một người ngoài nghề với thân hình gầy yếu như anh ta đã tái hiện hoàn mỹ màn biểu diễn thành danh của Daly! Không, màn trình diễn của anh ta thậm chí còn thành công hơn cả Daly.

Trong ống kính, Lưu Niệm và Lý Thị Hải ôm chặt lấy nhau, tiếng vỗ tay trong sân vận động rộ lên như sấm dậy, tất cả mọi người đều cảm động trước tình yêu và lòng can đảm của họ.

Chỉ có lác đác mấy ống kính còn dừng lại trên người Daly, lúc này anh ta đứng ở chính giữa sân khấu, song không ai chú ý.

Daly nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt không cảm xúc, dường như đang cảm thấy người phụ nữ mình yêu và sự nghiệp biểu diễn ảo thuật mà mình theo đuổi giờ khắc này đều đã trôi xa, bỏ lại một mình mình.

Sau trận quyết đấu thế kỷ này, Lưu Niệm và Lý Thị Hải chính thức trở thành người yêu, nửa năm sau thì đính hôn. Nhiều năm sau, chính là hiện nay, Lý Thị Hải đã trở thành nhạc sĩ sáng tác số một số hai, Lưu Niệm lại lùi về sau sân khấu, chủ yếu làm các hoạt động từ thiện.

Daly tuân thủ giao hẹn khi đó, sau khi quyết đấu không còn biểu diễn công khai nữa, nhưng anh ta vẫn sáng tạo ra một số màn ảo thuật hoàn toàn mới, giao cho các đàn em đi biểu diễn. Mấy năm gần đây Daly tham gia mấy chương trình văn nghệ lớn, mức độ nổi tiếng và thu nhập thậm chí còn cao hơn năm xưa. Ngoài ra, anh ta đã cưới một phụ nữ người Pháp xinh đẹp, sinh được ba đứa con, gia đình cũng rất viên mãn, làm người ta cực kỳ hâm mộ. Cho nên, mặc dù anh ta thua trận quyết đấu đó, song không hề thất bại trên đường đời.

Kể ra cũng buồn cười, ông chủ công ty quản lý nghe nói độc ác không từ thủ đoạn kia hóa ra lại là một người tốt bụng. Sau trận quyết đấu đó, ông ta đã kết thúc hợp đồng trước thời hạn với Lưu Niệm, hiến toàn bộ tài sản cho trẻ em vùng núi rồi đến Tây Tạng xuất gia, cuối cùng vân du tứ phương, không biết kết cục ra sao. Còn vì sao ông ta làm như vậy thì không ai được biết.

Câu chuyện về cuộc quyết đấu ảo thuật đến đây kết thúc.

Tôi dừng tay gõ bàn phím, thở hắt ra một hơi dài, sức nhớ đến chuyện gì đó, vội hồi hộp quay đầu sang, nhìn chăm chăm

đồng tiền xu dưới chiếc cốc thủy tinh nọ.

Trong quá trình nghe Daly kể chuyện, tôi vẫn luôn để mắt đến đồng tiền xu đó, liên tiếp quay sang, liếc mắt nhìn cốc thủy tinh, muốn biết Daly rốt cuộc sẽ giở trò kiểu gì.

Lúc này, Daly ngồi đối diện bên kia bàn cười nhẹ một tiếng: “Quý Thúc, bây giờ cậu có thể kiểm tra đồng tiền xu đó rồi.”

Tôi vội vã bỏ cốc thủy tinh ra, cầm đồng xu giơ lên dưới ánh đèn tỉ mỉ quan sát. Song nó hoàn toàn không thay đổi chút nào.

Tôi thấy như bị trêu đùa, cau mày hỏi: “Đây là bản chất của ảo thuật mà anh nói hả? Hóa ra bản chất của ảo thuật là trêu đùa người khác sao?”

Daly không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ chậm rãi đứng dậy, chỉnh lại quần áo trên người. Trước khi xoay người rời khỏi phòng bao, anh ta buông một câu lạnh nhạt: “Quý Thúc, máy tính mới của cậu đẹp đấy.”

Máy tính mới? Anh không mù đấy chứ, chiếc máy tính xách tay cũ kỹ này, tôi đã dùng hơn ba năm rồi...

Tôi nhìn về trên bàn, không khỏi hoảng sợ tái mặt! Chiếc máy tính xách tay màu đen của tôi đã biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa, thay vào đó là một chiếc Macbook Pro màu bạc mới tinh. Tôi vội ngồi xuống kiểm tra, trên màn hình đang mở một file Word, bên trên nền trắng chữ đen, không sai một chữ, chính là câu chuyện về trận quyết đấu ảo thuật vừa rồi tôi tự tay ghi lại.

Tôi lại mở ổ cứng máy tính ra, bên trong còn nguyên tất cả các câu chuyện viết trước đó và tư liệu cá nhân. Cũng có nghĩa là, vừa rồi trong lúc tôi hoàn toàn không chú ý, Daly đã thay

mặt đổi đảo ngay trước mắt, đổi máy tính cũ thành một chiếc máy tính mới, hơn nữa còn copy hết cả nội dung từ máy tính cũ sang chiếc máy tính mới này.

Mà không có bất cứ manh mối nào có thể giải thích làm sao anh ta làm được tất cả những chuyện này.

Tôi trợn mắt há mồm ngồi trước máy tính, bóng dáng Daly đã biến mất, nhưng cuối cùng tôi lại hiểu ra câu hỏi mào đầu của anh ta, rốt cuộc bản chất của ảo thuật là gì?

Lời bàn của Quỷ Thúc

“Bản chất của ảo thuật” đề cập trong câu chuyện, nói một cách đơn giản, chính là đánh lạc hướng chú ý của khán giả. Khi mọi ánh mắt đều tập trung vào tay trái của nhà ảo thuật, lúc này màn ảo thuật thần kỳ sẽ xảy ra trên tay phải anh ta.

Chúng ta cùng làm rõ ngọn nguồn sự việc.

Lưu Niệm chính là cô gái mà Daly theo đuổi thời đại học, từ khóa là màu hồng nhạt. Khi đó có lẽ Lưu Niệm có thiện cảm với Daly, nhưng để giúp mẹ trả nợ, cô đành từ bỏ việc học hành dần thân vào showbiz, duyên phận của hai người gián đoạn từ đó.

Trong lòng Daly chưa bao giờ quên Lưu Niệm, cho nên khi gặp lại lúc đã thành danh, anh ta bắt đầu điên cuồng theo đuổi. Lúc này một người theo đuổi khác là Lý Thị Hải cũng xuất hiện.

Theo tìm hiểu của Daly, để có tiền trả nợ, Lưu Niệm phải ký một hợp đồng quản lý cực kỳ bất công, bị ông chủ công ty quản lý khống chế, nhìn bề ngoài thì nở mày nở mặt, nhưng kỳ thực vẫn chỉ là món đồ chơi của ông chủ. Sau khi trải qua quá trình đấu tranh tư tưởng khó khăn, anh ta nói với Lưu Niệm, có một biện pháp có thể giúp cô thoát khỏi sự khống chế của ông chủ đứng đằng sau.

Thế là ba người Daly, Lưu Niệm, Lý Thị Hải giả vờ đóng cửa lại tranh luận, nhưng sự thực là Daly trình bày kế hoạch của anh ta. Đây là một màn ảo thuật đổi trắng thay đen, lừa gạt toàn thế giới, ba người ở đây đều là người biểu diễn, còn đạo cụ then chốt thì chỉ có một.

Song song với quá trình đóng cửa luyện tập, Daly tìm một người có ngoại hình tương tự ông chủ công ty quản lý (rất có thể cũng là nhà ảo thuật, hoặc kẻ lừa đảo được huấn luyện kỹ càng), bảo người này bắt chước nhất cử nhất động của ông ta.

Buổi tối quyết đấu ảo thuật đó, tất cả khán giả đều tập trung chú ý vào chiếc bể kính, vào màn ảo thuật thoạt nhìn có vẻ như mạo hiểm, nhưng kỳ thực đã được tập luyện hết sức nhuần nhuyễn nọ. Còn màn ảo thuật thật sự thì xảy ra trong phòng bao mà ông chủ công ty quản lý ngồi, thiết bị được khởi động, ông ta bị đưa đến một phòng tối và bị khống chế. Thế thân của ông ta nghênh ngang xuất hiện, hơn nữa trong mấy tháng tiếp theo, lợi dụng dấu vân tay, chữ ký của ông chủ để kết thúc hợp đồng của Lưu Niệm trước thời hạn, bán tất cả cổ phần, sau đó biến mất khỏi tầm mắt công chúng. Đương nhiên người thế thân chắc chắn nhận được một khoản thù lao kếch sù.

Ông chủ công ty làm nhiều việc ác nhận được sự trừng phạt xứng đáng.

Lý Thị Hải có được Lưu Niệm, Lưu Niệm có được Lý Thị Hải.

Daly có được sự thoái lui, thất bại mà vĩ đại.

Phía sau màn ảo thuật làm người ta hoa cả mắt, anh ta vẫn tin chắc một điều: Người phụ nữ mình yêu mến, cả đời này sẽ sống rất hạnh phúc.

Bắt chước

Vị khách tối nay, ông Viên, là một trí thức điển hình. Ông ta tự mang đến hai chai rượu vang, trên chai vẽ hình một con đại bàng, thoát nhìn rất rẻ tiền, uống vào lại khá ổn. Hôm sau tôi cũng muốn mua một ít, liền lên mạng tìm theo tên tiếng Anh trên chai, kết quả suýt nữa sợ vải tè, rượu Screaming Eagle năm 2009, 22.500 tệ một chai, còn đắt hơn Lafite nhiều.

Trên thế giới này, người từng ăn lòng nướng không ít, nhưng người mang rượu vang hơn hai mươi ngàn tệ một chai đến uống với lòng nướng thì có vẻ không có mấy.

Bây giờ nhớ lại, quần áo ông Viên mặc, túi xách ông Viên cầm, đồng hồ ông Viên đeo chắc chắn đều là hàng cao cấp, chỉ có điều tôi quá nghèo không nhận ra nhãn hiệu. Ông ta mang hai chiếc điện thoại, một chiếc là iPhone 7, một chiếc khác nhìn hình thù kỳ quái, có vẻ chính là Vertu trong truyền thuyết.

Tiếp theo chính là câu chuyện về bắt chước mà ông Viên kể.

Chuyện bắt đầu khi ông Viên vẫn còn là Tiểu Viên. Tiểu Viên sinh ra đã ở vạch đích, chào đời tại một thành phố tỉnh lỵ miền Bắc, mẹ là cục trưởng một cơ quan có thực quyền, cha chuyển ra ngoài làm ăn từ giai đoạn đầu cải cách mở cửa. Đến lúc cậu Viên lên cấp hai, nhà họ bỏ ra hơn sáu trăm nghìn tệ mua một chiếc Audi 100. Phải biết đó là đầu những năm 90 của thế kỷ 20, lương của người bình thường mới chỉ có mấy trăm tệ, Audi khi đó tương đương với máy bay riêng bây giờ.

Ngoài gia cảnh tốt, Tiểu Viên cũng hết sức xuất sắc về các phương diện khác. Chiều cao, tướng mạo, thành tích học tập của cậu ta đều là số một, năng khiếu thể thao cũng cực tốt. Khi đó cuốn truyện tranh tên *Captain Tsubasa* rất phổ biến, trong đó nhân vật chính tên là Tsubasa, Tiểu Viên chính là Tsubasa của đội bóng trường cấp hai.

Nói tóm lại, ở thành phố miền Bắc mờ mịt đó, Tiểu Viên chính là một ngôi sao sáng. Thời thiếu niên, đa phần các cậu choai choai đều buồn bã vì việc theo đuổi bạn gái, còn nỗi buồn bực của Tiểu Viên lại là bị quá nhiều bạn nữ theo đuổi, thư tình cậu ta nhận từng bao tải một, tờ báo của trường chỉ cần có ảnh cậu ta đá bóng là sẽ bị tranh nhau mua hết sạch, còn truyền ra cả ngoài trường. Thậm chí có một "chị đại" xã hội, kỳ thực cũng vừa mới thành niên, ngày ngày đến cổng trường chặn Tiểu Viên, ép cậu ta yêu mình. May mà từ sau khi về nhà kể với mẹ, Tiểu Viên không còn gặp lại "chị đại" nữa.

Trên thế giới này, có ánh nắng ắt có bóng tối, có ngôi sao tỏa sáng rực rỡ, đương nhiên cũng có hòn đá nhỏ ánh sáng chiếu không tới, hay nói ngắn gọn hơn, là cứt chuột.

Tại trường cấp hai Nhất Trung cậu Viên học, gia đình các học sinh phần lớn không giàu thì sang, chỉ có một ngoại lệ là Tiểu Bảo học cùng lớp cậu. Cha Tiểu Bảo là một gã nghiện rượu, mấy năm trước qua đời vì ung thư gan. Từ sau khi mẹ đi bước nữa, Tiểu Bảo sống cùng bà nội. Tiểu Bảo sở dĩ có thể vào học tại Nhất Trung là bởi vì ông nội quá cố của cậu ta từng cứu mạng

hiệu phó trên chiến trường. Chỉ tiếc vị hiệu phó giúp đỡ Tiểu Bảo này đã về hưu từ khi Tiểu Bảo mới học năm đầu.

Tiểu Bảo không những gia cảnh bần hàn, mà còn vì ăn uống thiếu chất trong thời gian dài nên người vừa gầy vừa nhỏ, tóc lơ thơ vàng vọt, giống một nhánh rau hẹ ánh mặt trời chiếu không tới. Năng khiếu thể thao của cậu ta lại càng không cần nhắc tới, thành tích học tập cũng kém kinh khủng, năm nào cũng nằm trong top 3 từ dưới lên của lớp.

Tiểu Viên và Tiểu Bảo giống như hai thái cực của thế giới, cuộc đời của họ lẽ ra không nên có bất cứ điểm giao cắt nào. Không ai có thể tưởng tượng được hai người như vậy lại trở thành bạn, thậm chí còn là bạn chơi thân với nhau từ nhỏ đến lớn, dóc gan dóc ruột cho nhau. Nhưng chuyện như vậy vẫn xảy ra.

Đó là chiều muộn một ngày khi đang học lớp Tám, Tiểu Viên đá bóng xong, cùng mấy đứa trong đội đi bộ về nhà. Đến một chỗ cách cổng trường không xa, cả bọn nhìn thấy mấy tên lưu manh ngoài trường đang bắt nạt một học sinh mặc đồng phục trường Nhất Trung. Tiểu Viên lập tức nhận ra người bị bắt nạt là Tiểu Bảo, liền cầm bóng chạy tới: “Làm cái gì đấy hả?”

Mấy đứa còn lại nhìn nhau rồi cũng chạy theo.

Mới đầu mấy tên lưu manh ngoài trường cũng hơi sợ, nhưng chẳng mấy chốc đã ngông nghênh trở lại ngay. Đám lưu manh trong thành phố này đều biết Nhất Trung toàn là học sinh ngoan, mà học sinh ngoan thường nhát chết, không đánh nhau. Chỉ có điều, trong mười phút tiếp theo, chúng đã phải trả giá đau đớn cho suy nghĩ sai lầm này.

Trận đánh lộn này ngoài Tiểu Bảo ôm đầu co ro trốn ở trong góc, những người khác đều bị thương. Tiểu Viên bị thương nặng nhất, gãy một chiếc răng. Có điều về đến nhà, ông Viên chẳng những không trách con trai mà còn khen cậu ta dám dũng cảm đứng ra bảo vệ bạn bè, cho rằng đây là tố chất cần có của người thủ lĩnh, chỉ có điều lần sau con trai có thể sử dụng biện pháp thông minh hơn. Bà Viên dù rất thương con nhưng vẫn hỏi thăm bạn học bị bắt nạt đó, còn dặn dò Tiểu Viên phải giúp đỡ bạn ấy nhiều hơn.

Có người nhà đứng ra giải quyết, cộng thêm mới vi phạm lần đầu, nhà trường coi như mắt nhắm mắt mở, không xử phạt mấy học sinh đánh nhau. Cuối tuần, ông Viên cùng Tiểu Viên bay đến Bắc Kinh, vào một bệnh viện lớn khám sức khỏe toàn diện, để chuyên gia trông răng giả cho Tiểu Viên, nếu không nhìn kỹ sẽ hoàn toàn không phát hiện chiếc răng đó là giả.

Sau khi từ Bắc Kinh về, một đêm nọ, ông Viên và bà Viên cãi nhau to. Tiểu Viên ở trong phòng nghe trộm, hình như có liên quan đến mình. Bà Viên trách ông Viên, nói đều là ông ta hại Tiểu Viên, chuyện đã đến nước này thì chỉ còn cách làm theo lời bà nói. Giống như trước kia, lần này bà Viên cũng chiếm thượng phong. Tiểu Viên còn nghe được mấy từ “phẫu thuật”, “trước khi vào đại học” gì đó, có điều nghe một hồi cậu ta buồn ngủ quá, bèn lên giường ngủ tiếp.

Cuộc đánh lộn lần đầu tiên trong đời không ảnh hưởng chút nào tới cuộc sống của Tiểu Viên, cậu ta vẫn đi học như thường lệ, đá bóng như thường lệ, đau đầu vì bị các nữ sinh yêu đơn phương làm phiền như thường lệ. Chỉ khác là giờ Tiểu Viên có

thêm một người bạn thân. Không sai, chính là cậu học sinh nhút nhát Tiểu Bảo đó.

Mới đầu, Tiểu Bảo đi bên cạnh Tiểu Viên giống như con chuột con lúc nào cũng sợ hãi rụt rè, không dám nhìn ai. Tiểu Viên dẫn Tiểu Bảo cùng đi đá bóng, mặc dù cậu ta chỉ có thể ở ngoài sân nhặt bóng, cùng cậu ta làm bài tập, còn mời cậu ta ăn kem. Lúc đầu, không những người khác không hiểu, mà ngay cả Tiểu Bảo cũng không hiểu Tiểu Viên. Từ bé đến lớn không được yêu quý săn sóc nên Tiểu Bảo tràn ngập nghi hoặc và sợ hãi trước sự quan tâm vô duyên vô cớ của Tiểu Viên. Tiểu Bảo cảm thấy, sau một thời gian ngắn nhiệt tình, Tiểu Viên sẽ vứt bỏ cậu ta, giống như ông nội và người cha đã khuất, hay như người mẹ tái giá lấy chồng tỉnh khác.

Có điều Tiểu Viên lại không hề vứt bỏ Tiểu Bảo. Nhờ sự kiên trì của Tiểu Viên, Tiểu Bảo từ từ rũ bỏ được tự ti, các bạn của Tiểu Viên cũng dần dần tiếp nhận người bạn mới này. Thành tích học tập của Tiểu Bảo không mấy tiến bộ, nhưng suy cho cùng cũng thoát khỏi hàng ngũ đội sổ. Nét mặt Tiểu Bảo không còn lo lắng sợ sệt nữa, đã bắt đầu có nụ cười. Hòn đá nhỏ ở chỗ tối tăm cuối cùng cũng cảm nhận được hơi ấm mặt trời.

Nói tóm lại, Tiểu Viên đã thay đổi Tiểu Bảo.

Tiểu Viên bây giờ đã trở thành ông Viên, cả đời cũng không quên được biểu cảm và ánh mắt của Tiểu Bảo khi lần đầu được mình dẫn về nhà. Thì ra trên đời còn có ngôi nhà đẹp đẽ, rộng rãi, sáng choang như thế cùng một đồng đồ điện gia dụng mà Tiểu Bảo chưa bao giờ thấy, người phụ nữ phụ giúp việc nhà đó hóa ra cũng không phải họ hàng. Trong nhà của Tiểu Bảo chỉ có

nóc nhà thấp tè, bà nội già đến mức móm mém phát âm không rõ, mấy thứ đồ đạc để lung tung, trong nhà nồng nặc mùi hôi rình rất khả nghi, buổi tối ngay cả đèn điện cũng tiếc tiền không bật.

Sau khi ông bà Viên kiên trì thuyết phục, Tiểu Bảo ở lại nhà Tiểu Viên ngủ một đêm.

Cả đêm đó Tiểu Bảo không ngủ, chính cái đêm vừa ngắn ngủi vừa dài đằng đẵng này đã thay đổi hoàn toàn nhân sinh quan của cậu ta.

Không cam lòng!

Tiểu Viên có tất cả những thứ tốt nhất trên đời, còn cậu ta thì không có gì cả. Tại sao lại thế?

Không, đừng hiểu lầm, sau đêm hôm đó Tiểu Bảo không hề rời xa Tiểu Viên, hai người vẫn là bạn thân nhất, thậm chí còn thân hơn trước. Nói đúng ra là, từ sau đêm hôm đó, Tiểu Bảo muốn trở thành một Tiểu Viên khác.

Tiểu Bảo bắt đầu bắt chước tất cả của Tiểu Viên.

Bất kể là giọng điệu hay dáng đi, thậm chí cả tật xấu thích dùng móng tay ngoáy tai của Tiểu Viên, Tiểu Bảo đều quan sát, nghiền ngẫm, rồi học theo hết thảy. Đối với việc bắt chước của Tiểu Bảo, lúc đầu Tiểu Viên cảm thấy buồn cười, sau đó là lúng túng, sau đó nữa là hơi tức giận, có điều cuối cùng cũng mặc kệ cậu ta. Dù sao Tiểu Bảo cũng là người bạn tốt nhất do Tiểu Viên tạo ra, vì mấy việc nhỏ nhặt này mà trở mặt thì đúng là quá nhỏ nhen.

Nhà họ Viên đối đãi với hai người gần như y hệt nhau. Bà Viên mua quần áo gì cho Tiểu Viên cũng đều mua cho Tiểu Bảo nhỏ hơn một cỡ, khiến hai người cùng đi trên phố giống như hai anh em hơn kém nhau vài tuổi. Mỗi lần ông Viên dẫn Tiểu Viên đến Bắc Kinh nhất định cũng sẽ dẫn theo Tiểu Bảo. Ông bà Viên vẫn muốn có một đứa con nữa nhưng bị quy định kế hoạch hóa gia đình hạn chế, bây giờ thì tốt rồi, không khác nào tự nhiên nhặt được một đứa.

Ngoài dáng vẻ và quần áo, Tiểu Bảo còn bắt chước tất cả của Tiểu Viên, chủ yếu tập trung vào hai phương diện. Đầu tiên là đá bóng, Tiểu Bảo không còn thỏa mãn với việc nhặt bóng nữa, nhất quyết đòi được vào sân, hơn nữa cũng phải đá vị trí tiền đạo giống như Tiểu Viên. Do cậu ta năng nặc yêu cầu, đội bóng trường Nhất Trung liền có hai tiền đạo, một người phong cách khỏe khoắn, còn người kia dáng nhỏ bé, tốc độ nhanh, như một con chuột con luôn lách khắp nơi, không ngờ lại cũng có thể ghi được mấy bàn.

Trong việc học tập, Tiểu Bảo lại càng liều mạng, như phải bổ túc lại toàn bộ kiến thức rơi rớt của sáu năm tiểu học cùng hai năm đầu cấp hai chỉ trong hai học kỳ năm lớp Chín. Đáng kinh ngạc hơn cả là kết quả cậu ta đạt được, qua một năm nỗ lực, Tiểu Bảo đã đỗ vào trường cấp ba Nhất Trung, tiếp tục làm bạn học của Tiểu Viên, cũng có nghĩa là, cậu ta có thể tiếp tục ở bên cạnh Tiểu Viên, tiếp tục bắt chước Tiểu Viên.

Nhà họ Viên tổ chức tiệc mừng long trọng cho hai người, đặt hai mươi bàn tại khách sạn xịn nhất trong thành phố. Tiểu Viên thi đỗ Nhất Trung là chuyện đương nhiên, cho nên tiêu

điểm của tiệc mừng hôm đó không ngờ lại là Tiểu Bảo. Có thể nói, buổi tiệc mừng tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ nọ khiến kẻ vốn luôn là tiêu điểm ở bất cứ đâu như Tiểu Viên lần đầu nếm trải cảm giác hụt hẫng.

Từ khi lên cấp ba, dáng vóc Tiểu Bảo bắt đầu phát triển, lên đến lớp Mười một không ngờ lại cao tới một mét tám ba, vừa bằng Tiểu Viên. Song cũng không có gì lạ, cả ông nội và người cha đã qua đời của Tiểu Bảo đều cao lớn, lúc trước cậu ta thấp bé như vậy chỉ vì ăn uống thiếu chất, cộng thêm dậy thì muộn mà thôi.

Thế là Tiểu Bảo và Tiểu Viên lại càng giống nhau hơn. Mặc quần áo giống nhau, giọng điệu giống nhau, học tập và đá bóng đều giỏi như nhau, hơn nữa Tiểu Bảo thường xuyên ra vào nhà họ Viên nên bị mọi người tưởng nhầm là hai anh em, thậm chí là anh em sinh đôi cũng là chuyện bình thường.

Học kỳ hai năm lớp Mười một, bà nội Tiểu Bảo cũng qua đời, bà Viên dứt khoát đón luôn cậu ta về nhà, ở phòng bên cạnh Tiểu Viên. Hai gian phòng rộng bằng nhau, bày biện giống nhau, giường ngủ hay bữa sáng cô giúp việc làm cho cũng giống nhau. Chỉ sau hai năm ngắn ngủi, Tiểu Bảo đã thật sự được sống cuộc sống giống như Tiểu Viên, ít nhất thoát nhìn bề ngoài là như thế.

Tiểu Viên cũng dần dần chấp nhận sự thay đổi này, mặc dù Tiểu Bảo luôn bắt chước theo, nhưng vẫn rất tốt và tôn trọng cậu ta, có thể nói là bảo sao nghe vậy. Thôi thì cứ coi như có thêm một đứa em trai, hơn nữa cha mẹ bề ngoài tốt với Tiểu Bảo, thậm chí có lúc còn thiên vị Tiểu Bảo, nhưng đã từng nói

riêng với Tiểu Viên rằng, mọi thứ của nhà họ Viên đều là của cậu, không dính dáng gì tới người ngoài. Đương nhiên, họ có thể tài trợ Tiểu Bảo học xong đại học, bất cứ trường nào trong nước đều được, nhưng sau khi tốt nghiệp, Tiểu Bảo phải tự thân vận động.

Bà Viên bổ sung: “Đương nhiên, tiền đề là nó có thể thi đỗ đại học.”

Còn Tiểu Viên thì muốn học trường đại học nào trong ngoài nước đều được, tốt nhất là trước khi lên đại học làm xong phẫu thuật. Sau khi tốt nghiệp, gia đình sẽ sử dụng tất cả tài nguyên trợ giúp cậu ta vươn lên đến tầng lớp cao hơn. Nói cho cùng, Tiểu Viên và Tiểu Bảo vẫn thuộc về hai giai cấp xã hội, khác biệt một trời một vực, chênh lệch về bản chất này đâu phải chỉ dựa vào bất chước mà san bằng được.

Tất cả những chuyện này Tiểu Viên đều hiểu, trong lòng Tiểu Bảo cũng hiểu, chỉ là cậu ta không bao giờ nói ra.

Hai người cứ thế sống cùng nhau, học tập cùng nhau, có hợp tác cũng có cạnh tranh, ít ra bề ngoài, bọn họ vẫn duy trì một sự cân bằng yếu ớt. Phá vỡ sự cân bằng này là một nữ sinh chuyển trường tên Cách Cách.

Cách Cách chuyển trường từ Bắc Kinh đến, nói đặc giọng Bắc Kinh. Cô có gương mặt xinh đẹp, dáng người còn đẹp hơn, tiếc là học hành bình thường, nhưng cũng chẳng sao, bởi cô theo chuyên ngành nghệ thuật. Có đủ loại tin đồn về nguyên do cô chuyển trường từ Bắc Kinh tới, có người nói cha cô là quan

tham đã bị bắt, kể lại bảo mẹ cô ly hôn tái giá, những tin đồn này lại làm tăng thêm màu sắc thần bí cho cô, khiến cô giống như hình ảnh một công chúa gặp nạn.

Khi đó bộ phim *Ngày nắng vàng rực rỡ* vừa chiếu không lâu, tất cả mọi người đều cảm thấy Cách Cách chính là Mễ Lan trong phim. Trên thực tế, Cách Cách đẹp hơn nhiều, trắng trẻo hơn, dáng người cũng chuẩn hơn Mễ Lan, chỉ có mắt là đều to như nhau.

Cách Cách tập múa từ nhỏ, thân thể mềm dẻo tới mức khiến đám choai choai đang tuổi dậy thì không khỏi mơ tưởng viễn vông. Mỗi lúc cô tập múa sau khi tan học, nam sinh các lớp đều chạy đến nhìn trộm, trong đó bao gồm cả Tiểu Bảo. Không chỉ xem cô tập múa, Tiểu Bảo còn gia nhập đội quân theo đuổi Cách Cách.

Từ năm lớp Chín đến giờ, Tiểu Bảo đã quen bắt chước Tiểu Viên về mọi mặt, lần này theo đuổi Cách Cách là việc hiếm hoi Tiểu Viên không làm mà Tiểu Bảo lại chủ động làm. Nói cách khác, Tiểu Bảo đã bắt chước Tiểu Viên đến mức biết rõ Tiểu Viên sẽ thích một cô gái như thế nào, cho nên mới theo đuổi Cách Cách trước, bắt chước Tiểu Viên từ khi chuyện còn chưa xảy ra.

Dự cảm của Tiểu Bảo không sai, Tiểu Viên cũng bắt đầu chú ý tới Cách Cách và nảy sinh thiện cảm với cô. Đáng tiếc bảy giờ Cách Cách đã yêu Tiểu Bảo, nghe nói còn hôn nhau rồi. Lúc này, cảm giác hụt hẫng của Tiểu Viên lại một lần nữa tràn tới. Từ bé đến lớn có vô số con gái thích cậu ta, cậu ta đều không thích

lắm, lần đầu tiên chủ động thích một cô gái, không ngờ lại bị người bắt chước mình nâng tay trên mắt.

Cảm xúc của Tiểu Viên hơi phức tạp, cậu ta biết, nếu mình cũng theo đuổi Cách Cách thì rất có khả năng sẽ giành được cô về tay. Dù sao cậu ta mới là Tiểu Viên thật, Tiểu Viên xuất sắc, Tiểu Viên được trời ưu ái. Tiểu Bảo nói cho cùng chỉ là một món “hàng nhái” mà thôi.

Ban đêm cậu ta nằm trên giường, cách Tiểu Bảo một bức tường, trong lòng cũng nảy ra mấy chữ: Tại sao lại thế?

Có điều cuối cùng Tiểu Viên vẫn không ra tay. Đầu tiên dĩ nhiên là bởi việc học hành quan trọng, sắp lên lớp Mười hai rồi, yêu sớm sẽ ảnh hưởng tới học tập. Thứ hai là vì có lẽ đó là thứ duy nhất Tiểu Bảo có mà Tiểu Viên không có, nếu bị cướp đi thì tội nghiệp Tiểu Bảo quá.

Chuyện cứ thế trôi qua. Tiểu Bảo và Cách Cách bắt đầu yêu nhau, thành tích học tập của Tiểu Bảo có giảm chút đỉnh nhưng không quá nghiêm trọng, muốn thi đỗ một trường đại học trọng điểm cũng không thành vấn đề. Tiểu Viên bắt đầu ôn thi Toefl, chuẩn bị sang Mỹ học đại học. Tại Trung Quốc những năm 90 của thế kỷ 20, được đi nước ngoài du học là chuyện rất vẻ vang. Người bắt chước và người bị bắt chước đang tuần tự từng bước tiến lên theo quỹ đạo cuộc đời đã định.

Đến tận khi xảy ra chuyện đó.

Từ năm lớp Chín tới nay, tất cả mọi việc Tiểu Bảo đều bắt chước Tiểu Viên, hơn nữa còn bắt chước rất giống. Chỉ có một

việc, từ đầu đến cuối, bất kể thế nào cậu ta cũng không bắt chước được, đó là bơi.

Khi còn chưa vào tiểu học, có một buổi tối cha Tiểu Bảo uống rượu say, về nhà đánh vợ làm Tiểu Bảo sợ quá khóc âm lên. Cha Tiểu Bảo xưa nay không thích thằng con trai như con chuột con này, bèn kẹp cậu ta dưới nách, ném xuống cái ao sau nhà. Đến lúc mẹ Tiểu Bảo kêu gào khóc lóc gọi hàng xóm tới, nhảy xuống ao vớt Tiểu Bảo lên, cậu ta đã chỉ còn thoi thóp thở. Từ đó trở đi, Tiểu Bảo đâm ra sợ nước, đừng nói là đi bơi, thậm chí đi qua bờ sông cũng không dám.

Tiểu Viên bơi rất giỏi, từng dẫn Tiểu Bảo đến bể bơi mấy lần, định dạy Tiểu Bảo bơi. Nhưng bất kể Tiểu Viên khuyên bảo thế nào, hai tay Tiểu Bảo cũng không dám rời khỏi thành bể, lần nào cũng đến rồi lại về. Lần cuối cùng Tiểu Viên thật sự không làm thế nào được, thừa dịp Tiểu Bảo không chú ý, co chân đạp cậu ta rơi thẳng xuống bể bơi.

Tiểu Bảo hoảng sợ tái mặt, vùng vẫy vài giây dưới bể bơi, sau đó một luồng chất lỏng màu vàng từ trong quần bơi của cậu ta từ từ chảy ra. Bể bơi đó chỉ sâu một mét tư, còn Tiểu Bảo khi đó đã cao một mét sáu rồi.

Tiểu Viên cũng giật nẩy mình, vội kéo Tiểu Bảo vào bờ, từ đó trở đi hai người không còn nhắc tới chuyện bơi nữa.

Nhưng Tiểu Viên không ngờ, một ngày hè lớp Mười một, Tiểu Bảo lại chủ động nói mình phải học bơi. Nguyên nhân rất đơn giản, Cách Cách hẹn cậu ta cùng đi bơi, lần đầu tiên cậu ta ngượng ngùng nói mình không biết bơi, nhưng sau đó không

mở miệng từ chối được nữa. Cách Cách hẹn mấy lần, Tiểu Bảo không có cách nào thoái thác, hẹn thứ Hai tuần sau đến bể bơi.

Thấy Tiểu Bảo đánh bạo học bơi, Tiểu Viên cũng rất vui vẻ, đang chuẩn bị cùng đi với Tiểu Bảo đến bể bơi thì Tiểu Bảo lại đề nghị đến đập nước tập bơi. Cậu ta nói mình đã nghĩ rồi, trước đó không học bơi được là bởi vì nước trong bể bơi quá ít, sức nâng yếu, nước ở đập sâu hơn, sức nâng mạnh, dễ học hơn.

Tiểu Viên hơi do dự, hỏi Tiểu Bảo không sợ chết đuối sao?

Tiểu Bảo bày tỏ quyết tâm, nói mình không sợ, dù sao đã có Tiểu Viên rồi.

Tiểu Viên nghĩ thấy cũng đúng, mình bơi giỏi như vậy, cứu Tiểu Bảo không có vấn đề gì.

Hai người liền mang quần bơi, giấu người nhà cùng đến đập nước ở ngoại thành. Lúc đầu còn rất tốt, Tiểu Bảo thật sự hạ quyết tâm, vượt qua sợ hãi, chỉ một buổi chiều đã học được bơi đúng và lấy hơi. Lúc mặt trời sắp lặn, Tiểu Viên đề nghị về nhà, ngày mai tiếp tục, nhưng Tiểu Bảo lại nóng vội muốn học được kiểu bơi ếch.

Đúng lúc này xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tiểu Bảo dùng tư thế bơi ếch chệch choạc bơi ra xa bờ, thấy chân không chạm đến đáy, nỗi sợ hãi trong lòng lại trỗi dậy, cậu ta không kịp lấy hơi, bị sặc mấy ngụm nước, bắt đầu chìm xuống.

Vốn cũng không phải chuyện gì lớn, dù sao cũng cách bờ không xa, Tiểu Viên có thể kéo cậu ta vào nhanh chóng. Không ngờ đúng giờ phút quan trọng này, Tiểu Viên lại bị chuột rút. Cậu ta biết rõ nếu bây giờ bơi ra cứu Tiểu Bảo, cả hai sẽ cùng

chết đuối. Bất đắc dĩ, cậu ta đành phải lớn tiếng kêu cứu, nhưng quanh đập nước lúc gần tối không có một bóng người nào.

Hai phút trôi qua, Tiểu Viên cuối cùng đã hết chuột rút, liêu mạng bơi về phía Tiểu Bảo, kéo Tiểu Bảo đã hôn mê vào bờ. Mười lăm phút sau, xe cứu thương của bệnh viện gần đó chạy tới, đón cả hai lên xe. Mọi người đều cho rằng Tiểu Bảo sẽ may mắn thoát chết, không ngờ trên đường đưa đến bệnh viện, tim cậu ta lại ngừng đập.

Tiểu Bảo còn chưa đầy mười tám tuổi đã chết đuối như vậy.

Tiểu Viên khóc khàn cả giọng, trong lòng vô cùng đau khổ, dù sao thì... nếu không phải vì cậu ta, Tiểu Bảo đã không chết đuối.

Tang lễ của Tiểu Bảo do nhà họ Viên tổ chức. Người mẹ đã đi lấy chồng của cậu ta từ tỉnh khác về tới, khóc vài phút trong tang lễ, cuối cùng tro cốt cũng không mang đi.

Người buồn nhất là Tiểu Viên, trong sự giày vò của đau khổ và tự trách, cậu ta làm xong phẫu thuật, nằm viện trọn một tháng, gầy đến mức mọi người không nhận ra. Cậu ta vốn cho rằng mình sẽ hối hận cả đời, cho đến khi cậu ta về nhà, tìm được một quyển sổ ghi chép về việc bắt chước trong phòng Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo đã ghi chép lại tất cả những điều tâm đắc về việc quan sát và bắt chước Tiểu Viên từ lớp Chín đến giờ. Khác với tưởng tượng của Tiểu Viên, khi viết quyển sổ này, giọng văn của Tiểu Bảo tràn đầy đổ kỵ và cuồng loạn. Trong lòng Tiểu Bảo nhận định, Tiểu Viên và người nhà họ Viên tốt với mình chỉ là bố thí và thương hại, là một cách khác để thể hiện cảm giác hơn

người. Nói cho cùng thì suy nghĩ này của Tiểu Bảo cũng không sai.

Trong cuốn sổ, thậm chí Tiểu Bảo còn ác độc nguyên rủa Tiểu Viên, hy vọng Tiểu Viên biến mất khỏi thế giới này.

Mà nội dung đáng sợ nhất được viết ở vài trang cuối cùng. Thì ra Tiểu Bảo đã giấu Tiểu Viên học bơi từ lâu, cậu ta bảo Tiểu Viên dẫn mình đến đập nước, lên kế hoạch giả vờ chết đuối, sau đó nhân lúc Tiểu Viên bơi ra cứu sẽ dìm Tiểu Viên xuống nước để Tiểu Viên chết đuối dưới đập. Đáng tiếc là người tính không bằng trời tính, Tiểu Viên ở hiền gặp lành đột nhiên bị chuột rút, còn Tiểu Bảo cũng không biết xảy ra vấn đề gì mà làm giả thành thật, chết đuối dưới đập nước.

Theo ghi chép trong sổ, thậm chí Tiểu Bảo còn cẩn thận lên kế hoạch, sau khi Tiểu Viên chết đuối, cậu ta sẽ kiên nhẫn xoa dịu nỗi đau khổ và tức giận của cha mẹ Tiểu Viên, giành lấy lòng tin của họ, hứa hẹn sẽ chăm sóc họ như cha mẹ đẻ, sau đó nhận được hết thảy mọi thứ vốn dành cho Tiểu Viên.

Tại trang cuối cùng của quyển sổ, Tiểu Bảo viết một câu như sau: *Cảnh giới cao nhất của bắt chước là thay thế.*

Tiểu Viên đọc mà lạnh cả người, cậu ta tuyệt đối không ngờ mình suýt nữa đã bị dìm chết dưới đập nước. Mình tốt với Tiểu Bảo như vậy, lại là dẫn sói vào nhà, nuôi một kẻ vô ơn bạc nghĩa chỉ tìm cơ hội hại mình. Tiểu Viên vốn định công bố tất cả, song lại nghĩ Tiểu Bảo cũng đã chết rồi, giữ tròn danh tiếng cho cậu ta thì hơn, nên đã chôn giấu hết thảy trong lòng. Cuối cùng, Tiểu Viên trở lại đập nước nơi Tiểu Bảo chết đuối, đốt quyển sổ bên bờ hồ, rồi quay lại với quỹ đạo cuộc đời bình thường.

Chỉ có điều, từ đó bên cạnh cậu ta không còn có một người bắt chước mọi thứ của cậu ta nữa.

Câu chuyện về bắt chước đến đây là hết.

Trong phòng bao tại quán nướng Sở Ký, điện thoại của ông Viên đổ chuông, ông ta ra hiệu xin lỗi, sau đó nghe điện thoại, cười tít mắt nói: “Được rồi được rồi, thưa bà xã, anh sẽ về ngay đây, em ru Tiểu Cách Cách ngủ trước đi nhé.”

Sau đó ông ta uống nốt ngụm rượu cuối cùng, chuẩn bị đứng dậy ra về.

Tôi gập máy tính xách tay lại, cả người lạnh toát, nhưng vẫn cố tỏ ra trấn tĩnh, hỏi: “Đúng rồi, khi cứu Tiểu Bảo, ông bị gãy mất cái răng nào?”

Ông Viên dùng móng tay ngoáy tai, dường như đang cố nhớ lại.

Vài giây sau, ông ta cười tươi đáp: “Ai da, đúng là ngại quá, chuyện lâu quá rồi, tôi không nhớ rõ nữa.”

Dưới ánh đèn u ám trong phòng, hàm răng ông ta đều đặn trắng bóng, nhìn hơi đáng sợ.

Lời bàn của Quỷ Thúc

Sau khi ghi lại câu chuyện này, thường xuyên có bạn bè chạy tới hỏi tôi, Quỷ Thúc này, người còn sống sót cuộc là Tiểu Viên hay Tiểu Bảo? Nói cách khác, kể ngôi đối diện kể chuyện cho anh trong phòng bao ở quán nướng Sủ Ký buổi tối hôm đó rốt cuộc là ai?

Giống như trong lòng một nghìn độc giả có một nghìn Hamlet, mỗi người sẽ có cách hiểu riêng về kết cục của câu chuyện Bắt chước này.

Theo cách hiểu của tôi thì người sống sót chỉ có thể là Tiểu Viên. Chúng ta hãy cùng quay lại, làm rõ một số thông tin then chốt.

Hai người thân nhau như anh em, song Tiểu Bảo lại vỡ lẽ ra trước, biết Tiểu Viên có bệnh tim bẩm sinh nghiêm trọng, còn mình chỉ là công cụ nuôi trồng nội tạng cho Tiểu Viên. Cậu ta không cam lòng ngồi chờ chết, bèn vạch ra kế hoạch đến đập nước học bơi.

Nhưng vỏ quýt dày có móng tay nhọn, để con trai được sống tiếp, cha mẹ Tiểu Viên đã lên kế hoạch kỹ lưỡng không từ thủ đoạn, sao có thể không nhìn thấu mấy trò vặt vãnh này của Tiểu Bảo? Thế là họ tương kế tựu kế, mai phục sẵn bên đập nước, cũng sắp xếp cả xe cứu thương, làm cho Tiểu Bảo giả vờ chết đuối biến thành chết đuối thật, và nhân cơ hội lấy trái tim Tiểu Bảo ghép cho Tiểu Viên.

Trong cả câu chuyện, Tiểu Viên là người ngây thơ nhất, cũng là người được biết chân tướng cuối cùng. Sau khi xem cuốn sổ ghi chép của Tiểu Bảo, không thể chấp nhận nổi việc Tiểu Bảo chết vì mình,

lại càng khó chấp nhận việc trong lòng ngực là trái tim của Tiểu Bảo bị mình hại chết, cậu ta bắt đầu bắt chước lại Tiểu Bảo. Chỉ có coi chính mình là Tiểu Bảo, tưởng tượng người sống sót thoát khỏi đập nước là Tiểu Bảo đã lội ngược dòng thành công, cậu ta mới có thể sống thanh thản được.

Cho nên câu chuyện Bắt chước này là kể về hai anh em yêu nhau lắm cắn nhau đau, bắt chước lẫn nhau.

Nghe xong cách giải thích này của tôi, có một người bạn tên Louis kiên quyết cho rằng người còn sống chính là Tiểu Bảo, hơn nữa cách phân tích của anh ta không ngờ cũng thuyết phục được tôi.

Quay lại lời tôi nói vừa rồi, về kết cục của câu chuyện này, mỗi người sẽ có cách hiểu riêng, chỉ cần nhận định của bạn có thể thuyết phục chính mình, có thể tự giải thích cho mình là được.

Suy cho cùng, bất kể là bạn hay tôi, thậm chí cả người còn sống thoát khỏi đập nước đó đều không thể biết toàn bộ chân tướng sự thật. Điều chúng ta có thể làm chỉ là mô phỏng chân tướng này trong đầu mà thôi.

Suy đoán

Người khách tối nay là một bà chị hơn bốn mươi tuổi, mọi người đều gọi là dì Tô.

Dì Tô dáng người gầy gò, da đen sạm, không hề trò chuyện với tôi câu nào mà bắt đầu kể chuyện của mình ngay. Cách kể chuyện của chị rất lạ, trầm bổng du dương, ánh mắt lại nhìn vào một nơi nào đó sau lưng tôi, như đang đọc thuộc lòng trước không khí.

Nghe dì Tô nói tôi mới biết, thì ra chị làm cùng nghề, hay nói đúng ra là từng làm cùng nghề với mình. Dì Tô là người viết tạp văn tình cảm, ba năm trước bắt đầu mở công ty truyền thông, kiếm tiền trên blog, là một trong những blogger đầu tiên trở nên nổi tiếng và có nhiều người theo dõi. Có điều bây giờ dì Tô đã không viết nữa, blog cũng không có bài đăng mới.

“Đầu óc tôi xảy ra một vấn đề nhỏ.” Dì Tô giải thích.

Dì Tô kể, chuyện xảy ra hơn một năm trước. Khi đó blog của chị đang rất hot, nhiều lượt xem, cài một đoạn quảng cáo đã có thể kiếm được hai trăm nghìn tệ, bằng tiền lương cả năm của chồng chị. Tiền kiếm được nhiều, nhưng sau đó vấn đề cũng kéo đến theo.

Khi đó dì Tô thuê hai biên tập, nhưng chỉ để họ viết các bài viết phụ, còn bài trọng điểm vẫn do mình nắm. Cũng bởi thế mà ngày ngày chị đều phải vắt óc nghĩ bài viết mới, mất ngủ ngày càng nghiêm trọng, tóc rụng từng nắm. Chồng chị thương

vợ, khuyên rằng tiền đủ dùng là được, đừng suốt ngày liều mạng như vậy, cứ giao việc quản lý blog cho trợ lý Doris. Mỗi lần chồng đề nghị như vậy, dì Tô luôn cười cho qua.

Dì Tô định tranh thủ mấy năm này kiếm chút tiền, sau đó cả nhà di cư sang Bắc Âu, mua một tòa biệt thự ven hồ, sống cuộc sống như trong truyện cổ tích. Bên đó mặc dù cuộc sống hơi trầm lắng, nhưng người và việc đều đơn giản, không phức tạp xô bồ như ở Trung Quốc. Quan trọng hơn là không khí ở Bắc Âu rất tốt, con gái sang bên đó sinh sống, trưởng thành, chị sẽ yên tâm hơn nhiều.

Cuộc đời này, dì Tô đã hy sinh quá nhiều vì công việc và gia đình, chị không muốn con gái lại đi vào vết xe đổ của mình.

Hạnh phúc dường như chỉ đưa tay ra là có thể chạm tới thì bất trắc lại ập đến đột ngột.

Đêm khuya hôm đó, dì Tô một mình ở công ty chỉnh sửa lại bài chuẩn bị đăng vào thứ Bảy cuối tuần. Con gái bình thường ở nội trú tại trường, chỉ cuối tuần mới về nhà. Dì Tô muốn đăng bài càng sớm càng tốt, sau đó dẫn con gái đến công viên hải dương một chuyến. Chị đã hứa đưa con gái đi cả nửa năm rồi, nếu còn tiếp tục lỗi hẹn, cho dù con gái tha thứ, chị cũng không có cách nào tha thứ cho chính mình.

Con gái cũng giống chị, có chuyện gì đều giấu trong lòng, ngoan ngoãn đến mức làm người ta đau lòng.

2 giờ sáng, dì Tô nhận một cuộc điện thoại, thường ngày tầm giờ này, chồng chị luôn gọi điện thoại tới, hỏi ở nhà phải

chuẩn bị đồ gì ăn khuya. Nghe điện thoại xong, dì Tô đang định đứng dậy thì thấy trước mắt tối sầm, ngất xỉu ngã xuống đất.

Đến lúc mở mắt ra, dì Tô phát hiện mình đang nằm trên giường trải ga trắng ở bệnh viện. Chồng chị và Doris đều đang ngồi bên giường bệnh, thấy chị tỉnh lại thì mừng rỡ reo lên. Dì Tô muốn hỏi mình đã ngủ bao lâu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, song lúc này mới hoảng sợ nhận ra, mình không thể nói được nữa.

Dì Tô không hề cảm, cổ họng chị vẫn có thể phát ra tiếng, có điều trong đầu chị rõ ràng muốn hỏi: “Rốt cuộc thế nào rồi?” Nhưng nói ra miệng lại là: “Rốt... nào? Rốt...”

Thấy dì Tô như vậy, chồng chị đau lòng đến mức cơ mặt giật giật, nước mắt cũng sắp chảy ra.

Dì Tô nhìn chằm chằm khuôn mặt chồng, cực kỳ sốt ruột hỏi: “Tuệ? Tuệ... sao?”

Nghe thấy câu này, chồng chị càng ôm chặt lấy chị, nước mắt rơi xuống lăn tăn: “Đều tại anh, anh đáng chết, anh đáng chết...”

Chỉ có Doris tương đối bình tĩnh, vội gọi bác sĩ y tá tới, tiêm một mũi thuốc an thần, để dì Tô nằm xuống giường nghỉ ngơi. Bất kể trước hay sau khi bị bệnh, Doris vẫn luôn là trợ thủ đắc lực của dì Tô, nếu không có Doris, dì Tô không dám tưởng tượng cuộc sống sẽ thế nào nữa.

Nói tóm lại, dì Tô phát hiện nửa người bên phải mình hơi khó điều khiển, nhưng không nghiêm trọng lắm. Chỉ sợ là ở chỗ năng lực diễn đạt của chị đã thoái hóa về trạng thái của trẻ sơ sinh. Chị có thể nghe hiểu lời người khác nói, cũng có thể đọc

sách đọc báo, chỉ không có cách nào diễn đạt bằng ngôn ngữ được, bất kể cố gắng thế nào, miệng chị chỉ có thể phát ra từng từ đơn rời rạc. Đáng sợ hơn là không chỉ nói năng, mà cả viết chữ, thậm chí dùng ngón tay ra dấu, chị cũng gặp tình trạng tương tự.

Trong nửa tháng sau khi dì Tô tỉnh lại, bệnh viện đã làm vô số xét nghiệm, cuối cùng cũng chẩn đoán chính xác được căn bệnh chị mắc phải: *chứng mất ngôn ngữ Broca*. Theo cách nói của bác sĩ, bởi vì dì Tô liên tục làm việc quá sức, cộng thêm tinh thần bị kích động mạnh dẫn đến trúng gió nhẹ, làm cho vùng Broca ở thùy trán thứ ba bán cầu não trái bị tổn hại.

Loại bệnh nan y hiếm thấy này, trên đời không có thuốc chữa, cũng không thể phẫu thuật được.

Một người sống dựa vào sáng tác và lấy làm tự hào vì công việc này, đột nhiên không thể nói năng diễn đạt bình thường được nữa, càng miễn bàn đến sáng tác, có thể thấy trong lòng dì Tô tuyệt vọng đến mức nào.

Doris an ủi chị, đừng quá lo lắng, có một nhà thơ Thụy Điển tên là Tomas Transtroemer cũng mắc bệnh giống như dì Tô. Nhưng ông ta không nhụt chí, với sự giúp đỡ của vợ, ông ta đã viết một quyển hồi ký và hai tập thơ, thậm chí còn giành giải Nobel văn học. Dì Tô và chồng yêu nhau như vậy, sau này nhất định cũng có thể làm được.

Chồng chị cũng gạt đầu phụ họa, dặn dì Tô yên tâm dưỡng bệnh, mọi việc trong nhà ông ta sẽ lo liệu, dù sao ông ta cao đến một mét chín mấy, trời sập cũng có ông ta chống đỡ, còn công ty cứ giao cho Doris quản lý. Trong lúc dì Tô hôn mê, các bài

viết trọng điểm đều do Doris cùng hai biên tập viết, sau khi đăng lên được phản hồi rất tốt, căn bản không mấy độc giả phát hiện ra. Doris vốn là fan hâm mộ của dì Tô, sau đó được mời làm trợ lý, đã làm việc với dì Tô rất lâu, hiểu rất rõ phong cách văn chương của chị, muốn bắt chước không khó.

Dì Tô không thể nói ra lời cảm kích, đành phải chảy nước mắt gật đầu.

Lúc dì Tô nằm trên giường bệnh, cảnh sát cũng đã đến một chuyến, nhưng chị không có năng lực diễn đạt, cho nên hoàn toàn không thể trả lời câu hỏi. May mà có chồng chị ở đó, thay chị trả lời các câu hỏi của cảnh sát.

Trước khi xảy ra chuyện, bởi vì áp lực công việc rất lớn nên dì Tô mắc bệnh béo phì, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến chị sinh bệnh. Nằm viện một tháng, chị gầy tọp đi mười lăm ký lô, như biến thành một người khác. Sau khi xuất viện, việc đầu tiên chị làm là đưa con gái đi tham quan công viên hải dương. Mặc dù suốt cả chuyến đi, hai mẹ con chị không nói câu nào, nhưng dù sao chị cũng hoàn thành được một tâm nguyện.

Từ sau khi xuất viện, chồng dì Tô đưa chị đi tìm thầy hỏi thuốc khắp nơi, bệnh viện lớn chính quy không chữa khỏi thì đi tìm những thầy lang được người ta đồn thổi. Nhưng thử đủ kiểu châm cứu xoa bóp, thuốc Đông y uống hết loại này đến loại khác suốt ba tháng, bệnh chẳng những không chuyển biến tốt, ngược lại còn xuất hiện các loại tác dụng phụ. Doris cũng góp một tay, mời một “thầy cao tay” đến nhà trừ tà, cúng bái suốt ba ngày liền, nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Dì Tô quyết định cam chịu số phận, không cố vùng vẫy thêm nữa. Chồng chị và Doris mặc dù vẫn không cam lòng nhưng đành phải thôi.

Thực ra trong thời gian dì Tô bị bệnh, công ty vẫn vận hành như thường lệ, fan hâm mộ trên blog mặc dù tăng hơi chậm, nhưng cũng vẫn duy trì tăng trưởng. Sự thật chứng minh, bất kể thiếu người nào, trái đất vẫn có thể quay như bình thường. Bây giờ chuyện duy nhất dì Tô lo lắng là chị có một tài khoản ngân hàng cá nhân, trong đó có hơn hai mươi triệu tệ, vốn định dùng để định cư nước ngoài. Chồng chị biết chị có khoản tiền này, nhưng lại không biết gửi ở ngân hàng nào, càng không biết tài khoản và mật khẩu. Cũng có nghĩa chỉ có một mình dì Tô biết tất cả các thông tin tài khoản. Dãy số đó hiển hiện rõ ràng trong đầu, nhưng dì Tô cùng chồng đã thử vô số lần, không thể nào diễn đạt hoàn chỉnh được. Nếu bệnh của chị cả đời không thể chữa được, hoặc chị qua đời bất ngờ, vậy thì hơn hai mươi triệu này sẽ vĩnh viễn nằm trong ngân hàng, không ai lấy ra được.

Chồng chị luôn thở ngắn than dài: “Nếu rút được số tiền này ra, không biết chừng sẽ có thể chữa khỏi bệnh của em.” Đáng tiếc chuyện này giống như một vòng luẩn quẩn không có lối thoát, rút được tiền mới có thể chữa khỏi bệnh, chưa chữa khỏi bệnh thì không thể rút được tiền.

Đúng là một khoản tiền gửi liên quan mật thiết đến tính mạng.

Tóm lại từ đó dì Tô đã sống một cuộc sống khác hẳn trước kia. Vì vấn đề ở não nên chị đã hoàn toàn đánh mất khả năng làm việc, đương nhiên cũng không cần làm việc nữa. Tương tự, bởi vì không thể giao tiếp với người khác nên thỉnh thoảng có họ hàng hay bạn bè tới thăm, chị cũng cực kỳ khó xử.

Quan trọng hơn là, dì Tô không muốn ở nhà một mình. Từ thứ Hai đến Chủ nhật, trong nhà luôn vắng tanh, làm người ta cảm thấy ngột thở. Lúc đầu dì Tô tản bộ trong tiểu khu, dần dần chị thích một mình ra ngoài dạo chơi. Vì không thể tự mình bắt taxi, chị luôn đi tàu điện ngầm hoặc xe buýt, xuống ở một trạm ngẫu nhiên nào đó, sau đó lang thang không có mục đích trên phố. Đi mệt rồi thì rẽ bừa vào một quán nào đó bên đường, chỉ bừa vài món trên thực đơn, người ta mang ra cái gì ăn cái đó.

Từng có một đêm nọ, một mình chị ngồi ăn đồ nướng ngoài cửa quán, nghĩ lại những chuyện trước kia. Đột nhiên trời đổ mưa to, chị không kịp trú mưa, cứ thế ngồi trong mưa ôm đầu khóc nức nở.

Nếu còn tiếp tục như vậy, chẳng bao lâu sau, dì Tô sẽ hoàn toàn suy sụp. May mà khi cuộc đời chị rơi xuống đáy vực, đột nhiên lại xuất hiện cơ hội xoay chuyển cục diện.

Thì ra, mặc dù dì Tô không muốn chữa bệnh nữa, nhưng chồng chị và Doris vẫn không bỏ cuộc. Không biết họ nghe cao nhân ở đâu chỉ điểm, nói trên một ngọn núi tuyết nào đó ở vùng Cam Tư gần Tứ Xuyên có một vị Phật sống có thể chữa được loại bệnh lạ này. Phật sống quanh năm ngao du khắp Tây Tạng, chỉ khi tuyết lớn chặn đường lên xuống núi mới ở trong một ngôi chùa Gelugpa trên núi tuyết. Nếu tìm được Phật sống,

thành tâm thuyết phục ngài, Phật sống có thể chữa khỏi bệnh não của dì Tô.

Người đó còn cố ý dận dò, bệnh nhân phải dẫn theo người thân cận nhất cùng đi lên núi, Phật sống mới ra tay tương trợ.

Nghe chồng nói, dì Tô ban đầu không chịu. Từ bé đến lớn, chị vẫn luôn là một người kiên định theo thuyết vô thần, nếu thật sự có thần, tại sao trên đời lại có nhiều cực khổ và bất công như vậy? Còn bệnh não của chị, y học hiện đại còn không chữa được, chẳng lẽ một người được gọi là Phật sống ở trên ngọn núi xa xôi lạc hậu đó lại chữa được ư?

Không thể!

Nhưng chồng chị đã quỳ xuống trước mặt chị. Người đàn ông cao một mét chín mấy rơi nước mắt trước mặt chị, nói nửa đời sau không có mong chờ gì hơn, chỉ muốn dì Tô có thể bình phục, hai người đến Bắc Âu tìm một chốn bình yên cùng sống quãng đời còn lại. Doris cũng nắm lấy tay chị, mắt ầng ậng nước, nói: “Chị Tô, chúng ta thử một lần cuối cùng đi, còn nước còn tát, nếu vẫn không được thì đành thôi vậy.”

Dì Tô không có cách nào khác, đành phải đồng ý. Chồng chị vui vẻ bế bổng chị lên, Doris cũng mừng rỡ hoan hô.

Khi đó đã là tháng Chín, không thể chậm trễ, phải lập tức xuất phát. Nếu không, cho dù gặp được Phật sống, chữa khỏi bệnh, một khi tuyết lớn chặn đường lên xuống núi, họ sẽ bị kẹt, đến tận mùa xuân năm sau mới có thể xuống núi. Núi tuyết ngăn cách với thế giới, không có nước máy, không có điện, càng

không có mạng, nếu thật sự phải ở trên đó suốt mấy tháng, một người bình thường cũng sẽ phát điên mất.

Ba người bọn họ đầu tiên bay đến Thành Đô, sau đó lại thuê một chiếc Mitsubishi Pajero lặn lội tới thôn làng của người dân tộc Tạng dưới chân núi tuyết. Trước khi xuất phát, Doris đã liên hệ với người dẫn đường và người cho thuê ngựa, cho nên chỉ ở trong thôn một đêm, sáng sớm hôm sau xuất phát luôn. Mới ra khỏi thôn chưa được bao lâu, điện thoại di động của họ đã hoàn toàn mất tín hiệu.

Chồng chị chỉ một cột ăng ten trên núi cách đó không xa, hỏi người dẫn đường tên Đa Cát, vẫn có trạm thu phát kia mà, tại sao lại không có tín hiệu?

Đa Cát cười đôn hậu, áy náy nói, thiết bị trên trạm thu phát không biết bị ai lấy trộm, bên trong trống trơn, trạm thu phát chỉ để trang trí. Dì Tô nhìn trạm thu phát xa xa, cảm thấy đầu óc mình cũng giống như vậy, mặc dù vỏ ngoài vẫn còn nguyên vẹn, nhưng nghĩ gì cũng không nói ra được, làm gì cũng không thể tự mình quyết định, đã trở thành món đồ trang trí vô dụng giữa đất trời giống như trạm thu phát kia.

Chồng chị vốn ham mê thể thao, bình thường cũng vẫn đều đặn tập luyện, khỏe như hổ, thật không ngờ người đầu tiên xuất hiện phản ứng cao nguyên lại là ông ta. Doris cũng thường đến phòng tập gym, eo thon mỏng vĩnh không thiếu thứ gì, nhưng chỉ được cái mã ngoài, bây giờ bắt đầu cảm thấy khó thở. Chỉ có dì Tô vừa mới ốm nặng một trận, gầy gò ốm yếu lại nhẹ nhàng thoải mái cười trên lưng ngựa, như thể chị vốn đã thuộc về nơi này.

Ba người cưỡi ngựa đi được hai ngày thì đường núi hẹp dần, đành phải xuống ngựa, cùng đi bộ với người dẫn đường và người cho thuê ngựa. Môi trường trên núi tuyết cao nguyên rất khắc nghiệt, lần đầu tiên dì Tô mới được trải nghiệm, chị cũng bắt đầu hiểu ra, vì sao người dân tộc Tạng đều tin Phật giáo, hơn nữa tín ngưỡng còn hết sức kiên định, ở một nơi hẻo lánh như thế này, nếu không có tín ngưỡng, con người hoàn toàn không thể sinh tồn được.

Đoàn người ban ngày đi đường, buổi tối ngủ trong lều, tổng cộng hai chiếc lều một lớn một nhỏ, ba người đàn ông một chiếc, hai người phụ nữ một chiếc. Phản ứng cao nguyên làm người ta khó ngủ, Doris nói chuyện với dì Tô rất nhiều. Cô ta nói rất cảm kích sự giúp đỡ của dì Tô, nếu không đã không có Doris hôm nay. Chồng dì Tô cũng rất quan tâm đến cô ta, nhưng hai vợ chồng chị đều là bậc bề trên mà cô ta tôn trọng, những tin đồn bên ngoài chỉ là bịa đặt.

Còn chuyện đêm hôm đó, cô ta dám thề với Phật tổ, hoàn toàn là ngoài ý muốn, không liên quan tới cô ta...

Dì Tô chậm rãi nhìn cô ta, Doris vội ngậm miệng lại, chuyển một chủ đề khác. Cô ta nói mình đã tra một số tư liệu, cách thức chữa bệnh của vị Phật sống trên núi tuyết đó hơi đáng sợ. Vốn trong Mật Tông Tây Tạng vẫn bao hàm một phần của tôn giáo nguyên thủy Tây Tạng, tranh vẽ da người, pháp khí đầu lâu, chỉ nghe đã thấy đáng sợ. Tóm lại, muốn chữa khỏi bệnh não, dì Tô có thể phải chịu khổ sở, sợ hãi đôi chút.

Nói tới đây, Doris nằm trong túi ngủ lại quay người sang, mở to đôi mắt long lanh nhìn dì Tô nói, chỉ cần có thể chữa khỏi

bệnh, bất kể tiếp theo xảy ra chuyện đáng sợ gì cũng đáng. Dì Tô nhất định phải chữa khỏi bệnh, sau khi xuống núi, Doris và chồng dì Tô sẽ chăm sóc dì Tô hết mực.

Doris vẫn nói không ngừng, nhưng dì Tô không hề để vào tai. Chị lẳng lặng nhìn lên trời, dường như ánh mắt chị có thể xuyên qua mái lều, nhìn thấy những vì sao lấp lánh vĩnh hằng trên bầu trời đêm.

Đoàn người đi bộ năm ngày trên núi tuyết, đến khi tất cả sắp không thể chịu nổi, cuối cùng cũng đến được ngôi chùa trong truyền thuyết đó. Dì Tô hết sức may mắn, Phật sống đã đi vân du về, không, phải nói là Phật sống dường như sớm đã biết họ sẽ đến, cho nên đã về chùa chờ từ trước. Nghe xong chuyện dì Tô gặp phải, Phật sống quyết định mượn thân thông của Dược Vương Bồ Tát chữa bệnh cho chị.

Phật sống nói với ba người, các thí chủ do *cô ấy* giới thiệu đến, khách của *cô ấy* cũng chính là khách của ta.

Doris quỳ rạp xuống trước mặt Phật sống, thành kính nói, nào dì Tô xảy ra vấn đề, thiếu mất một phần gì đó, không nói được nữa, cầu xin Phật sống bổ sung lại giúp dì Tô.

Dì Tô trầm nghĩ, không phải trong đầu tôi thiếu mất một phần, mà là trong lòng khuyết một mảnh.

Phật sống cup mí mắt, lại dường như nhìn thấu cõi lòng dì Tô. Ngài nhẹ nhàng nói bằng tiếng Hán lơ lớ, *hỡi người phụ nữ đến từ đồng bằng, không phải đầu óc thí chủ thiếu mất một phần, cũng không phải trong lòng khuyết một mảnh, là sự công bằng giữa đất trời thiếu mất một phần. Nhưng đừng sợ, đừng sợ, Phật Bồ Tát sẽ bù đắp tất cả.*

Nghe Phật sống nói như vậy, dì Tô lại thấy vững lòng.

Nói đi cũng phải nói lại, chồng dì Tô và Doris không được may mắn như dì. Chuyện họ lo lắng nhất quả nhiên đã xảy ra. Đến chùa được một hôm, tuyết lớn đã bắt đầu ập xuống. Người dẫn đường đứng ở cổng chùa lắc đầu quây quây, nói tuyết lớn như vậy, đừng nói con người, ngay cả báo tuyết cũng không có cách nào xuống núi.

Dường như tuyết lớn cũng giống như Phật sống, biết trước mấy người này sẽ đến, cho nên đã chờ sẵn ở trên núi.

Năm người bọn họ bị kẹt trên núi tuyết, đành ở lại với các tăng nhân trong chùa, trải qua bốn tháng lạnh giá. Hết như dự đoán lúc trước, không có nước máy, không có điện, không có mạng, chồng dì Tô và Doris lo lắng chuyện dưới núi, ngày ngày nôn nóng bất an, suýt nữa suy sụp. Chỉ có dì Tô vẫn như lúc mới lên núi, an nhàn vui vẻ, thậm chí có một cảm giác kỳ diệu, như tìm được chốn về. Chị còn nghĩ, cho dù ở lại núi tuyết này cả đời cũng được.

Có thể là do pháp lực của Phật sống, cũng có thể là môi trường hết sức khắc nghiệt nhưng cũng hết sức đơn thuần này đã sinh ra một sự tác động nào đó đối với chứng bệnh trong đầu dì Tô, tóm lại là bệnh của dì Tô lại khá lên từng ngày. Lúc đầu là mấy từ đơn, sau đó là một câu ngắn, đến cuối cùng, chỉ cần chuẩn bị trước trong lòng, chị có thể nói một mạch một đoạn dài từ đầu đến cuối.

Đúng là kỳ tích. Từ tận đáy lòng, dì Tô rất cảm kích *người đó*, chính là người đã ngồi xuống an ủi chị trong cơn mưa to ấy.

Nếu không có tất cả những việc người đó làm cho dì Tô, kỳ tích này sẽ không thể xảy ra.

Đầu xuân năm sau, dì Tô đập đầu lay Phật sống hồi lâu, sau đó từ biệt xuống núi. Chồng chị được Phật pháp cảm hóa, tự nguyện ở lại trên núi, từ nay thành tâm lễ Phật, đến tận khi chuộc lại tất cả tội nghiệp. Còn Doris đáng thương, bởi vì phản ứng cao nguyên dẫn tới phù não, đã vĩnh viễn an nghỉ ở một nơi nào đó trên núi tuyết.

Nghe dì Tô kể tới đây, cuối cùng tôi cũng sực hiểu vì sao câu chuyện của chị giống như đang đọc thuộc lòng, bởi vì quả thật là chị đang đọc thuộc lòng. Như Phật sống đã nói, khi đó công bằng trên thế gian thiếu mất một phần, bây giờ câu chuyện chị kể cũng thiếu mất một phần rất lớn.

Có điều cũng không sao, tôi đã tự mình đoán ra phần còn thiếu đó rồi.

Thật sự là một câu chuyện đau buồn.

Tôi nhìn về phía sau, do dự hỏi : “Tên con gái chị... có phải là Tuệ trong trí tuệ không?”

Dì Tô nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt không nhìn ra biểu cảm gì.

Chị đứng dậy cáo từ, tôi chậm rãi gập chiếc máy tính xách tay cũ kỹ lại, như trút được gánh nặng.

Món óc heo nướng trên bàn đã nguội ngắt, thoang thoang mùi tanh.

Lời bàn của Quỷ Thúc

Câu chuyện này hơi phức tạp, những thông tin mấu chốt đều giấu ở chỗ dễ bỏ sót. Đúng như nhan đề của chuyện, muốn hiểu cả câu chuyện hoàn chỉnh, chúng ta cần có một chút năng lực suy đoán.

Để thuận tiện cho các bạn đọc hiểu câu chuyện, lần này tương đối đặc biệt, tôi dùng cách liệt kê trọng điểm.

Bây giờ, chúng ta hãy cùng xem xét lại, tìm ra chân tướng của cả câu chuyện.

Việc đan díu giữa chồng dì Tô và Doris trong câu chuyện tương đối rõ ràng, đại để mọi người đều có thể nhìn ra được.

Cuộc điện thoại dì Tô nhận được là báo tin con gái chị đã mất, cho nên chị bị kích động quá độ dẫn đến trúng gió, hơn nữa sau đó còn có cảnh sát tìm tới gặp chị trong bệnh viện. Dì Tô đưa con gái đi tham quan công viên hải dương, nhưng đó là hũ tro của con gái.

Nếu như rút hơn hai mươi triệu tệ tiền gửi ra, dì Tô sẽ bị giết hoặc bị vứt bỏ, đây chính là nguyên nhân vì sao lại gọi là khoản tiền gửi liên quan mật thiết đến tính mạng. Chồng chị đã hại chết con gái, sau đó định tiếp tục hại chết vợ để có thể thành đôi với bồ.

Chồng chị Tô có dấu hiệu bạo hành vợ. Trong câu chuyện nhiều lần đề cập dì Tô “gây yếu”, còn chồng chị “cao một mét chín mấy”, “tập thể thao”, sức chiến đấu chênh lệch rất xa, cũng có nghĩa là dì Tô không thể dùng biện pháp bạo lực, tự tay đâm chết đôi mèò mà gà đồng để báo thù.

Người an ủi dì Tô trong mưa, giảng bày chồng chị và Doris, đồng thời được Phật sống gọi là “cô ấy”, toàn bộ đều chỉ vào cùng một người: Sở Gia.

Đêm hôm đó con gái qua đời “ngoài ý muốn”, chồng dì Tô và Doris đều có mặt. Con gái chị mắc bệnh hen suyễn, điều này kỳ thực đã được chỉ ra ngay từ đoạn mở đầu “quan trọng hơn là không khí ở Bắc Âu rất tốt...”

Phật sống dùng nghi thức của Mật Tông, không phải là để bổ sung lại phần bị thiếu trong đầu chị. Cốt lõi nằm ở chỗ công bằng giữa đất trời.

Chồng chị không phải tự nguyện ở lại trên chùa. Trong câu chuyện dùng những từ “may mà”, “cảm kích”, “tự nguyện”, “bất hạnh”, thực ra là biện pháp tu từ trào phúng. Chồng dì Tô là một kẻ cặn bã, bạo hành vợ, ăn bám vợ, phản bội vợ, nhưng không phải là chủ mưu hại con gái, tội không đáng chết, bị dùng thủ đoạn vật lý nào đó giữ lại trên núi tuyết, ăn chay niệm Phật đến cuối đời.

Lúc dì Tô tỉnh lại trong bệnh viện đã gọi tên con gái “Tuệ”. Chị muốn hỏi là Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ của tôi đâu? Vì sao sau khi nghe xong câu chuyện của dì Tô, suy nghĩ đầu tiên của tôi là Tuệ trong trí tuệ? Bởi vì lòng người quá mức phức tạp, hy vọng mọi người đều có tuệ nhãn nhìn người, có trí tuệ bảo vệ chính mình, bảo vệ người mình yêu.

Được rồi, sau khi “suy đoán” ra cả câu chuyện hoàn chỉnh, tôi xin phép đưa ra một câu hỏi cho các bạn: Trong câu chuyện này, nghề nghiệp của dì Tô trước khi làm công ty truyền thông, và nghề nghiệp của chồng dì Tô là gì, vì sao?

Chuyển phát nhanh

Vị khách tối nay là một cô gái rất xinh đẹp, nụ cười hòa nhã, cử chỉ thanh cao, rất dễ gần. Giọng cô mặc dù hơi trầm nhưng rất êm tai, khiến người nghe cảm thấy có một sức hấp dẫn lạ lùng.

Cô gái tự giới thiệu tên Lê Tương, muốn kể câu chuyện về chuyển phát nhanh.

Lê Tương nói, từ bé đến lớn, cha mẹ bận kiếm tiền, không có thời gian chăm sóc cô, cho nên quan hệ giữa cô và người nhà khá hững hờ. Học xong cấp ba, cô bất chấp sự phản đối của người nhà, kiên quyết sang Nhật Bản du học. Năm thứ hai đại học, cô làm một phẫu thuật lớn ở Nhật Bản, cha mẹ cũng không chịu sang chăm sóc, điều này khiến quan hệ giữa cô với người nhà lại càng xa cách.

Sau khi tốt nghiệp, cô không chịu quay về nhà với cha mẹ, một mình đến Thâm Quyến, làm việc tại một công ty tổ chức triển lãm. Bởi vì tính tình hướng nội, bạn bè không nhiều, cũng không có sở thích cá nhân gì, lại ở một thành phố xa lạ, cho nên cô sống khá cô độc, cũng khá bình thản.

Đi làm được nửa năm, cô bỗng dưng nhận được rất nhiều bưu kiện kỳ lạ.

Bưu kiện được gửi thẳng đến nhà cô, trong túi giấy cỡ A4 là một phong bì bằng giấy bì màu vàng bình thường. Mở phong bì ra, bên trong không có bất cứ thư từ gì, chỉ có một đồng xu

một tệ, mặt trước là chữ số 1 Ả Rập, mặt sau là một đóa hoa cúc nở rộ.

Phần tên người gửi trên biên lai chuyển phát nhanh viết anh Trương, công ty y dược XX ở Thượng Hải, còn có một số điện thoại di động. Lê Tương nói, cô chưa bao giờ nghe đến công ty này, cũng không biết anh Trương nào, nghĩ là đã gửi nhầm người. Cô gọi cho số điện thoại trên biên lai, song không có người nghe máy, nửa tiếng sau gọi lại vẫn không có người nghe.

Mặc dù hơi khó hiểu, nhưng Lê Tương cũng không suy nghĩ quá nhiều, dù sao chỉ có một tệ, không phải là thứ gì quan trọng.

Không ngờ hôm sau Lê Tương đi làm về nhà, cậu nhân viên chuyển phát nhanh lại đưa tới một bưu kiện, cũng giống hệt như hôm qua. Trong phong bì đựng một đồng tiền xu một tệ, người gửi là anh Trương ở Thượng Hải. Lê Tương gọi điện thoại lần nữa, vẫn không có người nghe máy. Cô không biết làm thế nào, đành phải gửi một tin nhắn, nói với anh Trương rằng đã gửi nhầm người, yêu cầu không gửi cho mình nữa.

Đúng như dự đoán của cô, tin nhắn này cũng mất hút, hoàn toàn không có hồi âm.

Trong một tuần tiếp theo, mỗi ngày Lê Tương đều nhận được một bưu kiện giống như vậy, cô còn không buồn mở ra, tiện tay đặt lên tủ giày gần cửa. Mặc dù mỗi ngày nhận bưu kiện cũng hơi phiền phức, nhưng anh chàng nhân viên chuyển phát nhanh lại rất đẹp trai, nhìn nghiêng hơi giống Kim Thành Vũ^[4E]. Mỗi ngày nhận bưu kiện lại có thể nhìn thấy Kim

Thành Vũ trong giới giao hàng, Lê Tương quyết định gọi cậu ta là Tiểu Vũ giao hàng, thực ra cũng không tệ.

Tiểu Nam còn bổ sung: “Phụ nữ... cũng không nhất định phải hoàn toàn bị động, hạnh phúc vốn phải dựa vào chính mình giành lấy mà.”

Lê Tương thoát đầu sưng sốt, sau đó vội xoa tay: “Đừng nói đùa nữa.” Một người như cô vốn đã không có tư cách theo đuổi hạnh phúc.

Cứ thế đều đặn nhận những bưu kiện chuyển phát nhanh như vậy hơn một tháng, một hôm, sáng sớm Lê Tương thức dậy, phát hiện trong điện thoại có một tin nhắn, được gửi tới lúc 3 giờ sáng từ số điện thoại không gọi được trên biên lại.

Đọc xong tin nhắn đó, Lê Tương quyết định không bao giờ nhận bưu kiện này nữa.

Suy cho cùng, ngoài nhận bưu kiện, trong cuộc sống mỗi người đều có quá nhiều việc phải làm. Đặc biệt là người có thể bất chấp tất cả để theo đuổi cuộc sống lý tưởng như Lê Tương.

Hôm đó đi làm về nhà, Lê Tương thấy một chú nhân viên chuyển phát nhanh đứng tuổi đến giao hàng, qua thì lại là bưu kiện của anh Trương từ Thượng Hải gửi đến. Cô cau mày, vừa ký nhận vừa thuận miệng hỏi: “Anh gì trẻ trẻ trước kia hay giao hàng khu này đâu ạ? Không làm nữa à?”

Chú giao hàng đứng tuổi nhún vai đáp: “Cậu ta ấy à, thôi đừng nhắc đến nữa.”

Lê Tương nghe vậy liền ngẩn ra: “Sao thế hả chú?”

Nhân viên giao hàng nhếch mép: “Mấy hôm trước đi xe đạp điện giao hàng, bị xe tải tông phải, còn đang nằm viện.”

Ông ta cầm biên lai từ tay Lê Tương, lúc xoay người đi còn lẩm bẩm một câu: “Xem tình hình cậu ta, chắc là sau này không bao giờ đi giao hàng được nữa.”

Lê Tương đứng sững sờ ở cửa, nửa phút sau mới cầm điện thoại lên, nhanh chóng lục lại tin nhắn một tháng trước.

Tin nhắn từ số điện thoại thần bí gửi đến... ở chỗ này.

Chuyện đã trôi qua rất lâu, song Lê Tương vẫn nhớ rõ ràng từng chữ trong tin nhắn: “Nhận toàn bộ bưu kiện, tích lũy toàn bộ tiền xu, gom đủ một nghìn đồng có thể thực hiện một nguyện vọng. Nếu như tiêu mất tiền xu sẽ gặp xui xẻo. Hãy nhớ cho kỹ.”

Lê Tương đóng cửa phòng lại, ngồi lặng nửa tiếng trên sofa phòng khách. Bưu kiện chuyển phát nhanh thần bí đến từ Thượng Hải, số điện thoại không gọi được, lời nguyện trên đồng xu... tất cả đều có vẻ không chân thực, như một truyện ngụ ngôn cổ xưa, nhưng nó lại thật sự xảy ra.

Nếu là cô gái khác gặp phải chuyện như vậy chắc chắn sẽ hoang mang lo sợ, gọi điện thoại khắp nơi xin giúp đỡ. Chẳng hạn như Tiểu Nam, cô bạn đồng nghiệp thân nhất của cô trong công ty, dù cơm trưa lỡ tay cho nhiều nước sốt salad quá cũng có thể gọi điện thoại cho bạn trai than vãn làm nũng.

Lê Tương không giống những cô gái bình thường, mặc dù bề ngoài yếu đuối, nhưng nội tâm còn kiên cường hơn rất nhiều đàn ông, hễ là chuyện chính mình có thể giải quyết, cô tuyệt đối không bao giờ làm phiền người khác. Lần này cô cũng không có

ý định hỏi ý kiến người khác, mà tự mình tìm cách giải quyết. Cuối cùng, cô quyết định từ giờ trở đi, mỗi ngày sẽ nghiêm túc nhận bưu kiện kỳ lạ này.

Hơn nữa, biết đâu tích góp đủ một nghìn đồng tiền xu có thể thực hiện một nguyện vọng thật thì quá tốt. Ai chẳng ấp ủ trong lòng một nguyện vọng muốn thực hiện chứ?

Lê Tương kể đến đây, tôi không nhịn được hỏi xen vào: “Ngã gãy chân cũng có thể chỉ là trùng hợp thôi mà. Ờ hay, con gái bọn em thật sự tin tưởng mấy cái thứ nguyên rủa với câu nguyện này à?”

Cô ấy nhìn tôi, nghiêm túc đáp: “Cứ coi như thế đi, tôi tin tưởng nếu một người có mục tiêu và ngày ngày phấn đấu vì nó, nhất định sẽ có kết quả.”

Thực ra câu trả lời của Lê Tương có thể nói là hỏi một đằng trả lời một nẻo, nhưng tôi cũng không tiện hỏi thêm, đành giả vờ phụ họa: “Đúng là như thế.”

Cô ấy cười: “Vậy tôi tiếp tục kể nhé.”

Khi đó Lê Tương quyết định sẽ nhận đủ một nghìn đồng xu, mỗi ngày một đồng, tức là mất một nghìn ngày, hai năm lẻ chín tháng mới có thể nhận đủ. Không đúng, bởi vì anh chàng nhân viên chuyển phát nhanh đã nhận thay một tháng, cho nên còn phải đợi thêm một tháng nữa mới có thể gom đủ một nghìn đồng tiền xu.

Thời gian hơn hai năm, bảo ngắn cũng không ngắn, nói dài cũng không dài, thấm thoát đã trôi qua. Trong hơn hai năm này, Lê Tương không rời khỏi Thâm Quyển lần nào, mỗi ngày

làm việc đến hết giờ về nhà, mỗi buổi chiều ngày nghỉ ngày lễ, đều nghiêm túc lặp lại cùng một nghi thức.

Đầu tiên, cô sẽ nhận bưu kiện do anh Trương từ Thượng Hải gửi đến qua nhân viên chuyển phát nhanh, sau đó lấy đồng xu trong phong bì ra, bỏ vào bình thủy tinh to trong tủ bếp. Sau đó nữa, Lê Tương sẽ lấy mấy viên kẹo đủ màu trong bình nhỏ bên cạnh chiếc bình thủy tinh to ra ăn, coi như phần thưởng cho chính mình vì đã nghiêm túc thu gom tiền xu. Xong xuôi mới xem như hoàn thành nghi thức.

Trong gần ba năm, ngoài những người và những chuyện xung quanh, bản thân Lê Tương cũng thay đổi rất nhiều. Cô trở nên cởi mở hơn trước kia, da dẻ cũng mịn màng hơn, tóc ngắn nuôi thành tóc dài, cũng không còn hạ giọng nói chuyện nữa, tại công ty, cô được thăng chức tăng lương, có thêm không ít bạn tốt. Nói tóm lại, cô càng ngày càng giống một cô gái vui vẻ, tính tình hướng nội cũng dần dần thay đổi.

Dù vậy, từ sau khi về nước, Lê Tương chưa nghiêm túc yêu lần nào. Có lúc cô cũng nghĩ, nếu gom đủ một nghìn đồng tiền xu thật sự có thể thực hiện nguyện vọng, chắc cô sẽ cầu nguyện có một người bạn trai thật lòng yêu mình.

Như mọi truyện ngụ ngôn, trước khi đến kết cục viên mãn sẽ luôn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hôm đó là cuối tuần, Lê Tương hẹn mấy đồng nghiệp ở công ty đến nhà ăn uống. Mọi người đang chơi bài trong phòng khách, đúng lúc Lê Tương sắp thắng thì chuông cửa vang lên,

cô vừa định đứng dậy, Tiểu Nam đã giành ra mở cửa trước. Một lát sau, Tiểu Nam trở vào, tay phe phẩy chiếc phong bì chuyển phát nhanh, dài giọng hỏi: “Đây là cái gì?”

Lê Tương vốn định đáp là không có gì, như vậy sẽ không có ai hỏi thêm nữa. Nhưng đột nhiên trong lòng cô có cảm giác muốn thổ lộ hết thảy. Thực ra cũng đúng thôi, bí mật này cô đã giữ suốt ba năm, chưa từng nói với bất cứ ai. Bây giờ cô đã sắp sửa gom đủ một nghìn xu, cho dù tất cả những gì cô chịu đựng không hề có giá trị, ít nhất cô cũng có thể chia sẻ với mọi người.

Nếu khi đó Lê Tương không đột nhiên muốn kể ra tất cả, có lẽ kết cục của câu chuyện này sẽ hoàn toàn khác.

Tóm lại, khi đó Lê Tương đã cười nói: “Một đồng xu.”

Quả nhiên, câu này gần như đã khơi dậy tính tò mò của mọi người.

Bạn trai của Tiểu Nam là David hỏi: “Đồng xu gì?”

Vương Phú nói nhỏ: “Là đồng xu bình thường ấy.”

Lưu Duy lại không tin: “Cậu đừng có ngốc như thế, ai lại cố tình, để tôi xem xem từ đâu nào, Thượng Hải à, ai lại cố tình gửi chuyển phát nhanh một đồng xu bình thường từ Thượng Hải tới bao giờ?”

Lưu Duy và Vương Phú đều là đồng nghiệp, vào công ty muộn hơn Lê Tương. Lưu Duy là một thanh niên mập mập, Vương Phú mặc dù tên rất quê, dáng đi cũng hơi là lạ, nhưng ngoại hình lại nhang nhác một nam minh tinh con lai Trung Nhật.

Lúc cậu ta mới vào công ty, ăn mặc cũng quê giống như tên, lại bởi vì trước kia từng làm nghề giao hàng, nên thường bị các

đồng nghiệp khác giấu cợt. Lê Tương thấy cũng thương, dần dần dạy cậu ta cách phối đồ, thậm chí còn cùng cậu ta đi mua quần áo mấy lần, bây giờ nhìn cậu ta đã khá hơn nhiều.

Có thể là do chênh lệch về vị trí trong công ty, cũng có thể là ghen tị với ngoại hình đẹp trai của Vương Phú, Lưu Duy thường xuyên chê bai vóc dáng và đầu óc anh ta, đặc biệt là từ khi biết quan hệ mập mờ giữa Vương Phú và Lê Tương.

Lê Tương cầm lấy phong bì từ tay Tiểu Nam, thành thạo mở ra, lấy ra một đồng xu một tệ, giơ lên cho bốn người còn lại xem: “Vương Phú nói đúng, trong bưu kiện là một đồng tiền xu bình thường, một tệ. Không chỉ có thế...”

Lê Tương xoay người đi tới trước tủ bếp, mở cửa tủ ra, cho mọi người nhìn thấy bình thủy tinh lớn đựng đầy tiền xu kia: “Thực ra suốt ba năm nay, tôi tổng cộng đã nhận cả nghìn bưu kiện chuyển phát nhanh như vậy rồi.”

Tiểu Nam quả thực sắp phát điên: “Trời ạ, chuyện là thế nào? Tại sao từ trước đến nay cậu chưa từng kể với tớ?”

Lê Tương cười: “Vì không muốn làm cậu sợ thôi mà. Có điều hôm nay không sao rồi, nếu mọi người muốn biết, tôi sẽ kể hết cho nghe.”

Mấy người đều gật đầu lia lịa, Lê Tương rót cho mình một chén trà, chậm rãi kể lại một lượt ngọn nguồn câu chuyện, bao gồm số điện thoại không gọi được, bao gồm nhân viên chuyển phát nhanh gặp tai nạn giao thông, đương nhiên không thể thiếu tin nhắn nguyên rửa nửa đêm gửi đến, nói gom đủ một nghìn đồng xu có thể thực hiện nguyện vọng, nhưng tiêu mất sẽ có đen đủi ập đến.

Nghe cô kể chuyện, những người khác đều lộ ra vẻ mặt “thật là lợi hại”, chỉ có sắc mặt Vương Phú càng ngày càng xanh.

Tiểu Nam khoác tay bạn trai David, căng thẳng nói: “Ghê quá, đúng là nghe sợ thật, may mà cậu không nói với tớ.”

Lưu Duy cau mày: “Đã ba năm rồi, chẳng lẽ em chưa từng nghĩ rốt cuộc là ai gửi chuyển phát nhanh à?”

David cũng nói: “Đúng vậy, một nghìn đồng tiền xu chỉ có một nghìn tệ, nhưng một nghìn lần chuyển phát nhanh phải mất mười nghìn tệ. Rốt cuộc ai lại sẵn sàng bỏ ra số tiền lớn như vậy?”

Lê Tương uống một ngụm trà, chậm rãi đáp: “Tôi đương nhiên có nghĩ chứ. Đầu tiên, tôi nghi ngờ là người bán hàng online nào đó bị tôi đánh giá ít sao nên bày trò chơi đố, sau lại nghĩ là mảnh khóc của chủ nhà trọ ép tôi chuyển nhà, nhưng thực ra cả hai khả năng đều khó xảy ra. Nói ra cũng hơi ngượng, tôi còn từng nghĩ là anh chàng chuyển phát nhanh năm đó sử dụng chiêu trò như vậy để gặp tôi hằng ngày...”

Nói tới đây, Lê Tương không nhịn được mỉm cười rồi quay sang nói với Tiểu Nam: “Xin lỗi Tiểu Nam, thậm chí tớ đã từng nghi ngờ cậu, bởi vì nhà cậu cũng ở Thượng Hải.”

Tiểu Nam hừ một tiếng, nói: “Không phải tớ, tớ đâu có...”

Vương Phú bỗng đứng chen ngang một câu: “Đổ hết tiền xu ra đi, đếm xem có bao nhiêu đồng rồi.”

Lê Tương nghi hoặc nhìn cậu ta, lát sau mới đồng ý nói: “Cũng được, nếu đủ một nghìn đồng, tôi sẽ lập tức cầu nguyện tại chỗ.”

Nghe cô nói như vậy, mọi người háng hái hẳn lên. Mỗi người một tay lấy tiền xu từ trong bình thủy tinh ra, xếp thành từng chồng bắt đầu đếm.

Năm người nằm bò dưới đất đếm một hồi lâu, cuối cùng tính ra kết quả là chín trăm chín mươi ba đồng.

Tiểu Nam chu miệng nói: “Thật là đáng tiếc, còn thiếu bảy đồng nữa.”

Song Lê Tương lại nhíu mày, sắc mặt hơi nặng nề: “Không đúng, tôi đã tính theo số ngày rồi, hôm nay phải là chín trăm chín mươi chín đồng, không, vừa tròn một nghìn đồng!”

David thắc mắc: “Thế làm sao lại thiếu mất bảy đồng? Không phải Lê Tương tự mình tiêu mất chứ?”

Vương Phú ngồi dưới đất, sắc mặt càng lúc càng khó coi: “Thế... nếu bù lại mấy đồng xu này thì có được không?”

Lưu Duy cười ha hả: “Bảo cậu ngốc hóa ra cậu ngốc thật, nếu tự mình bù vào được thì tự mình bỏ ra đủ một nghìn đồng tiền xu, chẳng phải có thể cầu được ước thấy hay sao?”

Lê Tương nhìn Vương Phú chằm chằm, sực vỡ lẽ: “Là anh tiêu đúng không?”

Sắc mặt Vương Phú xanh mét: “Mấy hôm trước bọn mình gọi cơm hộp, anh thiếu mấy đồng tiền lẻ, bèn lấy từ trong bình này ra trả.”

Lưu Duy chỉ vào mũi Vương Phú, cười trên nỗi đau của người khác: “Ha ha ha, đáng đời! Không hỏi han gì đã lấy tiền trong bình của người ta, lần này thì xui xẻo rồi.” Rồi chợt nghĩ ra chuyện gì đó, cậu ta tắt hẳn nụ cười: “Không đúng, mấy hôm trước chúng ta có đến nhà Lê Tương tụ tập đâu?”

Tiểu Nam và David cũng trêu chọc: “A! Hai người các cậu ăn mảnh nhé!”

Lê Tương vội vàng giải thích: “Đừng nghĩ linh tinh, tớ đang phụ đạo anh ấy học tiếng Nhật.”

Lưu Duy tức giận đến mức không nói nên lời, đi đến sofa ngồi xuống, quay lưng về phía mọi người chơi điện thoại.

Vương Phú quả thực sắp suy sụp: “Thì ra là vậy, tiêu mất tiền xu sẽ có chuyện xấu xảy ra. Làm thế nào, phải làm thế nào bây giờ? Tôi không thể tiếp tục...”

Song Lê Tương bình tĩnh hơn cậu ta nhiều: “Đừng sốt ruột, em có một biện pháp.”

Vương Phú ngẩng đầu lên, gương mặt nhìn cô: “Biện pháp gì?”

Lê Tương hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Nếu vận đen ập đến thật, vậy thì ước nguyện linh ứng có lẽ cũng là thật. Trong bảy ngày tới anh chỉ cần hết sức cẩn thận, đợi em gom đủ một nghìn đồng tiền xu, sẽ cầu nguyện cho lời nguyện không xảy ra đối với anh.”

Tiểu Nam mở to mắt: “Oa, nghe có vẻ được đấy, Lê Tương, cậu thật là thông minh.”

Lê Tương cười cười tự giễu: “Thông minh cái gì chứ, tiếc thật đấy, tớ định cầu nguyện sẽ có bạn trai cơ!”

Vương Phú vịn sofa, chậm rãi đứng dậy. Cậu ta suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đưa ra quyết định: “Thế này đi, Lê Tương, bảy ngày tới anh nhất định chú ý an toàn, sau đó khi gom đủ tiền xu, em hãy cầu nguyện...”

Cậu ta lấy hết can đảm nói: “Cầu nguyện cho bạn trai em được bình an.”

Lê Tương ngơ ngác nhìn Vương Phú, rồi lao tới ôm chặt lấy cậu ta. Giọng Lê Tương hơi run run: “Cảm ơn anh.”

Vương Phú vuốt nhẹ lưng cô: “Em đừng chê anh là được.”

Trong ba năm qua, hai người đều thay đổi rất nhiều, may mắn là, đúng như Lê Tương dự đoán, Vương Phú chứng kiến toàn bộ quá trình và đã dần dần chấp nhận. Trong những truyện ngụ ngôn xa xưa, cho dù là một tảng đá rắn, cuối cùng cũng sẽ bị tình cảm chân thành lay động.

Tiểu Nam và David vui vẻ vỗ tay, Lưu Duy ở bên cạnh giật đến run người, chỉ thiếu nước phát tay áo bỏ đi. Cậu ta thật không ngờ, mình đường đường tốt nghiệp trường danh giá, tương đồng với Lê Tương cả về thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan, có thể hoàn toàn thấu hiểu, bao dung, trân trọng cô, vậy mà lại thất bại trước một kẻ nhà quê như Vương Phú.

Thế giới chết tiệt này quả nhiên vẫn coi trọng ngoại hình.

Câu chuyện Lê Tương kể đến đây là hết.

Vậy bưu kiện chuyển phát nhanh đựng đồng xu một tệ kia rốt cuộc là ai gửi đến? Trong lòng tôi đã có suy đoán, có điều còn phải xác nhận lần cuối.

Tôi vừa gấp lại chiếc máy tính xách tay cũ kỹ, vừa gãi đầu nói: “Lê Tương, tôi có một thỉnh cầu mạo muội.”

Lê Tương dịu dàng trả lời: “Anh cứ việc nói.”

Tôi cười hì hì: “Cho tôi mượn chứng minh thư xem chút được không?”

Lê Tương khẽ cười, không hề từ chối, thoải mái lấy chứng minh thư từ trong ví tiền màu hồng nhạt ra, đặt vào tay tôi.

Tôi đoán không sai, ảnh trên chứng minh thư và cô gái xinh đẹp trước mặt khác hẳn nhau.

Có điều rõ ràng hơn cả là ô giới tính viết: Nam.

Lúc này, tôi không cảm thấy bất ngờ cho lắm. Huống hồ trong câu chuyện Lê Tương kể vừa nãy có những mâu thuẫn không thể giải thích, bây giờ tất cả đều đã trở nên dễ hiểu rồi.

Sau khi gom đủ một nghìn đồng tiền xu, nguyện vọng của cô quả nhiên được thực hiện, mặc dù những gì cô đã hy sinh còn nhiều hơn cô kể.

Tôi đưa trả chứng minh thư cho Lê Tương, cô nhẹ nhàng cầm lấy, sau đó xoay người cáo từ: “Tôi đi trước đây, anh ấy còn đang chờ tôi.”

Lời bàn của Quỷ Thúc

Câu chuyện tối nay nhìn bề ngoài là về một đơn hàng chuyển phát nhanh thân bí kéo dài suốt ba năm, song thực ra cốt lõi lại không nằm ở đơn hàng, mà là ở nhân viên chuyển phát và người nhận.

Không sai, cô gái xinh đẹp không nhất định là cô gái, Lê Tương thực ra là một người chuyển giới, hoặc nói là một người có tâm hồn và thể xác không phù hợp với nhau. Quá trình trưởng thành của cậu ta nhất định đầy rẫy hoang mang, đến một giới hạn nhất định, cuối cùng cậu ta quyết định nghe theo suy nghĩ trong lòng, thay đổi lại giới tính không phù hợp với tâm hồn mình.

Cho dù quyết định này sẽ làm cho quan hệ giữa cậu ta và người nhà đổ vỡ.

Cũng chính vì thế, Lê Tương làm phẫu thuật ở Nhật Bản xong, sau khi tốt nghiệp không quay về quê Thượng Hải mà một mình tới Thâm Quyển sống và làm việc.

Hơn nữa, cô còn thông minh hơn đại đa số những người khác.

Cuối cùng, trước sự chứng kiến của mấy đồng nghiệp, Lê Tương kể lại câu chuyện có tính ám chỉ cực mạnh mà cô bịa ra, sưu tầm đủ một nghìn đồng tiền xu, kiên trì ăn “kẹo” ba năm, đó cũng chính là loại thuốc phải uống sau khi phẫu thuật chuyển giới, cô sẽ tìm được hạnh phúc.

Lúc này Vương Phú đã biết Lê Tương là người chuyển giới, cũng dần dần chấp nhận sự thật này. Trước sự đe dọa của lời nguyền,

cùng những yêu thương và hy sinh Lê Tương dành cho cậu ta ba năm nay, Vương Phú cuối cùng đã chấp nhận tình yêu của cô.

Từ đó, hai người họ sống hạnh phúc bên nhau, ít nhất trong mắt những người bên cạnh là như thế. Còn những người hiểu rõ chân tướng như chúng ta lại càng hiểu sâu sắc rằng, có rất nhiều điều tốt đẹp trên thế giới này, kỳ thực chó nên truy cứu.

Tìm người

Vị khách tối nay là một người đàn ông trung niên vẻ mặt hiền lành, đội một chiếc mũ lưỡi trai. Nếu không phải ông ta chủ động nói ra, tôi tuyệt đối không đoán được ông ta là một cảnh sát hình sự. Nhưng sau khi nghe ông ta nói vậy, tôi quả thật nhìn thấy ánh mắt ông ta thỉnh thoảng lóe lên sắc lẹm.

Ông ta kể cho tôi nghe về một vụ mất tích nhiều năm trước. Đó là năm 2002, ông ta mới tốt nghiệp trường cảnh sát, được điều đến một đồn công an ở vùng sâu vùng xa. Khi đó ông ta còn trẻ, khỏe mạnh nhiệt huyết, đồng nghiệp ở cơ quan đều gọi ông ta là Tiểu Lương. Bấy giờ xung quanh Thâm Quyển vẫn còn hoang sơ, quái xế cướp giết, ma cô chần dốt, trộm cắp hoành hành, các vụ án nghiêm trọng như bắt cóc giết người cũng thỉnh thoảng xảy ra.

Chuyện xảy ra vào một đêm khuya thứ Bảy, có một thầy giáo trẻ tuổi đến đồn công an báo án, nói bạn gái cậu ta buổi sáng ra ngoài mua thức ăn, đến bây giờ còn chưa về nhà. Bởi vì còn chưa mất tích tròn hai mươi tư tiếng, bạn gái cậu ta lại là người lớn, cho nên cảnh sát nhận tin báo xong không lập án mà khuyên thanh niên đó về trước.

Nhìn từ góc độ của cảnh sát, mỗi ngày có bao nhiêu là người bỏ nhà đi, thậm chí còn có người mải chơi quá đến mức quên cả về nhà, nếu tất cả đều xử lý như một vụ mất tích thì không đủ người mà xử lý cho xuể. Có điều nói đi cũng phải nói lại, những

năm đó hệ thống camera giám sát còn chưa thông dụng, các loại quy định dùng danh tính thật cũng không được tuân thủ triệt để, dân số lưu động lại nhiều, mỗi năm đều có rất nhiều người không rõ tung tích. Những người này còn sống rời khỏi Thâm Quyển, hay đã thành phân bón dưới gốc cây nào trên núi, không ai có thể nói rõ được.

Nếu như bình thường, nội dung trình báo của thầy giáo trẻ này cũng sẽ chẳng đi đến đâu giống như đại đa số các vụ nghi mất tích khác. Chỉ có điều nhà cậu ta lại có một người họ hàng làm lãnh đạo, đêm khuya gọi một cuộc điện thoại tới cục cảnh sát, tình hình lập tức được coi trọng. Trời còn chưa sáng, cục cảnh sát đã thành lập ban chuyên án điều tra vụ mất tích này. Năm đó Tiểu Lương cũng chủ động xin gia nhập ban chuyên án.

Ban chuyên án tiến hành điều tra tỉ mỉ về thầy giáo trẻ và bạn gái cậu ta. Hai người họ đều là giáo viên, nam họ Lưu, nữ họ Tề, quan hệ xã hội đơn giản, cũng không có kẻ thù gì. Theo lời thầy Lưu, sáng hôm qua bạn gái cậu ta là cô Tề đi siêu thị mua thức ăn để đến tối chiều đãi một đám đồng nghiệp trẻ tuổi ở nhà. Nhưng cô đi từ 10 giờ đến giờ vẫn không về, điện thoại lại tắt máy, làm thầy Lưu hoảng lên.

Trưởng ban là một cảnh sát hình sự già dặn trong nghề, ông ta hỏi thầy Lưu, có khả năng là cô Tề đi đâu chơi hay không? Thầy Lưu khẳng định không thể có chuyện này, hai người đã yêu nhau hơn một năm, cô Tề làm việc gì cũng luôn nói rõ với cậu ta, sẽ không bỏ đi mà không nói lời nào như vậy.

Viên cảnh sát hình sự già dặn lại hỏi, thế thầy có biết cô Tề đến siêu thị nào không? Thầy Lưu trả lời biết, chính là một siêu

thị lớn cách nhà hai cây số. Thầy Lưu nói, vốn cậu ta cũng định đi cùng, nhưng cô Tề nói không cần, cậu ta cũng không cố nài nữa. Nếu khi đó cậu ta nhất quyết đi cùng, mọi chuyện bây giờ chắc chắn đã khác. Nói tới đây, vai thầy Lưu rung rung, giọng cũng bắt đầu nghẹn ngào.

Viên cảnh sát hình sự già liếc Tiểu Lương, Tiểu Lương hiểu ý gật đầu. Xem ra, có thể loại trừ thầy Lưu khỏi diện tình nghi.

Tiếp theo, ban chuyên án chia quân thành hai tổ, một tổ tìm người nhà, đồng nghiệp, bạn bè cô Tề tìm hiểu tình hình, tổ còn lại bao gồm Tiểu Lương thì mang ảnh của cô Tề đi hỏi thăm từng nhà dân trên quãng đường hai cây số từ nhà cô Tề đến siêu thị.

Bây giờ đã đến tuổi trung niên, song cảnh sát Lương vẫn còn ấn tượng sâu sắc về bức ảnh của cô Tề năm đó. Theo cách nói của ông ta thì cô Tề trẻ trung xinh đẹp, đặc biệt là mái tóc đen mượt dài ngang eo, làm người ta đã gặp một lần là không quên được.

Tiểu Lương bận rộn đến chiều, cuối cùng cũng có thu hoạch. Ông chủ một quầy sách báo đối diện với siêu thị nói đã gặp người phụ nữ trong ảnh, vào khoảng 10 rưỡi sáng hôm qua, cùng đi với một phụ nữ trung niên. Tiểu Lương lại hỏi ông chủ trước kia đã gặp người phụ nữ trung niên này bao giờ chưa? Ông chủ nói đã gặp mấy lần, lần nào cũng cầm một chiếc túi ni lông màu đen đứng ở cửa siêu thị, chào bán thứ đựng trong túi với các phụ nữ trẻ đi một mình.

Sau khi xác nhận nội dung ông chủ sạp báo nói là thật, ban chuyên án thay đổi hướng điều tra, mời chuyên gia phác họa

chân dung trong cục cảnh sát đến vẽ tranh mô phỏng người phụ nữ trung niên nọ. Sau đó ban chuyên án tiếp tục chia quân hai đường, một nhóm điều tra khu vực xung quanh, nhóm còn lại cắm chốt ở các chỗ tập trung đông người. Tiểu Lương cùng một đồng nghiệp khác ở lại siêu thị cô Tề mất tích, lặng lẽ chờ người phụ nữ trung niên xuất hiện.

Không ngờ phải chờ một mạch mấy ngày liền.

Nơi này thật sự là quá đông người, quá phức tạp, cả người phụ nữ trung niên lẫn cô Tề đều giống như giọt mưa rơi xuống hồ nước, không thể tìm được tung tích nữa. Thời gian trôi qua từng ngày, trong lòng mọi người biết rõ, khả năng cô Tề còn sống càng ngày càng nhỏ.

Đến ngày thứ năm, Tiểu Lương đang ngồi ở bên ngoài quầy sách báo ăn trưa, đột nhiên thấy đồng nghiệp ném hộp cơm xuống, lao thẳng sang bên kia đường. Tiểu Lương ngẩng đầu lên nhìn, người phụ nữ trung niên đó cuối cùng cũng xuất hiện!

Quá trình không chế bà ta rất thuận lợi, dù sao cũng chỉ là một phụ nữ bình thường, không có năng lực phản kháng. Đối tượng tình nghi này khoảng chừng ba mươi lăm tuổi, dáng người đầy đà, cao chưa đến một mét sáu, tướng mạo bình thường, da lại rất trắng. Lúc đầu bà ta còn la hét phản kháng, nhưng Tiểu Lương vừa chìa ảnh cô Tề ra, bà ta đã im thin thít.

Chiếc túi ni lông màu đen của bà ta rơi xuống đất, đồng nghiệp của Tiểu Lương tìm thấy trong túi có mấy chiếc ví secondhand và một điện thoại di động Nokia đời mới. Chiếc di động này chính là của thầy Lưu mua cho bạn gái. Anh đồng

nghiệp và Tiểu Lương trao đổi ánh mắt với nhau, không sai, chính là bà ta.

Sợ đồng bọn của bà ta chạy trốn, hai người quyết định không dẫn về cục cảnh sát mà gọi chi viện, áp giải đối tượng tình nghi về nơi ở. Trên đường đi, nghi phạm nữ rất phối hợp, không hề tìm cách chạy trốn hoặc thông báo cho đồng bọn. Thay vì nói bà ta sớm đã biết sẽ có ngày này, không bằng nói bà ta vẫn chờ ngày này tới.

Quá trình ly kỳ thật sự là từ sau khi áp giải bà ta về đến nhà trọ.

Phòng trọ của bà ta ở trên tầng hai một căn nhà cũ kỹ ở nông thôn, trong quá trình truy bắt, bởi vì sợ người trong nhà nhảy qua cửa sổ chạy trốn, mấy cảnh sát hình sự còn phải đứng phục sẵn dưới tầng. Nghi phạm nữ dùng chìa khóa mở cửa chống trộm, Tiểu Lương cùng mấy đồng nghiệp theo sát sau lưng bà ta, đồng loạt ập vào.

Mặc dù đang là buổi chiều, bên ngoài ánh nắng chói chang, nhưng trong phòng trọ lại rất u ám, còn tràn ngập một mùi quái dị, vừa chua chua, lại hơi ngòn ngọt. Phòng trọ này có một phòng ngủ một phòng khách, bếp được cải tạo từ ban công, chồng của nghi phạm nữ đang nấu ăn trong bếp, có tiếng thái thịt trên thớt vọng ra.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, người đàn ông đó hỏi: “Về rồi à? Mua vỏ sủi cảo chưa?”

Thấy người đàn ông đi ra khỏi phòng bếp, trên tay không cầm dao, cảnh sát đồng loạt xông lên, đè hẳn ngã xuống đất.

Đồng thời Tiểu Lương cũng nhìn thấy một phần thân thể trắng như tuyết dưới gầm giường phòng ngủ, bên dưới lót một tấm ruột chăn bông rách đã bị máu nhuộm thành màu đỏ đậm. Thứ mùi kỳ dị tràn ngập trong phòng bắt nguồn từ đây.

Tiểu Lương ọe một tiếng, nôn thốc nôn tháo.

Hai nghi phạm đều bị bắt về quy án, tiếp theo bắt đầu thẩm vấn. Vụ án kỳ thực không phức tạp, chỉ là tình tiết khá đáng sợ. Trong khoảng thời gian hơn một năm, hai vợ chồng này đã giết chết hơn hai mươi phụ nữ trẻ, đây là con số đại khái mà bọn chúng có thể nhớ được. Giấy tờ tùy thân và thi thể người bị hại đều bị băm nát rồi mang đi vứt, cho nên số lượng chính xác không thể nào xác nhận được.

Cách thức gây án của bọn chúng là: Đầu tiên nghi phạm nữ đi tới nơi đông người, chào bán một số món đồ cũ, chẳng hạn như ví tiền, túi xách, giày hàng hiệu, điện thoại di động. Nếu gặp được cô gái nào trẻ trung xinh đẹp, ăn mặc thời thượng, phù hợp để ra tay, nghi phạm nữ sẽ nói với người bị hại, trong nhà còn có rất nhiều món như vậy, có thể dẫn cô ta về nhà xem.

Nghi phạm nữ diễn xuất rất ngọt, giọng nói thành khẩn, cho nên những nạn nhân ham thích hư vinh, lơ là cảnh giác thường rất dễ mắc lừa.

Trên đường về nhà, nghi phạm nữ sẽ bí mật gửi tin nhắn nói với chồng có cá cắn câu, chuẩn bị cho tốt. Thế là nghi phạm

nam sẽ cầm búa sắt đứng ở phía sau cửa, đợi người bị hại vừa vào cửa liền đập mạnh vào gáy làm nạn nhân ngất xỉu ngã xuống đất.

Nghi phạm nam nói, mấy lần đầu tiên hắn ra tay không biết nặng nhẹ, thường đập một búa là nạn nhân đã chết, nói tới đây, giọng hắn tràn đầy tiếc nuối, thật là đáng tiếc.

Còn những người bị hại may mắn không bị đập chết ngay, đến khi tỉnh lại sẽ bị lẳng nhục đủ kiểu, cuối cùng bị hấn sát hại bằng cách thức cực kỳ tàn nhẫn và biến thái.

Đến lúc này, vụ “làm ăn” mới xem như kết thúc. Nghi phạm nam chịu trách nhiệm giải quyết hậu quả, bao gồm vớt xác và lau dọn phòng. Nghi phạm nữ lấy vật phẩm người bị hại để lại, tiếp tục ra ngoài chào hàng, tìm người bị hại tiếp theo. Hai vợ chồng đều không có công việc đàng hoàng, chỉ sống dựa vào việc giết người cướp của, ép hỏi mật khẩu thẻ ngân hàng và bản tài sản của người bị hại.

Có lúc “làm ăn” không tốt, vụ trước không kiếm được bao nhiêu, nạn nhân tiếp theo lại mãi chưa xuất hiện, hai nghi phạm phải ăn mì gói sống qua ngày đoạn tháng. Bọn chúng không thích đánh mạt chược, không thích xem ti vi, cơ bản không có bất cứ hình thức giải trí nào. Bởi vì, theo cách nói của nghi phạm nam, sau khi từng ném trái khoái cảm cực hạn là tàn sát đồng loại tìm niềm vui, trên thế giới không còn chuyện gì khác có thể làm cho hắn cảm thấy vui vẻ nữa.

Nếu ai đã xem các phim truyền hình điều tra hiện trường phạm tội như *Đội điều tra hiện trường* hay *Truy tìm bằng chứng*,

nhất định không xa lạ gì với hình ảnh đèn đèn tử ngoại làm hiển thị vết máu.

Nhớ lại hình ảnh khi đó, mặc dù đã làm cảnh sát hình sự mười mấy năm, trở thành một cảnh sát lão luyện, ông Lương vẫn không nhận được rùng mình.

Ông Lương nói, trong căn phòng trọ đó, buổi tối bọn họ tắt đèn đi, vừa bật đèn tử ngoại lên thì thấy sàn nhà, bốn bức tường, nhà, sofa, bàn uống nước, trên tủ ti vi, tất cả đều mang vết máu màu nâu. Chiếc tủ vải đựng quần áo đơn sơ thắm đầy máu, mở tủ ra, quần áo bên trong, và cả di vật của người bị hại chưa kịp bán đi cũng dính đầy máu.

Cũng có nghĩa là, trên những đồ vật mà các khách hàng may mắn không bị hại từng mua từ tay nghi phạm nữ năm đó, đều đã dính đầy máu tươi của người chết.

Khóe miệng tôi khẽ giật giật, đồ nướng trên bàn, tôi hầu như không hề động đến.

Đột nhiên tôi nhớ ra một câu hỏi: “Vậy thi thể phụ nữ năm đó anh nhìn thấy dưới gầm giường là cô Tê à?”

Ông Lương kéo vành mũ xuống: “Trong hồ sơ vụ án viết như thế.”

Tôi không khỏi cau mày, hỏi: “Hồ sơ vụ án?”

Thì ra trong nhà trọ năm đó phát hiện ví tiền, chứng minh thư, điện thoại di động, quần áo thuộc về cô Tê, thông qua phân biệt các phần thân thể còn lại cũng cơ bản có thể xác nhận người bị hại chính là cô Tê.

Nhưng vụ án vẫn tồn tại một điểm đáng ngờ rất lớn. Đầu tiên, cảnh sát không tìm được bất cứ thân nhân nào của cô Tê,

điều tra theo nguyên quán trên chứng minh thư của cô thì nhận được kết quả người này không tồn tại. Tại hiện trường vớt xác theo thú nhận của nghi phạm cũng không tìm được đầu của người bị hại. Hơn nữa cả hai nghi phạm đều nhất quyết phủ định mình giết cô Tề.

Nghi phạm nữ kể, buổi sáng hôm xảy ra chuyện, cô Tề từ công siêu thị đi theo bà ta một đoạn đường rồi nói trời quá nóng phải đi mua chai nước, quay đi quay lại đã biến mất giữa đám đông. Bà ta còn cho rằng chính cô Tề đi báo cảnh sát mới làm cho hai vợ chồng bị bắt. Còn di thể Tiểu Lương nhìn thấy dưới gầm giường là người bị hại mà nghi phạm nữ dẫn về nhà vào buổi chiều. Chiều cao và dáng người đều na ná như cô Tề, nhưng lại để tóc ngắn.

Hơn nữa lúc nghi phạm nữ nhìn thấy cô Tề vào buổi sáng, quần áo cô Tề mặc trên người cũng không phải là bộ mà thầy Lưu miêu tả.

Nghi phạm nam cũng liên tục lắc đầu khi nhìn thấy ảnh cô Tề, nói: “Không phải cô ta, tuyệt đối không phải.”

Người bị hại này không phải cô Tề, lại mặc quần áo và mang đồ đạc cá nhân của cô Tề, thật sự không thể nào giải thích được. Hai nghi phạm đều giết người như ngóe, đều biết chờ đón mình đương nhiên là án tử hình, cho nên cũng không có lý do giấu giếm.

Ông Lương khẽ lắc đầu nói, năm đó để kết thúc vụ án, lãnh đạo cục quyết định bỏ qua những điểm đáng ngờ này, tuyên bố cô Tề đã bị hại, hung thủ đã bị bắt, sau khi tuyên án lập tức thi hành án.

Nhưng điểm đáng ngờ này canh cánh trong lòng Tiểu Lương, cùng Tiểu Lương đi suốt cuộc đời điều tra hình sự. Mười mấy năm nay, tình hình trị an Thâm Quyển ngày một tốt lên, đường phố bất kể nội thành hay ngoại thành đều lắp đầy camera, bỏ qua những lời lên án về việc xâm phạm quyền riêng tư, thì camera thật sự đã bảo vệ an toàn tài sản và tính mạng cho mọi người. Có thể nói, mấy năm nay các vụ án giết người nghiêm trọng càng ngày càng ít, ít đến mức người bình thường đã quen với an toàn, cho rằng an toàn là thứ mà mình sinh ra đã có, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của nguy hiểm.

Còn ông Lương, cho dù mười năm sau đã trải qua vô số vụ án, thì về đêm vẫn thỉnh thoảng nghĩ, rốt cuộc cô Tề năm đó đi đâu rồi?

Tôi nghe vậy cũng không khỏi gãi đầu, nói: “Đúng thế, cô ấy đi đâu rồi?”

Ông Lương lại cười ha hả, hỏi ngược lại tôi: “Cậu Sái này, cậu nói hai vợ chồng hung thủ đó giết ngần ấy người thì bọn chúng xem người khác như đồng loại hay xem như gia cầm, giết người cũng đơn giản như giết một con gà?”

Tôi ngẫm nghĩ rồi cau mày nói: “Tôi thật sự không trả lời được, nếu là tôi, ngay cả một con gà tôi cũng không dám giết.”

Ông Lương đứng dậy, kéo sụp vành mũ xuống, giọng nói dường như vẳng tới từ nơi rất xa: “Cậu lại thử nghĩ xem, nếu có một người đã sống mấy trăm năm, mấy ngàn năm, trong thời gian này đã thấy quá nhiều chết chóc, nhiều đến mức xem nhân loại như gia cầm, như một đàn gà lớn. Bây giờ người đó có một cơ hội, hy sinh một con gà, cứu mười con, hai mươi con gà

trong tương lai, liệu người đó có nên làm như vậy không? Hoặc nói, nhìn từ góc độ của gà.”

Lúc xoay người vén rèm cửa, ông Lương dường như đang tự nói một mình: “Người đó có tội không?”

Lời bàn của Quỷ Thúc

Gần như ngay từ lúc ông Lương nhắc tới tên cô Tê lần đầu tiên, tôi đã có một dự cảm kỳ lạ, tôi biết người này.

Nhưng vì sao tôi lại biết người này?

Đến khi ông Lương kể xong toàn bộ câu chuyện, tất cả những nghi vấn trong lòng tôi cũng đã hoàn toàn được loại trừ.

Không sai, tôi biết cô Tê, bởi vì cô Tê chính là Sở Gia.

Mặc dù ngoại hình và nghề nghiệp có một số thay đổi, nhưng cách hành xử không thể tưởng tượng nổi này chỉ có thể là Sở Gia. Để diệt trừ hai tên giết người hàng loạt biến thái, không tiếc hy sinh một cô gái bán hoa, đối với người bình thường chúng ta thì đây là điều rất khó có thể chấp nhận. Chỉ có Sở Gia làm được.

Sở Gia vĩnh viễn sẽ không già đi.

Sở Gia cứ cách ba năm lại phải thay đổi thân phận một lần...

Đúng vậy, tôi nghĩ ra rồi. Cho nên không phải chỉ vì Sở Gia muốn diệt trừ kẻ giết người hàng loạt, quan trọng hơn là Sở Gia phải khiến thầy Lưu cho rằng mình đã chết. Nếu không thầy Lưu yêu Sở Gia nhất định sẽ phải kết hôn với Sở Gia, mà sau nhiều năm tháng, cuối cùng thầy Lưu sẽ phát hiện sự thật cô ta không già đi, càng không phải là người bình thường.

Nếu lẳng lặng bỏ đi, có thể thầy Lưu sẽ nhờ vả quan hệ họ hàng tìm cô ta khắp trời nam đất bắc, dù ở nơi nào cũng sẽ tìm ra. Chỉ có cách để thầy Lưu cho rằng mình đã chết, vậy thì cô Tê, Sở Gia,

không, phải nói là một thân phận nào đó giữa các thân phận này mới có thể được an toàn trong ba năm tới.

Tôi không khỏi nhớ lại câu ông Lương lẩm bẩm lúc ra về: “Người đó có tội không?”

Đối với một phụ nữ không thể lý giải theo tư duy của người bình thường, thì càng khó đánh giá cô ta theo tiêu chuẩn đạo đức trên đời, chứ đừng nói đến pháp luật.

Cho nên, chuyện tôi quan tâm hơn là, nhờ đâu đến lúc cần, liệu Sở Gia có hy sinh tôi không chớp mắt, giống như đã hy sinh cô gái đứng đường đáng thương đó hay không?

Fan hâm mộ

Vị khách tối nay là một nhân vật nổi như cồn. Tôi phải mất hai phút mới tìm được kích động xin chụp ảnh chung với cô ấy.

Tôi và cô ấy đều là người viết tiểu thuyết, nhưng vị thế trong nghề lại cách nhau trời vực. Tôi là một tác giả hạng bét, cả Thâm Quyến không có mấy fan hâm mộ. Còn fan hâm mộ của cô ấy, trong số khách khứa đang ăn đồ nướng ở đây đã có thể có vài người.

Tác phẩm của cô ấy vốn đã được rất nhiều người ủng hộ, sau khi được cải biên thành phim truyền hình lại càng hot đến bỏng tay. Nghe nói năm nay cô ấy còn chuyển sang làm đạo diễn, quay một bộ phim, trong đó diễn viên, biên kịch, sản xuất, tuyên truyền đều xịn nhất cả nước. Theo tôi, cô ấy làm như vậy là để chứng tỏ bản thân, dù sao mấy năm trước cô ấy đã từng lún sâu vào một vụ tranh chấp viết thay...

Nếu có thể quay một bộ phim hay, những người từng nghi ngờ cô ấy cũng không thể nói được gì nữa.

Người nổi tiếng sẽ có nhiều thị phi, điều này cũng khó trách, buổi tối muộn mà cô ấy còn đeo khẩu trang và kính đen, đúng kiểu minh tinh. Đến khi vào phòng bao, xác định người bên ngoài không nhìn thấy, cô ấy mới bỏ ra.

Nói thật, cô ấy ở bên ngoài không xinh đẹp như trong ảnh, có điều cũng dễ hiểu thôi, bây giờ lên WeChat^[5E] chẳng nhìn thấy ảnh em gái nào không photoshop cả, hướng hồ là người

của công chúng. Nói một cách công bằng thì bỏ đi các loại filter và chỉnh sửa, nhan sắc của cô ấy vẫn có thể chấm bảy tám điểm, nếu không dùng đến tài hoa, chỉ dựa vào nhan sắc cũng đủ kiếm cơm ăn.

Còn tôi thì khác, bất kể dựa vào tài hoa hay ngoại hình đều chết đói cả, có thể sống đến bây giờ hoàn toàn là bởi vì tôi ăn ít.

Đáng giận nhất là mặc dù cô ấy đã nổi tiếng rất nhiều năm, nhưng về tuổi tác lại còn ít hơn tôi vài tuổi.

Sau khi uống nửa chai Hoegaarden, cô ấy lấy cho chính mình một bút danh chỉ tồn tại trong tối nay: Vân Nghê. Tiếp theo, Vân Nghê muốn kể một câu chuyện về fan hâm mộ.

Thường nghe, núi rừng rộng lớn, chim gì cũng có, fan hâm mộ đông, đương nhiên kiểu người gì cũng đều có cả (cô ấy nói như thể tôi cũng từng được trải nghiệm không bằng). Vân Nghê là tác giả viết truyện dành cho nữ, fan hâm mộ hơn chín mươi lăm phần trăm là nữ, mỗi ngày đều có một đám em gái gọi cô ấy là ông xã, phần lớn là đùa giỡn, nhưng cũng có một số người cực kỳ nghiêm túc.

Đối với sự theo đuổi cuồng nhiệt của fan nữ, mặc dù Vân Nghê không đến mức phản cảm, nhưng cũng gần như vô cảm. Trên website đăng tiểu thuyết của cô, mỗi ngày đều có cả đồng tin nhắn tỏ tình, cái này thì đơn giản, không cần để ý tới là được. Công ty quản lý website cứ vài ba ngày lại nhận được hoa, gấu bông, đồ ăn vặt gì đó nhờ chuyển cho “chồng là Vân Nghê”, cô ấy đều đặn biên tập mang đi chia nhau hết là xong.

Vật vả nhất là người đại diện của cô ấy - Tiểu Cô, vì công việc nên phải đưa số điện thoại lên chữ ký của Vân Nghê trên Weibo.

Mỗi ngày đều có fan hâm mộ dùng hết mưu mẹo để dò hỏi phương thức liên lạc của Vân Nghê. May mà Tiểu Cô dày dặn kinh nghiệm, từng gặp vô số người, bất kể chiêu trò gì, gặp phải Tiểu Cô đều vô dụng.

Tóm lại, nổi tiếng rất nhiều năm, những rắc rối do fan hâm mộ mang đến đều nằm trong phạm vi chấp nhận của Vân Nghê. Cho đến hôm đó, fan hâm mộ điên cuồng nhất trong đời cô đột nhiên xuất hiện.

Đó là một ngày làm việc bình thường, khoảng 3 giờ chiều, Vân Nghê đang ngồi gõ chữ trong phòng sách. Đột nhiên chuông cửa nhà cô vang lên. Vân Nghê ở một căn hộ cao cấp ba phòng ngủ một phòng khách, song cô chỉ sống một mình để bảo đảm lúc sáng tác không bị quấy rầy. Bình thường chuyển phát nhanh đều do bảo vệ dưới cổng nhận thay, cô không bao giờ gọi cơm hộp, càng không bao giờ mời ai tới nhà chơi. Cho nên đối với cô, tiếng chuông cửa là một thứ gì đó rất xa lạ.

Khi đó cô đang viết đến đoạn gay cấn, bỗng dưng bị tiếng chuông cửa cắt đứt mạch tư duy, không khỏi cảm thấy hơi bực bội. Chuông cửa lại vang lên một hồi nữa, cô quẳng bàn phím xuống đi tới cửa, nhìn ra ngoài qua lỗ mắt mèo, rốt cuộc là kẻ nào không có mắt...

Trên hành lang bên ngoài không một bóng người.

Bởi vì đang giữa ban ngày, tòa nhà lại quản lý an ninh rất tốt, cho nên Vân Nghê cũng không nghĩ quá nhiều, mở luôn cửa

ra. Bên ngoài quả thật không có người, nhưng ở dưới đất lại đặt một hộp giấy xanh lam, buộc ruy băng hồng nhạt.

Vân Nghê tò mò cầm lấy chiếc hộp, quay vào ngồi bên bàn trà trong phòng khách, mở hộp ra, bên trong là một chiếc bánh red velvet, một trong những món cô thích ăn nhất.

Trên hộp không có thiệp kèm theo, chỉ có vài chữ viết trên bánh: Chúc Vân Nghê sinh nhật vui vẻ. Cô không khỏi cảm thấy buồn cười, chẳng biết cái bánh này là ai tặng, ngay cả sinh nhật cũng nhầm. Còn nửa tháng nữa mới đến sinh nhật của Vân Nghê.

Vân Nghê cầm lấy điện thoại di động bên cạnh bàn phím, mở lịch ra xem, lập tức ngây người. Hôm nay không ngờ lại là sinh nhật âm lịch của cô. Từ bé đến lớn Vân Nghê đều tổ chức sinh nhật theo dương lịch, chỉ có bà ngoại mới nhắc tới sinh nhật âm lịch. Nhưng bà ngoại không thể gửi bánh red velvet cho cô được, vì bà đã qua đời từ hai năm trước.

Bởi vì ngày tháng năm sinh trên chứng minh thư của cô có sai lệch so với ngày sinh thực tế, cho nên tất cả bạn học, bạn chơi, bạn trai cũ, bạn trai hiện tại của cô, kể cả người đại diện Tiểu Cô còn thân hơn người nhà, không có bất cứ một ai biết chính xác sinh nhật âm lịch của cô.

Ngoài người tặng bánh sinh nhật này.

Vân Nghê nhìn chăm chăm chiếc bánh ngọt trên bàn trà, một luồng hơi lạnh từ gót chân chạy lên. Chiếc bánh ngọt này rốt cuộc là ai đưa tới?

Cô càng nghĩ càng sợ, vội ném chiếc bánh vào thùng rác, sau đó gọi điện thoại cho bạn trai: “Anh đang làm gì đấy? Em nhớ

anh lắm. Vâng, hôm nay nghỉ sớm. Buổi tối cùng đi ăn nhé? Vâng, anh tới đón em, bây giờ anh xuất phát luôn, hai mươi phút nữa em xuống.”

Bạn trai dẫn cô đi ăn một bữa đồ Nhật cực ngon, có điều cô lại hơi lơ đãng. Có thể do viết tiểu thuyết quá nhiều, giới hạn giữa hiện thực và hư cấu trở nên nhạt nhòa, trong đầu cô thỉnh thoảng lại phác họa ra một số hình ảnh kỳ lạ. Chẳng hạn như lát nữa cô về đến nhà, phát hiện chiếc bánh red velvet lại quay về trên bàn trà, hơn nữa đã bị ăn mất một nửa...

May mà buổi tối lúc về đến nhà, tất cả những chuyện này đều không xảy ra. Chiếc bánh vẫn nằm y nguyên trong thùng rác. Sau khi đăng chương truyện ngày hôm đó, cô đi ngâm bồn cho thoải mái, thế là quên sạch mọi chuyện.

Những ngày tiếp theo mọi việc đều bình thường, đến tận hơn một tháng sau lại xảy ra một chuyện còn lạ lùng hơn.

Hôm đó cô đăng truyện xong đang chơi máy chơi game mới mua trong phòng khách, đột nhiên điện thoại di động đổ chuông. Vân Nghê bắt máy, biên tập ở đầu kia điện thoại liên hét lên: “Cái quái gì thế hả?”

Vân Nghê không hiểu ra sao: “Cái quái gì là cái quái gì?”

Chị biên tập thở hổn hển, cực kỳ kích động, gào lên khiến Vân Nghê không ngừng nhú mày. Thì ra tiểu thuyết cô viết hôm nay đến một đoạn cao trào nhỏ, nữ chính sẽ làm lành với thái tử, tam hoàng tử thấy mưu kế thất bại, tức giận đến mức

uống thuốc độc. Những tình tiết này Vân Nghê đã trao đổi với biên tập từ trước rồi.

Nhưng theo lời biên tập, chương hôm nay Vân Nghê đăng lên lại viết tam hoàng tử của nữ chính, cùng nữ chính ôm hôn trên đại điện, thái tử tận mắt nhìn thấy, nổi giận phát tay áo bỏ đi.

Lần này đến lượt Vân Nghê kích động: “Không thể có chuyện đó được!”

Đương nhiên, làm sao có thể thế được, tiểu thuyết do Vân Nghê viết từng chữ một, file Word vẫn lưu trong máy tính, một tiếng đồng hồ trước cô copy chương hôm nay, tự tay dán lên website, bấm nút đăng bài. Toàn bộ quá trình hoàn toàn không hề qua tay người khác. Cô nghi ngờ biên tập đang nói đùa, biên tập suýt nữa khóc thành tiếng, bảo cô mau lên mạng xem xem.

Vân Nghê chạy vào phòng sách, lên website xem, không khỏi há hốc mồm. Quả thật như biên tập đã nói, chương hôm nay mới đăng viết là âm mưu của tam hoàng tử thành công, giành được trái tim của nữ chính.

Đáng sợ hơn là cách dùng từ đặt câu trong chương, thậm chí cả cách dùng dấu chấm câu đều giống Vân Nghê như đúc. Trong giờ phút đó, thậm chí cô còn nghi ngờ mình bị tâm thần phân liệt, một nhân cách khác của cô đã viết ra một phiên bản tiểu thuyết khác...

Không, không thể như thế được.

Vân Nghê trấn tĩnh lại, kiểm tra một lượt, lập tức phát hiện manh mối. Máy tính của cô đã bị người khác động tay động chân. Không xem không biết, vừa xem đã giật bắn mình, trong

file Word của cô vốn còn có hơn ba trăm ngàn chữ đã viết, không ngờ toàn bộ đều đã bị chỉnh sửa lại. Theo tình tiết của phiên bản mới này, về sau nữ chính sẽ phò tá tam hoàng tử quý kế đa đoan truất ngôi thái tử để lên thay, sau đó điềm nhiên sống cuộc sống hạnh phúc, kết cục viên mãn.

May mà ngoài file này trong ổ cứng máy tính, Vân Nghê còn lưu bản dự phòng trên hộp thư và trong USB, bằng không đã tổn thất lớn... Đột nhiên Vân Nghê sực nhớ ra một chuyện.

Bắt đầu từ tháng trước, mỗi ngày cô đều nhận được tin nhắn trên web của một người, nội dung chê bai thái tử là một kẻ ăn hại tốt mã giẻ cùi, nữ chính nên đến với tam hoàng tử, nếu tác giả không viết như vậy, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Vân Nghê đã viết tiểu thuyết rất nhiều năm, nhiều lần gặp kiểu đe dọa này nên cũng không quá để ý, cho vào danh sách đen là xong.

Suy cho cùng, bất kể trong mắt độc giả có bao nhiêu Hamlet, trong mắt Shakespeare vẫn chỉ có một. Dù vĩ đại như Shakespeare cũng không thể làm hài lòng tất cả độc giả.

Chỉ có điều, Vân Nghê tuyệt đối không ngờ, hôm sau cô lại nhận được tin nhắn tương tự trên điện thoại, phần đề tên chỉ có ba chữ đơn giản: fan hâm mộ. Vân Nghê không buồn hỏi là ai tiết lộ cho fan hâm mộ số điện thoại của cô, vẫn áp dụng biện pháp đơn giản hữu hiệu nhất, cho vào danh sách đen.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác. Fan hâm mộ này không chỉ đơn giản là đe dọa tác giả, mà còn lợi hại đến mức qua mặt tác giả trực tiếp chỉnh sửa tình tiết. Vân Nghê vừa giận dữ vừa hơi tò mò, fan hâm mộ này rốt cuộc đã làm thế nào?

Vân Nghê suy nghĩ giây lát rồi bỏ số của fan hâm mộ đó ra khỏi danh sách đen. Quả nhiên chẳng bao lâu sau, cô đã nhận được tin nhắn của fan hâm mộ điên cuồng này, giọng điệu tràn đầy vẻ dương dương tự đắc: “Thế nào, phản hồi rất tốt đúng không?”

Vân Nghê không khỏi nhú mày. Vừa rồi cô có lên xem phản hồi của độc giả trên website. Quả thật có một bộ phận độc giả không chấp nhận được, nhưng đa số lại bình luận là: Gay cán thật, tài giỏi thật, không ngờ còn có thể viết như vậy. Ông xã Vân Nghê thật tuyệt! Hơn nữa phản ứng của các độc giả còn nhiệt liệt hơn dự đoán của cô. Nếu như viết theo cách của cô lúc trước, không biết chừng...

Tóm lại chương vừa mới đăng này quả thật nhận được phản hồi khá tốt. Vân Nghê mở file Word bị xuyên tạc đó ra, nhanh chóng đọc một lượt, quả thật viết như vậy cũng không tệ. Hơn nữa phiên bản fan hâm mộ viết ra này hoàn toàn không khác gì bản thân cô viết... Đừng nói là độc giả bình thường, ngay cả người đại diện Tiểu Cô, chị biên tập, không, ngay cả chính tác giả cũng chưa chắc phân biệt được.

Hay là về sau cứ đăng phiên bản này?

Không!

Vân Nghê đột nhiên tỉnh táo lại. Bất kể ra sao, đây là tiểu thuyết của cô, mang bút danh đi cùng cô nhiều năm, cho dù có nói thế nào đi nữa, tình tiết vẫn phải do cô kiểm soát.

Nhưng chương đã đăng lên không thể rút về, miễn cưỡng sửa lại thành phiên bản cũ sẽ làm cho độc giả cảm thấy rất khó chịu. Nên làm thế nào bây giờ? Có nên gọi điện thoại cho Tiểu

Cô hoặc biên tập không? Không, chuyện này chỉ có mình biết thì tốt hơn.

Vân Nghê ngẫm nghĩ, đột nhiên nảy ra một ý. Rất đơn giản, trong chương tiếp theo cô sẽ xoay chuyển tình tiết, nói nữ chính từ lâu đã hiểu rõ thủ đoạn của tam hoàng tử, người mà tam hoàng tử hôn trong đại diện là thể thân của nữ chính. Nữ chính thật thì đuổi kịp thái tử, thẳng thắn thừa nhận sở dĩ mình làm như vậy chỉ là để xem xem thái tử ghen thế nào...

Không sai, cứ viết như vậy. Chương này đăng lên, phản ứng của độc giả sẽ điên cuồng hơn cả hôm nay. Tiếp theo thì đơn giản thôi, ba trăm ngàn chữ viết sẵn lại có thể tiếp nối hoàn hảo, đăng đến đại kết cục.

Nghĩ vậy, Vân Nghê không khởi bồi phục chính mình. Chính chủ dù sao cũng là chính chủ, giống như thái tử đường đường chính chính trong tiểu thuyết của cô. Còn fan hâm mộ không biết ở đâu chui ra đó thì giống như tam hoàng tử, chỉ là con của phi tần, bất kể dùng thủ đoạn ác độc gì cũng không thể làm dao động địa vị của thái tử. Đúng vậy, trong tiểu thuyết là như thế, trong hiện thực cũng là như thế.

Kế hoạch sửa lỗi này xem ra hết sức hoàn mỹ, chỉ trừ một điểm, chương chuyển ngoặt đó khó viết hơn Vân Nghê tưởng tượng. Vân Nghê bắt đầu viết từ buổi tối, uống vô số cốc cà phê, thức suốt một đêm, đến tận 7 giờ sáng hôm sau cuối cùng mới viết xong. Lúc lưu lại file Word, Vân Nghê đột nhiên có một cảm giác xúc động đã lâu không xuất hiện, giống như lúc cô mới bắt đầu viết tiểu thuyết rất nhiều năm trước.

Bởi vì không biết fan hâm mộ điên cuồng đó rốt cuộc đã đánh tráo bản thảo của cô bằng cách nào nên Vân Nghê rút dây mạng, lưu tất cả phần đã viết vào trong USB, sau đó đích thân giao tận tay biên tập. Những chương tiếp theo toàn bộ do biên tập phụ trách đăng lên, Vân Nghê tự cho mình nghỉ phép dài hạn, cùng bạn trai đến Bắc Mỹ du lịch.

Vân Nghê vốn cho rằng tất cả sẽ kết thúc tại đây, nhưng giống như lần trước, cô đã đánh giá quá thấp tính nghiêm trọng của tình hình. Cô và bạn trai ở nước ngoài chơi ba tuần, vừa về đến nhà, quả thực đã sợ đến tinh thần suy sụp.

Xưa nay cô không cho bất kỳ ai vào nhà, ngay cả bạn trai cũng không, cho nên từ sân bay về, bạn trai giúp cô đẩy va li đến cửa nhà rồi tạm biệt theo thói quen. Thực ra lần này Vân Nghê định dẫn bạn trai vào nhà, nhưng lời ra đến miệng lại nuốt vào. Hai người ôm hôn tạm biệt, Vân Nghê nhìn anh ta đi vào thang máy, sau đó mới xoay người mở khóa mật mã vân tay.

Vừa mở cửa ra, cô liền chết sững. Trong nhà bị lật tung lên, như bị lũ quét, hoặc bị bốn mươi tên cướp càn quét.

Ti vi trong phòng khách bị đập vỡ, máy chủ chơi game và các loại thiết bị kết nối ngoại vi toàn bộ tử trận, mảnh vỡ vương vãi đầy sàn phòng khách, chỉ có món đồ chơi mới được cô mang theo đi du lịch - máy chơi game Switch NS - là may mắn thoát được kiếp nạn. Không chỉ vậy, nguyên một mặt tường phòng vệ sinh cũng bị tô thành màu đỏ, không phải dùng sơn hoặc máu, mà là nguyên một bộ sơn Louboutin của cô.

Còn cả các loại lotion và kem dưỡng La Mer, nước hoa Penhaligon's bản limited, thủy đều bị đổ hết vào bồn tắm, trộn lẫn với nhau.

Vân Nghê vội chạy về phía phòng thay đồ, quả nhiên các loại túi xách đắt tiền của cô cũng bị phá hoại ở mức độ khác nhau, tính sơ sơ thiệt hại không thấp hơn năm trăm nghìn tệ. Kỳ lạ là kết sắt nhà cô không hề tổn hại, ngay cả các loại trang sức hàng hiệu để lung tung trong phòng thay đồ cũng chỉ bị ném khắp nơi, không hề bị lấy đi.

Thứ duy nhất mất trộm trong nhà là mười mấy chậu cây mọng nước ở ngoài ban công, giờ chỉ còn lại những chậu cảnh trống rỗng. Ngoài ra, mặc dù phòng khách, phòng bếp, phòng tắm, phòng thay đồ, phòng ngủ đều bừa bãi, nhưng phòng sách lại không hề tổn hại, giống như mắt bão trong cơn bão vậy.

Chỉ có điều trên màn hình iMac rất lớn của cô dán một tờ giấy nhớ màu hồng nhạt, bên trên viết một dòng chữ: Đừng quên ước nguyện ban đầu. Phần đề tên là ba chữ nhìn thấy mà giật mình: fan hâm mộ.

Vân Nghê lột mảnh giấy nhớ đó xuống, ngồi thẫn ra trên sofa phòng khách hồi lâu, sau đó mới quyết định gọi điện thoại cho bạn trai, bảo anh ta mau đến nhà mình. Bạn trai vừa thấy tình hình này, lập tức đề nghị báo cảnh sát. Song Vân Nghê lại bảo bạn trai chờ một lát, trước hết đến chỗ ban quản lý xem lại camera giám sát rồi tính tiếp. Nhà cô ở một khu chung cư cao cấp, bảo đảm an ninh rất tốt, trong thời gian cô đi nghỉ xảy ra một vụ đột nhập vào nhà mà ban quản lý lại không hề biết chuyện, điều này thật sự rất khó chấp nhận.

Vân Nghê đi tìm nhân viên quản lý tòa nhà, sau đó cùng đi đến trung tâm giám sát, nhưng kết quả lại khiến bọn họ trợn mắt há mồm. Người phụ trách trung tâm giám sát nói, anh ta dám dùng tính mạng đảm bảo, trong hơn hai mươi ngày Vân Nghê rời khỏi nhà, tuyệt đối không có người khả nghi đi vào nhà cô, người phụ trách nhấn mạnh hai chữ “đi vào”, nếu không tin có thể trích xuất video giám sát ra xem lại.

Nhân viên quản lý đi cùng nhìn Vân Nghê, biểu cảm rất phức tạp, do dự một lát mới nói: “Cô Vân Nghê này, thực ra nửa tiếng trước, chủ nhà ở tầng dưới nhà cô gọi điện thoại đến khiếu nại, nói tầng trên rất ồn...”

Bạn trai Vân Nghê nghe vậy liền nổi cáu: “Ý anh là gì? Anh nói là vừa rồi chính cô ấy đập phá hả? Chúng tôi mới từ nước ngoài về, thần kinh hay sao mà làm vậy?”

Nhân viên quản lý vội xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, tôi không có ý đó.”

Bạn trai lại bảo người của trung tâm giám sát trích xuất video ra xem lại, Vân Nghê này giờ vẫn không lên tiếng lúc này lại nhẹ nhàng kéo góc áo bạn trai: “Thôi được rồi, chúng ta đi về đi.”

Kể đến đoạn này, Vân Nghê một lần nữa đội mũ và đeo kính đen lên, có vẻ như chuẩn bị đi luôn.

Tôi cau mày, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Vân Nghê cười: “Sau đó tôi và bạn trai chia tay, tôi viết một quyển sách mới, vừa mới đăng được hơn trăm nghìn chữ. Cho

nên, xin lỗi, tôi phải về nhà gõ chữ đây.”

Tôi không nén nổi thắc mắc: “Thế còn phim? Mỗi ngày cô gõ chữ như vậy, còn có thời gian quay phim không?”

Giọng Vân Nghệ rất thoải mái: “Không quay nữa, tôi hủy hợp đồng rồi, nên xin lỗi thì xin lỗi, cần bồi thường thì bồi thường, chắc vài ngày nữa sẽ có tin tức. Cuối cùng tôi đã nghĩ thông suốt rồi, tôi là người viết tiểu thuyết, sáng tác làm cho tôi cảm thấy vui vẻ, đồng thời cũng là cách tốt nhất để chứng minh giá trị của tôi.”

Tôi bắt đầu hiểu ra được gì đó: “Nói vậy thì sự thay đổi của cô bây giờ ắt phải liên quan đến fan hâm mộ đó, đúng không?”

Vân Nghệ gật đầu: “Không sai, đúng là phải cảm ơn cô ấy, có cô ấy tôi mới tìm lại được cảm hứng sáng tác.”

Tôi cũng gật đầu theo: “Thực ra cô ấy là ai, trong lòng cô đã đoán được rồi, đúng không?”

Vân Nghệ cười vui vẻ hơn: “Không chỉ tôi, có lẽ anh cũng đoán được rồi.”

Tôi nhìn những chữ vừa gõ trong máy tính xách tay, không sai, thân phận chân thực của fan hâm mộ bí ẩn này nằm tản mát trong những chi tiết không được chú ý.

“Cho tôi hỏi một câu cuối cùng, cô thật sự không hận cô ấy chút nào à? Dù sao cô ấy cũng đã hủy rất nhiều thứ của cô...”

“Hận gì mà hận, giá trị của người sáng tác nằm ở tác phẩm, chứ không cần chứng minh bằng vật chất. Hơn nữa sau đó tôi đã đọc kết cục phiên bản cô ta viết, viết thật sự rất tốt, nên nói là viết tốt hơn tôi. Thay vì nói cô ta là fan hâm mộ của tôi, không bằng nói...”

Vân Nghê đeo khẩu trang vào, đứng dậy: “Tôi cũng là fan hâm mộ của cô ta.”

Lời bàn của Quỷ Thúc

Trong câu chuyện này, có một người tàng hình mà Vân Nghê không miêu tả trực diện, nhưng lại tồn tại ở khắp mọi góc ngách.

Cô ta chính là người viết thay Vân Nghê.

Đúng như tôi đã nói, Vân Nghê là một tác giả nổi tiếng, hết sức xinh đẹp, đã từng rơi vào bê bối viết thay, chịu đủ nghi vấn, để chứng minh tài hoa của mình, cô có thể trả giá tất cả. Chính bối cảnh này đã quyết định phương thức kể chuyện của cô.

Mở đầu, những rắc rối fan hâm mộ mang đến mà Vân Nghê kể đều là thật. Người đại diện Tiểu Cô mặc dù có cái tên rất đặc biệt, nhưng thực ra không có bao nhiêu đất diễn trong chuyện này. Tiếp theo, từ đoạn bánh ngọt được đưa đến nhà, nội dung kể của cô đã có các chi tiết tự mâu thuẫn với nhau.

Sau khi nghe thấy chuông cửa vang lên, Vân Nghê “quảng bàn phím xuống”, dùng động từ “quảng”, trên thực tế là đang nhắc nhở chúng ta, thứ cô đang sử dụng không phải bàn phím máy tính theo nghĩa hẹp, mà có thể là bất cứ thứ gì đó có bàn phím, chẳng hạn như bàn phím đeo vai, cũng chính là Keytar - Keyboard Guitar.

Lấy bánh ngọt xong, Vân Nghê trở lại phòng khách, cầm lấy điện thoại di động bên cạnh bàn phím, nhìn chăm chăm chiếc bánh ngọt trên bàn trà, ba động tác liên mạch này nói rõ lúc trước cô vẫn đang ở trong phòng khách, chứ không phải “đang ngồi gõ chữ trong phòng sách” như cô kể. Còn người đang viết đến đoạn gay cấn mà Vân Nghê nhắc đến, thực ra lại là một người khác.

Bánh sinh nhật, đương nhiên do người này đặt. Là người viết thay sống cùng Vân Nghê trong thời gian dài, cô ta biết sinh nhật âm lịch của Vân Nghê là lẽ đương nhiên.

Sau đó, qua tình huống tam hoàng tử cửa đồ nữ chính trong tiểu thuyết của Vân Nghê, có thể thấy người viết thế thân cho cô đã có suy nghĩ thật sự thay thế cô. Vân Nghê mặc dù không tự tay viết tiểu thuyết, nhưng dàn ý do cô đưa ra, “bất kể ra sao, đây là tiểu thuyết của cô, mang bút danh đi cùng cô nhiều năm, cho dù thế nào đi nữa, tình tiết vẫn phải do cô kiểm soát”. Cô tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện người viết thay lại thật sự thay thế mình.

Vân Nghê kiểm tra nội dung viết sẵn lưu trong máy tính, phát hiện người viết thay đã viết hai kết cục, hơn nữa đang đăng chương mới theo kết cục mà người viết thay đã tự tiện sửa lại. Vân Nghê bất mãn với việc người viết thay tự làm theo ý mình, hai người tranh cãi kịch liệt. Chương mới đã đăng không thể nào thu lại, bất đắc dĩ, Vân Nghê đành phải tự mình viết một chương quay xe.

Viết xong chương quay xe, rút dây mạng, giao cho biên tập kết cục nguyên bản, tức đoạt quyền đăng bài của người viết thay, Vân Nghê liền cùng bạn trai đi du lịch.

Trên đường du lịch, Vân Nghê nhận được tin người viết thay muốn bỏ đi, chính bởi điều này mà xưa nay cô không chịu dẫn bạn trai về nhà, lần này lại định mời anh ta vào nhà.

Nhưng sau khi trở lại căn hộ trống rỗng, thật sự chỉ còn một mình, cảm nghĩ đầu tiên của Vân Nghê là buồn bã, dù sao hai người cũng đã sống cùng nhau rất lâu, đương nhiên có tình cảm. Người viết thay dán mảnh giấy “đừng quên ước nguyện ban đầu”, không mang đi bất cứ thứ đáng giá nào như trang sức, túi xách

hàng hiệu của Vân Nghê, ngoài mấy cây mọng nước người viết thay trồng trên ban công.

Vân Nghê cảm thấy rất sốc, sau khi ngồi thừ ra trên sofa một lát, cô quyết định phải quay về với công việc sáng tác. Cô tự tay phá bỏ hết những thứ trước đó làm mình mê mẩn như máy chơi game, mỹ phẩm, xa xỉ phẩm, gây ra tiếng động rất lớn. Đây là nghi thức để cô cáo biệt cuộc sống trước đó.

Để che giấu sự thật đã từng có người viết thay sống cùng, Vân Nghê gọi bạn trai đến nhà mình ngay, hơn nữa còn nhất quyết đi tìm ban quản lý. Người phụ trách nói “tuyệt đối không có người khả nghi đi vào nhà cô”, có nghĩa là đã có người rời khỏi nhà cô.

Vân Nghê không ngại dùng phương thức này làm bạn trai nghi ngờ mình bị tâm thần phân liệt, vì thế chia tay. Đối với Vân Nghê đã một lòng quay về với công việc sáng tác, bạn trai cũng là thứ làm cô mất tập trung giống như máy chơi game vậy.

Nhìn lại toàn bộ câu chuyện, nếu bổ sung đầy đủ các chi tiết, rồi sắp xếp theo thứ tự thời gian, chúng ta sẽ được một câu chuyện như sau:

Lúc đầu Vân Nghê viết tiểu thuyết rất khá, bản thân lại có nhan sắc nên nhanh chóng nổi tiếng. Nhưng sau đó cô lại mê mải với game, xa xỉ phẩm, giao lưu gặp gỡ. Trong quá trình này, cô vô tình phát hiện người viết thay viết cũng không tệ nhưng không được ai quan tâm. Từ góc độ này, Vân Nghê thực ra cũng là fan hâm mộ của “fan hâm mộ”.

Thế là Vân Nghê liên hệ với người viết thay, hứa hẹn cho cô ta thu nhập ổn định, điều kiện sáng tác tốt nhất, và tiểu thuyết viết ra có thể được đọc bởi rất nhiều độc giả, mặc dù với bút danh của Vân

Nghê. Người viết thay đồng ý, hơn nữa chuyển đến sống cùng Vân Nghê, hai người là đối tác trong công việc, cũng có mối quan hệ tương tự như bạn thân. Vân Nghê được giải phóng khỏi công việc, đi chơi khắp nơi, gặp gỡ mọi người, còn người viết thay thì vùi đầu chăm chú sáng tác.

Đương nhiên, chờ đợi họ trên con đường phía trước là kết cục đã định, quan hệ giữa hai người nhất định sẽ rạn nứt.

Tôi không phán xét đủ loại ân oán giữa Vân Nghê và người viết thay, trong lòng chỉ hết sức tán đồng với câu Vân Nghê nói lúc ra về: “Giá trị của người sáng tác nằm ở tác phẩm, chứ không cần chứng minh bằng vật chất.” Sáng tác không cần khen thưởng, có thể làm việc mình thích, đó chính là phần thưởng.

Quái vật trong quán đồ nướng mặc dù ghi lại chuyện của người khác, nhưng theo tôi thấy, cũng có thể coi là một cách sáng tác khác lạ. Cho nên đối với tôi, đó cũng là một kiểu khen thưởng khác lạ. Phần thưởng này thực sự làm tôi vui vẻ và thích thú.

Nhìn tôi đi

Vị khách tối nay là một người đàn ông trắng trẻo, mang khuôn mặt của một người qua đường bình thường, không nhìn ra tuổi tác. Anh ta đeo một cặp kính gọng đen viền mỏng, nói chuyện chậm rãi ung dung, tràn ngập tự tin, như là chuyên gia trong lĩnh vực nào đó. Quả nhiên, ngồi xuống chưa được bao lâu, anh ta giới thiệu mình họ Trần, là bác sĩ tâm lý, nói chính xác hơn là chuyên gia trị liệu tâm lý.

Tôi lập tức cảm thấy hứng thú, bèn kể với bác sĩ Trần, từ khi viết *Quái vật trong quán đồ nướng*, tâm lý tôi cũng xảy ra chút vấn đề, bất kể nói chuyện với ai, tôi cũng nghi ngờ dưới vẻ ngoài bình thường của họ ẩn giấu bí mật làm người ta sồn gai ốc. Tối nay đã có cơ hội ngồi với nhau, chẳng hay bác sĩ Trần có thể nhân tiện trị liệu giúp tôi một chút được không?

Bác sĩ Trần cười nói, trong xã hội hiện đại, làm gì có ai không có chút vấn đề tâm lý? Người bình thường có, bác sĩ tâm lý cũng có, thậm chí còn nghiêm trọng hơn, cho nên mới cần đến sự tồn tại của giám sát tâm lý. Có điều, nếu tôi thật sự có nhu cầu, có thể đặt hẹn trước qua trợ lý của anh ta.

Anh ta nói như vậy rồi đưa cho tôi một tấm thẻ. Tấm thẻ chế tạo hoàn mỹ, vừa nhìn đã biết thu phí không rẻ. Tôi ngượng ngùng cười một tiếng, cất tấm thẻ vào trong túi.

Sau đó, bác sĩ Trần bắt đầu kể chuyện, câu chuyện về một bệnh nhân của anh ta.

Quanh năm làm nghề trị liệu tâm lý, gặp phải đủ loại bệnh nhân, người quái dị kiểu gì cũng có, nhưng bác sĩ Trần muốn kể về kẻ quái dị nhất trong số đó.

Lần đầu tiên gặp nhau, bệnh nhân liền nói với bác sĩ Trần, không phải họ đang ở trong phòng khám, mà là ở trong đồng đồ nát sau một trận động đất mạnh. Hai người bị kẹt trong một cửa hàng tạp hóa đã sập, nước và đồ ăn đều không thiếu, thậm chí còn có đèn dự phòng. Có điều không biết bao nhiêu ngày trôi qua, vẫn không hề có dấu hiệu cứu viện.

Xung quanh cửa hàng tạp hóa hoàn toàn tĩnh mịch, hôi rình mùi chất bài tiết. Tinh thần bác sĩ Trần - không, theo cách nói của bệnh nhân thì anh ta là chủ cửa hàng tạp hóa - đã sắp suy sụp, cho nên nghĩ ra một trò chơi thế này: Anh ta sẽ đóng vai bác sĩ tâm lý, khách hàng đóng vai bệnh nhân, giả vờ đang chuyện trò trong phòng khám tâm lý.

Chuyện trò một hồi, chủ cửa hàng tạp hóa nhập vai quá sâu, thật sự coi mình là bác sĩ tâm lý. Khách hàng không làm gì được, đành mặc kệ anh ta. Nhưng vấn đề bây giờ là vừa mới xảy ra một đợt dư chấn, cửa hàng tạp hóa sắp sụp xuống lần nữa!

Nói tới đây, bệnh nhân vươn người qua bàn làm việc trong phòng khám tâm lý, đưa tay nắm lấy tay bác sĩ Trần, hét lên: “Mau tỉnh lại, trốn xuống dưới quầy đi!”

Sau đó, bệnh nhân thật sự chui xuống gầm bàn làm việc, nói thế nào cũng không chịu ra. Bác sĩ Trần dở khóc dở cười, đành phải một mình đi ra khỏi phòng khám, gọi người nhà đưa bệnh nhân về, kết thúc lần trị liệu đầu tiên.

Chỉ có điều, khi bác sĩ Trần quay vào ngồi lên chiếc ghế làm việc êm ái nhắm mắt dưỡng thần, lặng lẽ chờ bệnh nhân hen trước tiếp theo, anh ta quả thật cảm nhận được bàn làm việc đang rung lên khe khẽ.

Bác sĩ Trần mở mắt ra, may quá, tất cả vẫn như thường. Trong phòng khám sáng sủa dễ chịu, hết thảy gọn gàng ngăn nắp. Anh ta cực kỳ thích nơi này, bất cứ lúc nào muốn rời khỏi đều có thể mở cánh cửa phòng trước mặt, tự do đi ra ngoài.

Còn bàn làm việc rung lên chẳng qua là do chiếc điện thoại di động trong ngăn kéo mà thôi.

Anh ta phì cười thâm nhủ, hôm nay sao thế nhỉ, lại còn bị bệnh nhân dẫn vào trong ảo giác hư cấu nữa chứ. Kỳ thực bác sĩ Trần cũng đã tiếp xúc với không ít bệnh nhân mắc bệnh hoang tưởng tương tự, triệu chứng chủ yếu là nghi ngờ hết thảy, phủ định hết thảy, chẳng hạn như vợ không phải vợ mình, con không phải con mình, ngay cả chính mình cũng không phải thật sự là chính mình.

Bệnh nhân vừa rời cũng như thế, chỉ có điều tình hình cực đoan hơn. Ông ta trực tiếp phủ định cả thế giới hiện thực, sau đó xây dựng lại một thế giới trong tưởng tượng, không những chính mình trốn vào mà còn muốn kéo cả những người bên cạnh vào cùng. Không biết bệnh nhân đã trải qua chuyện gì mà đến mức cảm thấy một cửa hàng tạp hóa tan hoang sau động đất, có thể sập xuống bất cứ lúc nào còn an toàn hơn thế giới hiện thực.

Lần đầu tiên khám chữa mặc dù không có tiến triển mang tính thực chất nào, nhưng bác sĩ Trần đã nắm được triệu chứng

của bệnh nhân, cũng không coi là hoàn toàn thất bại. Nếu lập tức phá vỡ thế giới tưởng tượng của bệnh nhân không những khó mà còn có thể dẫn tới những rủi ro không xác định khác. Bác sĩ Trần dự định tiến hành từng bước một, chẳng hạn như trước hết đóng vai người của đội cứu hộ, cứu bệnh nhân ra khỏi cửa hàng tạp hóa.

Nghĩ như vậy, bác sĩ Trần bắt đầu mong chờ lần tiếp theo gặp lại bệnh nhân.

Đó là một tuần sau, một buổi sáng thứ Tư bình thường khác.

Bệnh nhân mặc quần áo giống hệt như lần trước, ngồi ở bên kia bàn, vẫn cúi đầu, trên mặt không có cảm xúc gì.

Bác sĩ Trần đứng dậy, làm bộ làm tịch gõ gõ bàn làm việc: “Người ở bên trong chịu khó chờ một lát, chúng tôi là đội cứu hộ, sẽ cứu anh ra ngay...”

Bệnh nhân ngẩng đầu lên, dáng vẻ thờ ơ như không, nói lạnh lùng: “Anh Trần, đừng đùa nữa.”

Bác sĩ Trần ngẩn ra vài giây, lúc này mới ý thức được, bệnh nhân đã tự mình rời khỏi ảo giác do ông ta hư cấu ra, cũng chính là cửa hàng tạp hóa đó. Bác sĩ Trần hơi hụt hẫng, nhưng nghĩ lại thì như vậy cũng tốt, đỡ tốn công sức. Anh ta ngồi trở xuống ghế của mình, vậy thì tiếp theo...

Bệnh nhân đột nhiên vươn người về phía trước, chống khuỷu tay lên bàn làm việc, ghé sát mặt tới gần bác sĩ Trần: “Anh Trần, nhìn tôi đi!”

Bác sĩ Trần gần như có thể cảm nhận được hơi thở của bệnh nhân, anh ta khẽ nhú mày: “Làm sao thế?”

Bệnh nhân ghé mặt lại gần hơn nữa: “Anh Trần, nhìn tôi đi, nhìn thật kỹ vào, anh còn nhận ra tôi không?”

Bác sĩ Trần vô thức ngả người về phía sau, cố nói bằng giọng bình tĩnh: “Đương nhiên nhận ra, chúng ta vừa gặp nhau tuần trước mà.”

Sau đó dựa vào trí nhớ, anh ta đọc ra họ tên, tuổi tác, bệnh sử, tóm lại là tất cả thông tin ghi chép trong bệnh án của bệnh nhân.

Song bệnh nhân đột nhiên lại suy sụp, cả người nhũn ra trên ghế, miệng lẩm bẩm: “Xong rồi, lần này xong rồi.”

Bác sĩ Trần buột miệng hỏi: “Xong cái gì?”

Bệnh nhân ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng giật giật không kiềm chế được: “Hôm qua là cửa hàng tạp hóa, hôm nay lại chơi trò gì, bác sĩ và bệnh nhân à? Đúng, anh coi mình là bác sĩ tâm lý đúng không?”

Tâm trạng ông ta càng lúc càng kích động, giọng cũng càng lúc càng lớn: “Anh Trần, mau tỉnh lại đi, anh Trần, anh nhìn tôi đi! Tôi là...” Bệnh nhân đột nhiên căng thẳng nhìn về phía sau: “Gấu đến rồi! Chạy mau!”

Ông ta vội vàng đứng bật dậy khỏi ghế, lao về phía cửa sổ. Cùng lúc đó, cửa phòng khám bị mở ra đánh rầm, người nhà bệnh nhân cao gần một mét chín đi vào, tóm lấy người bệnh đang chuẩn bị nhảy qua cửa sổ. Thực ra cửa sổ phòng khám rất nhỏ, còn lắp lưới chống trộm, vốn dĩ không thể nhảy ra được.

Người nhà cười với bác sĩ Trần về tạ lỗi, sau đó dẫn bệnh nhân ra ngoài. Trong lúc bị kéo đi, bệnh nhân đau khổ hét to: “Anh Trần, cứu tôi với!”

Cửa phòng một lần nữa bị đóng lại, trong phòng khám còn lại một mình bác sĩ Trần.

Anh ta chợt thấy khó chịu vô cớ, không chỉ bởi vì lần khám bệnh thứ hai này, tình hình của bệnh nhân không những không chuyển biến tốt mà còn ngày càng nghiêm trọng. Lạ lùng hơn nữa là, không biết tại sao, vừa rồi không ngờ trong một chớp mắt, bác sĩ Trần lại thật sự cho rằng mình là một người leo núi, đang chen chúc trong lều sau cơn bão tuyết với bạn đồng hành, tinh thần căng thẳng, đề phòng dã thú tấn công.

Nói đến chuyện này, nụ cười của người nhà bệnh nhân vừa rồi quả thật rất kỳ quái. Rõ ràng là đang cười, nhưng người khác lại thấy như đang nhe răng trợn mắt, làm người ta sợ hãi trong lòng. Hơn nữa, bất kể là lần trước hay lần này, bác sĩ Trần đều không hề nghe thấy người nhà bệnh nhân nói một câu nào.

Hướng hồ... Bác sĩ Trần sờ sờ gáy, tại sao gió điều hòa lại lạnh thế nhỉ?

Trong một năm tiếp theo, bác sĩ Trần và bệnh nhân này mỗi tuần gặp mặt một lần, cũng dần dần làm rõ được tình hình. Bình thường mỗi tuần ông ta đều sẽ đổi một khung cảnh, có thể là mộ cổ ngàn năm, tàu ngầm dưới đáy biển, hay nhà gỗ trong rừng rậm. Thậm chí còn có một lần, ông ta nói phòng khám là khoang điều khiển phi thuyền, hai người bọn họ là phi hành gia, đang trên đường đi tới sao Hỏa. Còn người nhà kiếm lời đi

vào kéo ông ta ra sau khi kết thúc điều trị, trên thực tế là một kẻ cướp liên hành tinh nhìn giống một con thằn lằn.

Bác sĩ Trần tổng kết lại, tất cả các hình ảnh bệnh nhân tưởng tượng ra đều là không gian kín và chật hẹp, hai người bọn họ bị kẹt trong đó, không thể nào thoát ra được.

Để thực hiện việc trị liệu tâm lý, mỗi lần bác sĩ Trần đều sẽ chơi trò chơi nhập vai với ông ta, đóng vai “người đồng hành” trong tưởng tượng của bệnh nhân, hơn nữa có mấy lần anh ta thành công dẫn bệnh nhân ra khỏi không gian kín trong ảo tưởng. Cách làm của bác sĩ Trần quả thật cũng có hiệu quả trị bệnh, mặc dù bệnh nhân vẫn chìm trong ảo tưởng của chính mình, nhưng cảnh tượng càng ngày càng dễ chịu, thời gian duy trì cũng càng ngày càng dài hơn.

Chẳng hạn như đã từng có ba lần gặp mặt liên tiếp, bệnh nhân đều nói mình đang cầm điện thoại di động, ngồi trong một căn phòng u ám, đọc truyện kinh dị trên Weibo. Còn những lời bác sĩ Trần nói thực ra đều là chữ viết trên một bức ảnh dài trên màn hình, sau đó chuyển đổi thành giọng nói trong não ông ta.

Còn có một lần, bệnh nhân quả thật biết mình đang ở trong phòng khám, có điều trong tưởng tượng của ông ta, ông ta mới là bác sĩ tâm lý, còn bác sĩ Trần trở thành một bệnh nhân điều trị dài hạn của ông ta. Trong lần điều trị đó, bệnh nhân thao thao bất tuyệt nói với bác sĩ Trần một tiếng đồng hồ, hơn nữa có thể nói chính xác tên mình, không phải tên vai diễn ông ta đặt ra cho mình trong tưởng tượng, mà là tên thật của ông ta trên bệnh án.

Mà trước mỗi trò chơi, à không, trước mỗi lần kết thúc điều trị, bệnh nhân đều sẽ ghé sát mặt vào bác sĩ Trần, nói với anh ta: “Nhìn tôi đi.”

Sau đó, bác sĩ Trần sẽ phủ định cái tên ông ta tưởng tượng ra, rồi lại đọc ra tên thật của ông ta. Giống như hai người họ đang đối thoại bằng những câu thần chú, kết thúc nghi thức thần bí.

Sau đoạn đối thoại kiểu ấy, bệnh nhân sẽ rơi vào một khoảng mơ màng ngắn, rồi từ từ tỉnh lại. Mấy lần điều trị gần đây, thậm chí bệnh nhân còn cảm ơn bác sĩ Trần, nói chuyện bình thường vài câu, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng khám.

Đối với kết quả như vậy, bác sĩ Trần cảm thấy rất hài lòng.

Nói tới đây, trên mặt anh ta nở một nụ cười tự tin, dưới ánh đèn u ám trong phòng ăn, trông lại có vài phần quái dị.

Ngón tay tôi đang gõ bàn phím bất giác dừng lại.

Nói thật, vừa rồi lúc anh ta kể chuyện, tôi có một cảm giác không rét mà run, nhưng lại không thể nói ra là vì sao. Bây giờ, cuối cùng tôi cũng hiểu rồi.

Bởi vì phòng VIP trong quán nướng này cũng là một không gian kín và chật hẹp, tôi và bác sĩ Trần ngồi đối diện nhau, giống như bệnh nhân ngồi đối diện với anh ta trong phòng khám. Thời gian bác sĩ Trần kể chuyện cũng là khoảng một tiếng đồng hồ, đúng bằng một lần khám và trị liệu của anh ta.

Tôi hít vào một hơi rất sâu, không phải là... không không thể là thế...

Dường như đoán được suy nghĩ của tôi, bác sĩ Trần nghiêng người về phía trước, ghé sát mặt lại gần tôi: “Muốn biết trò chơi gần đây nhất của chúng tôi không?”

Khóe miệng tôi không khỏi giật liên hồi: “Là, là trò chơi gì?”

Bác sĩ Trần thu lại nụ cười trên mặt, ngồi thẳng người lên: “Ông ta đóng vai một người viết tiểu thuyết, còn tôi đóng vai một người kể chuyện. Chúng tôi ngồi dưới ánh đèn u ám, tôi cứ kể, ngón tay ông ta không ngừng gõ, giả vờ đó không phải mặt bàn, mà là bàn phím máy tính.”

Màn hình máy tính xách tay cũ kỹ phát ra ánh sáng trắng nhợt, hắt vào mặt tôi.

Anh ta thoáng nhìn hai bên một lượt, biểu cảm trở nên hơi quỷ dị: “Đúng rồi, bây giờ mấy giờ rồi?”

Tôi thoáng nhìn đồng hồ, ánh mắt vừa rời khỏi màn hình liền bị dọa suýt nữa ngất xỉu.

Bác sĩ Trần chống khuỷu tay lên bàn, ghé lại gần sát tôi, hơi nóng từ lỗ mũi gần như phủ vào mặt tôi.

Hai cánh môi mấp máy trên gương mặt trơ trơ vô cảm, nổi bật dưới ánh đèn u ám, ghé tới gần trước mắt tôi.

Đôi môi đó mở ra khép lại, nói nhỏ...

Nhìn tôi đi!

Lời bàn của Quỳ Thúc

Câu chuyện này thực ra không hề phức tạp.

Chúng ta đều biết, bác sĩ tâm lý (nói đúng ra là chuyên gia tư vấn tâm lý và chuyên gia trị liệu tâm lý), vì nhu cầu nghề nghiệp, sẽ tiếp xúc với rất nhiều thông tin tiêu cực, dần dà sức khỏe tâm lý của chính họ cũng có thể xuất hiện vấn đề. Đây cũng coi như là một loại bệnh nghề nghiệp, hoặc là rủi ro nghề nghiệp. Để ứng phó với rủi ro nghề nghiệp này, trên thế giới còn có một nghề là “giám sát tâm lý”, để giúp đỡ khôi phục tâm lý khỏe mạnh cho các bác sĩ tâm lý. Nhưng tình hình tâm lý của bản thân các giám sát tâm lý thì do ai bảo đảm đây? Cho nên, việc này trở thành một vòng luẩn quẩn không có lối thoát.

Thực ra theo tôi suy đoán, bác sĩ Trần rất có thể đã không còn là bác sĩ nữa bởi vì đạo đức nghề nghiệp của bác sĩ tâm lý không cho phép họ tiết lộ bất cứ thông tin nào của bệnh nhân. Trong quá trình tiến hành trị liệu tâm lý cho bệnh nhân, bản thân anh ta cũng bị ảnh hưởng, dần dần dung nhập thế giới do bệnh nhân mô tả, đến cuối cùng, chính anh ta cũng không phân biệt nổi có phải mình đang ở trong thế giới chân thực hay không nữa.

Đây thực ra là một vấn đề triết học kinh điển, không thể xác định đúng sai, đó là, rốt cuộc thế giới tôi đang sống là tồn tại chân thật hay do tôi tưởng tượng ra?

Giống như bây giờ bạn đang đọc câu chuyện này là thật sự đang cầm một quyển sách lên đọc, hay bạn chỉ là một bộ não đang ngâm

trong bình, bị nhập vào thông tin “mình đang cầm một quyển sách lên đọc”?

Gửi nuôi

Vị khách tối nay đến quán có ngoại hình rất đẹp, nói thật là đẹp đến quá đáng. Đẹp không phải vấn đề, vấn đề nằm ở chỗ vị khách này là nam. Nói thế nào nhỉ tôi là một gã trai thẳng đường đường chính chính mà cũng không dám nhìn anh ta quá lâu, sợ chỉ sơ suất một chút là sẽ phản bội khuynh hướng giới tính mà mình đã giữ vững nhiều năm. Bây giờ nhớ lại, ngoại hình anh ta hơi giống Trương Quốc Vinh, là một vẻ đẹp trung tính.

Anh ta nuôi một con mèo Nga xám xanh, câu chuyện anh ta muốn kể tối nay cũng có liên quan đến con mèo mập mạp này.

Bởi vì anh ta họ Vu, nên đặt tên cho con mèo là Azrael, ai hiểu được cách chơi chữ này, hẳn là tuổi tác cũng không kém chúng tôi bao nhiêu [\[6E\]](#). Theo cách nói của anh ta, con mèo Nga xám xanh tuyệt đẹp này không phải anh ta mua mà là nhặt được.

Anh Vu làm việc tại một công ty thiết bị y tế ở Thâm Quyến, ba năm trước có một lần anh ta lái xe đến thành phố khác thăm khách hàng. Anh ta có tiếng là không uống rượu, cho nên lúc ăn tối, khách hàng cũng không mời rượu. Đến hơn 11 giờ đêm, anh ta đi tới bãi đỗ xe của nhà hàng, chuẩn bị lái xe về Thâm Quyến, lại phát hiện dưới gầm xe có một thứ gì đó lông lá. Lúc

đầu anh ta tưởng là một con chuột to, nhưng nhìn kỹ thì lại là một con mèo con lông xám.

Có lẽ do thời tiết lạnh nên con mèo chạy đến nằm dưới động cơ sưởi ấm. Nếu là trước kia, anh Vu sẽ đợi con mèo đi rồi mới lái xe, nhưng tối hôm đó không biết vì sao, anh ta nhìn nhúm lông xám nhem nhuốc đó, bất giác lại động lòng. Một con mèo nhỏ như vậy có thể sống được qua mùa đông này hay không?

Sau khi do dự vài giây, anh Vu ngồi xuống, thử bắt con mèo con đó. Có thể là con mèo thật sự quá nhỏ, hơn nữa cũng không sợ người, nên dễ dàng bị anh ta tóm được. Anh Vu đặt con mèo trên ghế phụ lái, lái xe về Thâm Quyến, đến nhà lại cho nó uống một ít sữa. Hôm sau, anh ta mang con mèo đến cửa hàng thú cưng, mới biết đây hóa ra lại là một con mèo Nga xám xanh thuần chủng, giống đực, khoảng ba tháng tuổi.

Anh Vu đặt tên cho con mèo là Azrael, tiêm vaccine, mua đủ thứ thức ăn cho mèo, cát mèo, đồ hộp cho mèo, bắt đầu kiếp sống nuôi mèo. Còn vì sao một con mèo Nga xám xanh lại lang thang ngoài phố, chủ cũ của nó là ai, đến bây giờ vẫn là một bí ẩn.

Trong hai năm tiếp theo, Azrael lớn lên từng ngày, biến thành một con mèo Nga xám xanh trai tráng đẹp ngời ngời. Anh Vu cũng ngày càng sa lầy, mê mẩn con mèo không thoát ra được, trở thành một con sen không hơn không kém. Anh ta chỉ đi công tác ở các thành phố xung quanh Thâm Quyến, ngày lễ ngày tết cũng không thích về quê, cho nên trong hai năm đó, một người một mèo gần như là ngày ngày chung sống, chưa từng rời nhau.

Đến tận nửa năm trước, một ông bác họ xa ở quê qua đời. Anh Vu rất ghét quan hệ xã hội, đặc biệt là quan hệ họ hàng, nhưng đối với gia đình bác, anh ta lại có tình cảm đặc biệt. Cha anh ta cũng gọi điện thoại từ quê lên, bảo anh ta phải về. Nghĩ tới nghĩ lui, anh Vu quyết định về quê một chuyến.

Về quê đường xá xa xôi, phải đi máy bay sau đó chuyển ô tô, hơn nữa mang một con mèo về chịu tang hiển nhiên là không thích hợp, cho nên anh ta đành tạm xa Azrael vài ngày. Anh Vu không muốn làm phiền đồng nghiệp hay bạn bè, thế là quyết định đưa nó đến gửi ở cửa hàng thú cưng gần đó, chính là cửa hàng lúc trước đã tiêm vaccine cho nó. Anh ta dặn đi dặn lại ông chủ rằng tiền không thành vấn đề, nhất định phải chăm sóc con mèo thật tốt. Thấy ông chủ vỗ ngực đảm bảo, anh Vu giao Azrael cho ông ta, lưu luyến rời cửa hàng thú cưng.

Anh Vu về đến nhà, tang lễ của bác tạm thời không nhắc tới, nhưng không tránh khỏi bị cha ép hỏi bao giờ cưới vợ. Tôi có thể hình dung được nỗi khổ của anh ta. Bởi vì anh Vu vừa đẹp trai lại giàu có, là đối tượng lý tưởng của không biết bao nhiêu cô gái, quả thật rất khó tìm lý do không kết hôn.

Giống như rất nhiều người tuổi trẻ ở thành phố lớn, sợ bị giục cưới cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh ta không thích về quê.

Có điều anh Vu quả thật không có nhiều lòng tin vào hôn nhân và gia đình. Mẹ đẻ của anh ta đã bỏ nhà đi bặt vô âm tín từ khi anh ta còn rất nhỏ, để lại hai cha con sống nương tựa lẫn nhau. Cho dù là gia đình hạnh phúc, đủ nếp đủ tẻ như bác anh ta, nhưng có câu người có họa phúc sớm tối, trời có nắng mưa

khó lường, đến cuối cùng ngay cả một đứa con đưa tang cũng không có.

Cho nên, cưới vợ còn không bằng nuôi mèo, có thể sưởi ấm cho nhau, lại không sợ làm thương tổn lẫn nhau, càng không cần phải chịu trách nhiệm nuôi dạy thế hệ sau.

Giúp gia đình bác làm xong tang sự, anh Vu vội về Thâm Quyến. Suy cho cùng thì có chuyện gì quan trọng hơn Azrael chứ. May mà chuyện anh ta lo lắng trên đường đi đều không xảy ra, Azrael không chạy mất, không bị ốm, cũng không bởi vì bị nhốt trong lồng mà cào gãy móng chảy máu. Không chỉ thế, hình như nó còn béo lên.

Không ngờ, đêm đó anh ta đón Azrael về nhà lại xảy ra một chuyện lạ lùng.

Đêm hôm đó, anh Vu đi đường mệt nhọc nên ngủ rất sớm. Đến nửa đêm, anh ta mơ một giấc mơ, thấy mình đang túc trực bên linh cữu, người bác trong quan tài ngồi dậy, khuôn mặt người chết trắng bệch nhếch miệng cười: “Cháu về rồi à, ngoan quá!”

Trong linh đường vắng vẻ lạnh giá, anh Vu suýt nữa ngã từ trên ghế xuống, ông bác lại giơ chân lên, chuẩn bị bò từ trong quan tài ra, miệng còn lẩm bẩm: “Ngoan thế này, bác phải thưởng...”

Anh Vu giật mình tỉnh lại khỏi cơn ác mộng, ngồi bật dậy, thở hổn hển. May mà chỉ là một giấc mơ, mình đang nằm trên chiếc giường quen thuộc...

Không đúng!

Ngoài cửa phòng đen như mực có một đôi mắt phát sáng đang nhìn chăm chăm anh ta.

Anh Vu toát mồ hôi lạnh khắp người, cố kìm lại tiếng hét chói tai trong cổ họng bằng chút lý trí cuối cùng. Một giây sau, anh ta đột nhiên vỡ lẽ...

Đôi mắt đó là của Azrael.

Anh Vu bật đèn bàn, quả nhiên Azrael đang ngồi ở cửa nhìn chăm chăm vào mình. Sợ bóng sợ gió một hồi, con mèo chết tiệt này. Anh Vu phát phát tay với Azrael, nó chạy đi không một tiếng động.

Anh Vu tắt đèn, lại một lần nữa nằm xuống, trong lòng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Trước kia Azrael chưa bao giờ dọa người lúc nửa đêm như vậy. Thôi được, có thể là bởi vì gửi nuôi vài ngày nên nó hơi giận dữ. Ngày mai cho nó ăn đồ hộp là sẽ ổn.

Nghĩ như vậy, anh Vu lại ngủ tiếp. Đến lúc tỉnh giấc thì trời đã sáng, anh Vu vươn vai một cái, ổn cả rồi, anh ta không còn gặp ác mộng về bác nữa, Azrael cũng đang ngoan ngoãn nằm trong... Ồ, trong ổ mèo không có, Azrael đâu?

Anh Vu xuống giường, vừa gọi Azrael vừa đi ra ngoài phòng ngủ. Đột nhiên anh ta thấy chân mình giẫm phải cái gì đó mềm nhũn. Anh ta thậm kê không ổn, không phải là gửi nuôi mấy ngày, Azrael đã bắt đầu đại tiểu tiện khắp nơi rồi chứ?

Anh ta nhấc chân lên, thấy dính dưới đế dép không phải cứt mèo, mà là... một con chuột con đã nát bét.

Anh Vu suýt nữa nôn tạt chỗ.

Không, anh ta thật sự đã nôn.

Anh ta vội vàng hất bay chiếc dép, chạy như điên vào nhà vệ sinh, ọe một tiếng nôn vào bồn cầu. Anh ta biết, hành vi này của mèo nghĩa là mang con mèo mình bắt được về cho chủ nhân để khoe thành tích. Vấn đề nằm ở chỗ, cũng giống như đêm qua ngồi ở cửa nhìn anh ta, trước khi gửi nuôi, Azrael chưa từng làm như vậy. Huống hồ...

Cả người anh Vu đột nhiên cứng đờ. Trong giấc mơ đêm hôm qua, lúc từ quan tài bò ra, bác có nói là: “Ngoan thế này, bác phải thưởng...”

Không phải con chuột chết dưới đế dép đó chính là phần thưởng mà bác đã nói chứ?

Nếu đúng là như vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích. Vong hồn của bác theo anh ta về Thâm Quyển, sau đó nhập vào Azrael, cho nên nó mới hoàn toàn đổi tính... Không đúng, anh Vu lắc lắc đầu, quá hoang đường, mình là một người học y, sao có thể tin tưởng vong hồn với nhập hồn chứ, đúng là nực cười.

Nghĩ như vậy, anh Vu cúi người xuống ấn nút xả bồn cầu.

Đột nhiên một bàn tay từ phía sau nhẹ nhàng đặt lên vai anh ta.

Anh Vu sợ đến mức nhảy dựng lên, song trước đó Azrael đã nhảy từ trên vai anh ta sang phía trên két nước bồn cầu, nhìn bồn cầu anh Vu vừa xả nước, dáng vẻ hết sức tò mò.

Lúc này anh Vu chỉ muốn giết chết con mèo.

Nhưng trước đó đã xin nghỉ mấy ngày, công ty có một đồng việc cần giải quyết, anh Vu không có thời gian nghỉ quá nhiều, bèn vút cả con chuột chết lẫn đôi dép đi trong nhà, sau đó đánh răng rửa mặt ra ngoài đi làm. May mà công ty có rất nhiều việc cần làm, ít nhất cả ngày hôm đó, anh ta không rảnh suy nghĩ đến bác và con mèo Azrael.

Đến buổi chiều, có một cô đồng nghiệp tới, nói hôm nay là sinh nhật cô, muốn mời anh Vu buổi tối cùng đi dự tiệc. Bình thường anh Vu vẫn luôn từ chối dứt khoát những hoạt động xã giao không cần thiết kiểu ấy, nhưng nhớ đến con mèo quái quỷ trong nhà, anh ta lập tức nhận lời. Cô đồng nghiệp thoát tiên ngẩn ra, sau đó hưng phấn reo lên. Cô không thể tưởng tượng được nguyên nhân thực sự khiến anh Vu nhận lời đi ăn lại kỳ quặc như thế.

Trong bữa tối, một em gái thực tập sinh được cô đồng nghiệp dẫn theo năng nặc mời bằng được anh Vu uống với mình một chén. Anh Vu cười từ chối khéo, nhưng cô nàng nhất quyết không nghe, nói rằng nếu anh ta không uống rượu thì phải đưa ra một lý do hợp lý. Cô đồng nghiệp sinh nhật đã uống hơi nhiều, không đứng ra giảng hòa, mọi người cũng nhao nhao hòa theo. Anh Vu không có cách nào khác, đành phải nói ra nguyên nhân anh ta không uống rượu.

Hoàn toàn không phải bởi vì vấn đề sức khỏe. Khi còn bé, anh ta có một vị bề trên bình thường rất lịch thiệp, đối nhân xử thế không ai chê được câu nào, được những người xung quanh rất kính trọng, nhưng cứ uống khoảng nửa chai rượu là biến thành một người khác. Sau khi say rượu, ông ta không chỉ chửi

vợ đánh con mà còn làm ra chuyện đáng sợ hơn. Anh Vu tận mắt thấy ông ta say rượu như thế nào, sợ mình cũng biến thành như vậy, nên đã quyết định cả đời này tuyệt đối không uống một giọt rượu nào.

Hơn nữa hai năm trước, anh Vu có một người anh họ xa đi dự đám cưới bạn, uống nhiều đến mức ngộ độc cồn, đang yên đang lành lăn ra chết, điều này khiến anh càng thêm kiên định.

Mọi người không ngờ anh Vu lại nói nghiêm túc như thế, ngơ ngác nhìn nhau. Hai cô đồng nghiệp kéo em gái thực tập sinh nọ đi, cô đồng nghiệp sinh nhật cũng vội đổi đề tài, bảy giờ bầu không khí mới thoải mái trở lại. Anh Vu ngồi một lát nữa rồi cáo từ mọi người, đứng dậy về nhà.

Lúc đứng ở cửa nhà mình, anh Vu hơi do dự trong lòng. Ở nhà trọn một ngày, bác, à không, con mèo Azrael lại làm ra những chuyện đáng sợ gì nữa?

Anh Vu nơm nớp lo sợ đi vào, bật tắt cả đèn trong nhà, tỉ mỉ kiểm tra từng góc ngách giống như dò mìn. Lần này trong nhà không có thêm thứ gì đáng sợ, ngược lại thiếu đi một thứ, chính là con mèo Azrael.

Anh Vu tìm lại mấy lần, đúng vậy, Azrael đã mất tích.

Sau khi xác định Azrael không ở trong nhà, mặc dù đã sắp đến 12 giờ đêm, anh Vu vẫn quyết định lập tức xuống lầu tìm mèo. Tiểu khu giữa đêm khuya thấp thoáng bóng cây lay động, anh Vu vừa tìm mèo vừa hồi tưởng lại cơn ác mộng đêm qua, hai mắt Azrael phát sáng, con chuột chết dưới đế dép buổi sáng... trong lòng thật sự hơi sợ hãi.

Xúi quẩy thay, anh Vu lại nhớ tới con gái của bác, vốn đang yên lành làm giáo viên một trường tiểu học ở Đông Quán, một buổi tối nọ nghe một cuộc điện thoại, chị ta xuống lầu rồi mất tích luôn, đến bây giờ sống không thấy người, chết không thấy xác.

Anh Vu càng nghĩ càng sợ, hơn nữa vẫn không thấy bóng dáng Azrael đâu, bèn quyết định cứ về nhà trước đã. Kết quả vừa mở cửa ra, anh ta đã giật nảy mình. Azrael đang nằm sấp trên sofa phòng khách, nhìn anh Vu không chớp mắt.

Cách giải thích hợp lý duy nhất là Azrael vừa trốn ở chỗ nào đó trong nhà mà anh Vu không tìm được, đợi anh ta xuống tìm một lượt lại tự mình chạy ra. Nếu là trước kia, anh Vu chắc chắn sẽ đi tới ôm lấy Azrael, hít hà nó suốt nửa tiếng, nhưng bây giờ anh ta lại không dám làm như thế.

Trong mắt anh Vu, từ tính cách đến hành vi của con mèo Nga xám xanh nằm bò trên sofa này đều trở nên vô cùng xa lạ, không phải con mèo của anh ta trước kia. Đừng nói đi tới bế nó, bây giờ anh Vu chỉ dám đi vòng quanh Azrael, trốn vào phòng tắm, đóng chặt cửa lại.

Lúc tắm, anh Vu vẫn an ủi chính mình, không được nghi thần nghi quỷ, Azrael chắc chắn vẫn là Azrael, càng không thể bị bác nhập hồn. Chẳng qua là, bất kể mèo hay người, sau một thời gian bị gửi nuôi, tính cách đều sẽ xảy ra thay đổi ít nhiều thôi.

Chẳng hạn như chính anh ta, năm lớp Ba, cha đến miền Nam làm ăn, gửi anh ta đến ở nhà bác họ xa. Nửa năm sau cha đón anh ta về nhà, phát hiện anh ta trở nên ngoan hơn rất

nhiều, không còn nghịch ngợm gây sự nữa, thậm chí hơi sợ nói chuyện với người khác. Đến bây giờ, hai mươi năm đã qua, anh Vu vẫn chưa sửa được tính tình này.

Nhớ đến người bác vừa qua đời, anh Vu lại buồn bã. Một người lúc trẻ uy phong như vậy, không ngờ lúc về già lại phải người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, bởi vì không chịu nổi bi thương, bắt đầu ngày ngày uống rượu. Một năm trước, bác uống say nằm trên giường hút thuốc khiến chần màn bắt lửa. Bác gái hít phải quá nhiều khói đặc, chết tại chỗ, còn bác mặc dù được cứu ra nhưng cũng rơi vào cảnh bán thân bất toại, không bao lâu sau thì qua đời.

Kể tới đây, anh Vu thở dài hỏi tôi: “Anh đã bao giờ mang thú cưng đi gửi nuôi chưa?”

Tôi lắc đầu: “Chưa, nghe anh kể xong, sau này tôi cũng không có ý định làm như vậy. Nhưng mà quay lại với câu chuyện đã, Azrael bây giờ ổn chưa?”

Trên mặt anh Vu lộ ra nụ cười hiếm hoi: “Ổn rồi, đến hôm sau đã ổn rồi.”

Tôi ồ một tiếng ngạc nhiên, anh ta giải thích: “Hôm sau ông chủ cửa hàng thú cưng gọi điện thoại tới, nói là trả nhầm mèo, Azrael nhà tôi bị một khách hàng khác mang đi. Hai con mèo quả thật nhìn rất giống nhau, chỉ có điều mèo nhà người ta hơi béo hơn. Ông chủ cứ xin lỗi mãi, nói tôi mới gửi nuôi lần thứ hai mà đã xảy ra nhầm lẫn đáng tiếc như vậy...”

Tôi ngắt lời anh ta, cau mày hỏi: “Ơ, vậy lần trước gửi nuôi là lúc nó được một tuổi ba tháng à?”

Anh Vu giật mình, lát sau mới nhìn tôi nói: “Đúng vậy.”

Tôi lại hít sâu một hơi, làm như không có chuyện gì, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Anh Vu lại nhìn tôi, nói tiếp: “Sau đó tôi lập tức đến cửa hàng thú cưng đổi Azrael về. Đến bây giờ đã được nửa năm, không còn xảy ra chuyện kỳ lạ gì nữa.”

Tôi gãi gãi đầu, tổng kết: “Cho nên, đây chính là một câu chuyện tế nhạt về mèo.”

Anh Vu cười: “Có thể nói vậy. Chuyện kể xong rồi, tôi về nhà hầu hạ mèo đây.”

Thấy anh ta đứng dậy, tôi giơ một chai bia lên dặn dò: “Đi đường cẩn thận.”

Anh Vu nhìn tôi nói: “Đúng rồi, thật ra còn đi vào máu theo hai phương thức. Anh biết là hai phương thức nào không?”

Tay tôi đang cầm chai bia khựng lại giữa không trung. Tôi quả thật đã đọc được ở đâu đó về hai phương thức để côn đi vào cơ thể người mà anh ta nói, một loại là tự tử mãn tính, một loại khác có thể xem như mưu sát.

Tôi ngẩng đầu lên, nói thế nào nhỉ, nhìn biểu cảm như cười như không trên mặt anh ta, đột nhiên cảm thấy thực ra anh ta cũng không đẹp lắm. Tôi đã sai ngay từ đầu, cho dù tôi và anh ta có nhiều điểm giống nhau hơn nữa thì về bản chất, chúng tôi vốn không phải cùng một loại người.

Anh Vu tạm biệt tôi một lần nữa rồi xoay người rời phòng. Tôi thở phào, đặt chai bia về trên bàn.

Nói tóm lại, để sống được lâu hơn một chút, sau này tôi sẽ cố gắng uống bia uống rượu ít thôi.

Lời bàn của Quỷ Thúc

Nếu lời anh Vu nói đều là sự thật, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, anh ta là một người bị hại, cũng là một hung thủ.

Nhìn từ bề ngoài, anh ta kể về chuyện gửi nuôi con mèo Nga xám xanh Azrael, nhưng trên thực tế, cốt lõi của câu chuyện nằm ở chỗ lúc nhỏ anh ta bị gửi nuôi ở nhà ông bác họ xa.

Vì ngoại hình đẹp nên khi còn nhỏ anh ta đã bị bác họ xâm hại tình dục, còn mọi người trong nhà bác họ đều thản nhiên đứng nhìn. Điều này trở thành một bóng đen không thể xóa mờ trong cuộc đời, ảnh hưởng rất lớn đến tính cách của anh ta.

“Ngoan thế này, bác phải thưởng cho cháu mới được”, chính là ký ức giống như ác mộng khi anh ta bị bác họ xâm hại.

Sau khi lớn lên, anh ta quyết định trả thù cả nhà bác họ.

Đêm hôm nhật được Azrael, thực ra anh ta sớm đã hỏi thăm được anh họ sẽ đi dự tiệc cưới nên cố ý đến công tác ở cùng thành phố vào đúng thời điểm đó, rồi thừa dịp anh họ say mềm, tiêm vào người anh họ một lượng côn lớn, khiến anh họ ngộ độc côn mà chết. Bởi vì phải thực hiện kế hoạch phạm tội này nên anh ta mất nhiều thời gian, đến tận đêm khuya mới xong, sau đó nhật được Azrael và quay về thành phố mình ở.

Người chị họ làm giáo viên xuống lầu sau khi nhận được điện thoại của anh Vu, bị sát hại, thi thể cũng bị xử lý mất.

Ngoài ra, anh Vu gửi nuôi con mèo hai lần, lần đầu tiên là khi anh ta lén về quê, cho nhà bác họ một môi lửa, lần thứ hai mới là

về quê chịu tang.

Đến đây, anh Vu đã hoàn thành việc báo thù, ít nhất là đã hoàn thành việc báo thù trong câu chuyện anh ta kể lại cho tôi.

Còn tôi, một người ghi lại chuyện người khác kể, sau khi nghe xong câu chuyện đen tối được kể bởi người khách tăm tối này, để tránh sau này có khả năng bị “trúng độc côn đến chết”, tôi phải tuyên bố rõ ràng: Câu chuyện về “gửi nuôi” do anh Vu kể và được tôi ghi chép lại này hoàn toàn chỉ là hư cấu.

Đặt xe

Khách hàng nữ tối nay đến quán có khuôn mặt hốc hác, tuổi tác cũng xấp xỉ tôi, hoặc lớn hơn tôi vài tuổi. Nhìn từ ngũ quan, lúc trẻ tuổi chị ta chắc chắn rất đẹp, nhưng bây giờ - tôi không có ý mạo phạm, có thể là vấn đề thẩm mỹ của chính tôi - quả thật làm người ta hơi tiếc nuối.

Trước khi bắt đầu kể chuyện, chị ta lấy ra một lọ thuốc nhỏ từ chiếc túi xách LV cỡ lớn mang theo người, cầm trong tay xem một lát rồi lại thả vào túi. Tôi loáng thoáng nhìn thấy trong tên thuốc có một chữ “amlo”, đoán là thuốc chống viêm gì đó, cho rằng chị ta không thể uống rượu bia, định bảo nhân viên phục vụ rót cho một cốc nước ấm.

Nhưng chị ta hoàn toàn không để ý, cầm lấy chai Hoegaarden trên bàn, uống một hơi hết nửa chai. Thấy vậy, tôi lặng lẽ mở máy tính xách tay, chuẩn bị ghi lại câu chuyện tối nay.

Vị khách bảo tôi gọi chị ta là chị Lan, câu chuyện chị Lan sắp kể là về một tài xế xe công nghệ.

Mùa thu năm ngoái, chị Lan còn đi làm ở khu phức hợp khoa học công nghệ Nam Sơn, là leader của một nhóm khoảng mười người. Dự án đó có một dự án mới phải hoàn thành, áp lực rất lớn, thường xuyên phải tăng ca đến hai ba giờ sáng. Chị Lan vốn tự lái xe đi làm, nhưng có một lần hơn 3 giờ về nhà, trên đường

một quả ngủ gà ngủ gật, kết quả là tông vào lan can phòng hộ bên lề đường.

May mà khi đó xe chạy không nhanh nên chị Lan không việc gì, nhưng nghĩ lại vẫn còn thấy sợ. Từ đó trở đi, chị Lan không tự lái xe nữa, mà thỉnh thoảng nhờ đồng nghiệp tiện đường đưa đón, còn lại chủ yếu lên mạng đặt xe. Xưa nay chị Lan không bao giờ đi xe ghép mà đều đặt xe riêng, cần phải sạch sẽ thoải mái, lên xe có nước uống, còn có thể sạc điện cho điện thoại di động, dù sao lương của chị rất cao, không cần phải lăn tăn mấy đồng tiền xe.

Khi dự án còn một tháng cuối cùng, chị gặp một tài xế kỳ quái. Hôm đó 4 giờ sáng, chị vẫn là người về cuối cùng, trước khi xuống lầu tiện tay đặt một chiếc xe. Xuống dưới lầu, chị thấy chiếc SUV bật đèn xi nhan bên đường nhìn có vẻ hơi quen mắt. Chị Lan quen ngồi ghế sau, đến lúc cửa xe mở ra giống như cánh hải âu, chị mới xác nhận đây là một chiếc Tesla Model X.

Là phụ nữ, chị Lan mặc dù không hiểu nhiều về ô tô, nhưng ngày ngày nghe các đồng nghiệp nam nói chuyện, cũng biết chiếc xe này rất đắt. Người nào lại lái một chiếc Model X đi chạy taxi công nghệ chứ? Lúc này cửa xe vừa đóng lại, tài xế đã lên tiếng nói: “Mời quý cô cài dây an toàn, điểm đến là tòa nhà Tiên Hải, quý cô muốn đi theo hệ thống dẫn đường hay là...”

Giọng nói của tài xế rất dễ nghe, hơi khàn khàn, hơn nữa tiếng phổ thông nói rất chuẩn. Chị Lan là một người để ý nhiều đến giọng nói của người khác, vì thế liền cảm thấy tò mò về tài xế này.

Chị hắng giọng, trả lời: “Đi theo hệ thống dẫn đường đi.” Sau đó chị ngẩng đầu lên thoáng nhìn gương chiếu hậu trong xe, có thể nhìn thấy mắt tài xế, mắt một mí, lông mày rậm. Trong lòng chị Lan bỗng nhói lên, tâm tình hơi xao động, người này rất giống bạn trai đầu tiên thời cấp ba của chị.

Chị cau mày nhớ lại, mối tình đầu của chị hình như đã kết hôn từ hai năm trước? Gần đây thỉnh thoảng lướt WeChat, chị thấy một người thường xuyên đăng ảnh con gái, rốt cuộc là mối tình đầu này hay là bạn trai thời đại học nhỉ? Thật sự không nhớ rõ nữa...

Nói đến chuyện này, từ khi bạn trai cũ lặng lẽ ra đi, gần một năm nay chị Lan không yêu ai. Nguyên nhân chủ yếu là công việc quá bận, không có thời gian yêu đương, ngoài ra chị phát hiện, đàn ông theo đuổi chị mấy năm nay đang giảm sút cả về lượng và chất.

Nghĩ lại cũng không có gì lạ, dù sao thì đàn ông cùng tuổi hoặc lớn hơn chị một chút, nếu không phải đang chuẩn bị lấy vợ thì cũng đã kết hôn, đàn ông đến nay còn chưa lập gia đình thì hoặc là điều kiện không tốt lắm, hoặc là còn chưa chơi đủ, không có ý định kết hôn. Còn đàn ông tuổi tác nhỏ hơn chị Lan hoặc lớn hơn chị quá nhiều lại không nằm trong phạm vi cân nhắc của chị.

Đương nhiên, mức lương mỗi năm gần một triệu tệ của chị Lan cũng cản đường rất nhiều người theo đuổi tiềm năng nhưng không đủ tự tin.

Là một phụ nữ bình thường, khi có nhu cầu sinh lý, chị sẽ liên hệ với mấy số dự phòng trong điện thoại. Chị không thích

đến nhà người khác, như vậy sẽ khiến chị không cảm thấy an toàn, cho nên địa điểm có lúc là khách sạn, có lúc người thuê nhà Tiểu Môi đi vắng, chị cũng dẫn đối tác về căn hộ đắt tiền chị mua.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, người đàn ông tối nay rất hợp gu chị.

Chị Lan chột mồm cười thâm nhủ, mình đúng là nghĩ nhiều quá, chỉ là một tài xế xe công nghệ thôi mà, sau này cũng không có cơ hội gặp lại. Chị nghĩ những chuyện này xong thì xe cũng đã đến dưới nhà, tài xế chào tạm biệt chị rất lịch sự. Chị Lan xuống xe, nhớ lại trên đường đi vừa rồi, tài xế không hề nói gì mà chỉ chăm chú lái xe, thiện cảm trong lòng lại tăng thêm mười điểm.

Trong nửa tháng tiếp theo, chị Lan vẫn bận rộn công việc quên ngày quên đêm, mỗi ngày ngủ không quá năm tiếng, có hôm còn không về nhà, ngủ luôn trên giường gấp trong văn phòng. Bình thường chị uống cà phê thay nước, kết quả là nhờn caffeine luôn, uống xong chưa được bao lâu đã bắt đầu buồn ngủ. Tóm lại áp lực công việc cực lớn khiến chị gần như suy sụp, may mà có hai việc làm chị được an ủi một chút.

Việc thứ nhất là dự án tiến triển thuận lợi, có thể đưa vào thực hiện theo kế hoạch. Việc thứ hai là chị lại gặp tài xế công nghệ lái xe Tesla đó, không phải một lần, cũng không phải hai lần, mà là những ba lần.

Trên đường đi ba lần này, hai người trò chuyện với nhau rất tự nhiên. Tài xế kể với chị Lan, anh ta tên là Mark, từng làm việc một thời gian ở Mỹ, năm nay mới về nước bắt đầu lập nghiệp.

Anh ta tự cười chê mình thích ứng kém, người khác chỉ vài ngày đã quen với việc thay đổi múi giờ, còn anh ta nửa năm vẫn không quen được. Buổi tối có lúc không ngủ được, anh ta lại ra ngoài lái xe bắt khách, nhân tiện hóng mát.

Có một lần, Mark hỏi chị Lan đã kết hôn chưa, chị Lan nói mình quá lớn tuổi, không có người nào theo đuổi, muốn kết hôn cũng không được. Biểu cảm của Mark cực kỳ khoa trương, vẻ như hoàn toàn không thể tin được. Anh ta nói nếu như ở Mỹ, tuổi này của chị Lan là độ tuổi được đàn ông chú ý nhất, thích hợp nhất để kết hôn. Xem ra đàn ông Trung Quốc vẫn quá mức nông cạn, chỉ biết theo đuổi những cô gái trẻ.

Chị Lan không biết Mark nói thật lòng hay xã giao, chị chỉ biết nghe Mark nói như vậy, trong lòng chị cực kỳ vui vẻ. Cuối cùng sau lần thứ tư tình cờ gặp nhau, hai người kết bạn WeChat, thống nhất sau này chị Lan tan làm về khuya, trước khi gọi xe sẽ liên hệ với Mark. Nếu đêm hôm đó Mark có chạy xe, hoặc cho dù không chạy xe, chỉ cần còn chưa ngủ, anh ta đều có thể đến đón chị.

Thế là chiếc Tesla Mark lái này liền biến thành xe riêng đúng nghĩa của chị Lan. Một người ở nước ngoài về, ngoại hình không tồi, tuổi tác vừa vặn lớn hơn chị một tuổi, dùng hành động thực tế bày tỏ thiện cảm với chị, nếu nói chị Lan không cảm thấy đặc ý thì nhất định là nói dối.

Tâm tình vui vẻ của chị duy trì đến một tuần trước khi hoàn thành dự án mới.

Hôm đó là thứ Bảy, hơn 4 giờ sáng chị Lan mới ngủ, đến 8 giờ sáng lại bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức. Chị mở cửa phòng ngủ ra xem, là bạn cùng phòng Tiểu Môi đang dùng máy ép trái cây.

Căn hộ này là chị Lan tự mua, lúc mua giá mấy triệu, bây giờ đã tăng gấp đôi. Sau khi hoàn thiện xong vào ở, chị cảm thấy ở một mình quá vắng vẻ, nên muốn cho thuê phòng ngủ phụ. Bởi vì mục đích chủ yếu không phải tiền thuê mà là có người làm bạn, cho nên yêu cầu của chị đối với người thuê cực kỳ nghiêm khắc, cuối cùng chọn được Tiểu Môi.

Tiểu Môi lý lịch trong sạch, tính tình cởi mở, bằng cấp và nghề nghiệp đều tốt, thói quen sinh hoạt cũng tốt, là người thuê lý tưởng trong cảm nhận của chị Lan. Khiến chị hài lòng hơn nữa là từ trước đến nay Tiểu Môi không bao giờ đưa bạn trai về qua đêm. Trước kia lúc còn chưa quá bạn, thỉnh thoảng chị Lan vẫn cùng Tiểu Môi buôn chuyện, cà phê phim bộ, không giống chủ nhà và người thuê mà giống như quan hệ giữa hai người bạn thân.

Tiểu Môi thấy chị Lan mở cửa đi ra thì áy náy le lưỡi: “Xin lỗi chị, em làm chị tỉnh ngủ ạ?”

Chị Lan nhìn gương mặt tươi cười của Tiểu Môi, đột nhiên cảm thấy rất muốn tâm sự. Chị đi tới phòng khách ngồi xuống sofa, uống nước rau củ Tiểu Môi ép, kể cho Tiểu Môi từ đầu đến cuối chuyện của chị và tài xế công nghệ Mark. Lúc đầu Tiểu Môi rất hào hứng, nhưng nghe một hồi, vẻ mặt lại hơi đông cứng.

Chị Lan phát hiện sự khác thường của Tiểu Môi, bèn dừng lại: “Làm sao thế?”

Tiểu Môi thoáng do dự rồi mở miệng hỏi: “Chị này, anh Mark mà chị nói ấy, cao một mét tám, mắt một mí, giọng nói khàn khàn, từ Mỹ du học về, hơn nữa lái một chiếc... Tesla?”

Chị Lan nhíu mày: “Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

Trong lòng chị hơi không vui, Tiểu Môi trẻ hơn chị vài tuổi, ngoại hình lại xinh đẹp, ý của câu hỏi vừa rồi là không thể có chuyện một người đàn ông có điều kiện tốt như Mark lại theo đuổi chị hay sao?

Tiểu Môi ngập ngừng muốn nói lại thôi, do dự mãi cuối cùng vẫn nói: “Chị ạ, em tương đối ít gọi xe nên không hiểu lắm, nhưng em vẫn cảm thấy tài xế xe công nghệ này không hề đơn giản. Chị nghĩ xem, làm sao lại trùng hợp đến mức ba lần đều nhận được yêu cầu đặt xe của chị?”

Chị Lan cũng thấy hơi nghi hoặc, đúng vậy, rất cuộc hoàn toàn là trùng hợp, hay là Mark thông qua phương pháp nào đó, cố ý tìm cách nhận yêu cầu đặt xe của chị?

Tiểu Môi tiếp tục nói: “Em đọc trên mạng thấy có tin đồn tài xế xe công nghệ làm phiền, cưỡng hiếp, thậm chí là sát hại nữ hành khách độc thân, không biết thật giả thế nào, nhưng tóm lại chị nhất định phải để ý, cẩn thận là trên hết.”

Chị Lan yên lặng một lát, rồi chán nản nói: “Được rồi.”

Thấy chị không vui, Tiểu Môi vội đổi đề tài. Chị Lan nói chuyện câu được câu chăng với Tiểu Môi vài phút, liền lấy có công ty còn có việc, chuẩn bị một chút còn phải ra ngoài.

Lúc chị Lan ra đến cửa, đang đi giày, Tiểu Môi lại gọi từ sau lưng: “Chị...”

Chị Lan hơi khó chịu trong lòng, nói mà không quay đầu lại: “Gì thế?”

Tiểu Mòi đi tới, nói rất dè dặt: “Chị, vừa nãy chị nói đã kết bạn WeChat của anh Mark đó đúng không? Chị có thể cho em xem được không?”

Chị Lan gắng gượng kiềm chế cảm xúc, bực bội lấy điện thoại ra, bấm mở trang cá nhân của Mark trên WeChat, đưa tới trước mặt Tiểu Mòi. Không ngờ, sắc mặt Tiểu Mòi bỗng dưng tái mét.

Lúc này đến lượt chị Lan cảm thấy kỳ lạ: “Em làm sao thế? Không có việc gì chứ?”

Khóe miệng Tiểu Mòi giật giật, giọng run run: “Không, không có việc gì, không... Thực ra... Thôi đợi chị hoàn thành xong dự án rồi nói sau.”

Nói xong câu này, Tiểu Mòi tự mình đi vào trong phòng. Chị Lan không hiểu ra sao, cũng không tiện vặn hỏi thêm, đành phải ra ngoài đến công ty làm việc. Trên đường đi, chị càng nghĩ càng thấy không đúng, tại sao vừa rồi xem xong trang cá nhân của Mark, Tiểu Mòi lại phản ứng mạnh như vậy? Chẳng lẽ...

Chị Lan biết, từ khi chuyển vào ở, Tiểu Mòi vẫn có bạn trai, nhưng chưa từng giới thiệu, cũng không hề cho chị xem ảnh, trên WeChat không bao giờ đăng ảnh chụp chung. Không phải Mark chính là bạn trai của Tiểu Mòi đấy chứ?

Giả thiết này mặc dù rất hoang đường, nhưng từ một góc độ nào đó lại cũng tương đối hợp lý. Chuyện xảy ra tiếp theo dường như càng chứng thực suy nghĩ này. Từ hôm đó trở đi, chị Lan

nhắn tin WeChat cho Mark, anh ta đều không trả lời một chữ nào. Trong cơn giận dữ, chị Lan cho anh ta vào danh sách đen, tảng sáng đi làm về gọi xe cũng không còn gặp lại Mark nữa.

Người đàn ông tên Mark, tài xế xe công nghệ lái Tesla này cứ thế biến mất khỏi cuộc đời chị, như xưa nay chưa từng xuất hiện. Trong lòng chị Lan vừa hụt hẫng vừa buồn bã, may mà công việc của chị rất nhiều, bận rộn làm việc, chị cũng tạm thời quên mất chuyện này.

Làm việc bù đầu để quên đi chuyện không muốn nhớ là một phương pháp thiết thực và hiệu quả, trước kia chị Lan đã thử rồi.

Sau mấy ngày cuối cùng căng thẳng như đánh giặc, dự án chị phụ trách hơn nửa năm nay cuối cùng cũng được đưa vào vận hành suôn sẻ. Hai ngày sau đó, chị Lan lại cùng các đồng nghiệp thâm đêm suốt sáng kiểm tra số liệu, kết quả còn tốt hơn họ tưởng tượng. Cuối cùng chị cũng có thể thở phào.

Ngày thứ ba, người phụ trách bộ phận dẫn chị Lan và toàn thể nhân viên trong nhóm đi dự tiệc mừng công. Từ lúc đi ăn đã bắt đầu uống rượu, sau đó lại đến KTV tiếp tục uống, nửa đêm về đến nhà, chị Lan đã say mềm, đứng còn không vững, như một tờ giấy A4 ướt sũng. Bật đèn phòng khách, thấy một bóng đen ngồi lù lù trên sofa, chị sợ đến mức tim suýt nữa ngừng đập!

Lúc thấy rõ đó là Tiểu Môi, chị Lan không nhịn được liền mắng: “Làm gì thế? Em định dọa chết chị à?”

Tiểu Môi ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc, giữa đêm khuya lại toát lên vẻ quý dị: “Chị Lan, em có chuyện cần nói với chị.”

Chị Lan cố nén cơn giận, đi tới ngồi xuống sofa, muốn nghe xem Tiểu Môi nửa đêm không ngủ, chờ chị về nhà, rốt cuộc là có chuyện quan trọng gì cần nói. Chị biết nhất định là có liên quan đến Mark. Thậm chí chị Lan nghĩ, bất kể Mark có phải bạn trai của Tiểu Môi không, bất kể Tiểu Môi nói gì, dù có phải trả tiền phạt vi phạm hợp đồng, chị cũng sẽ bắt Tiểu Môi chuyển ra khỏi căn hộ.

Chị Lan đoán không sai, chuyện Tiểu Môi nói quả thật có liên quan đến Mark, nhưng sau khi nghe xong, chị chẳng những không muốn đuổi Tiểu Môi đi, ngược lại còn muốn vĩnh viễn sống chung với Tiểu Môi.

Thì ra Mark không phải bạn trai của Tiểu Môi, mà lại là bạn trai của chị Lan... Hoặc nói, là bạn trai trước kia của chị Lan.

Người đã qua đời trong một vụ tai nạn giao thông.

Khoảng chừng một năm trước, có hôm chị Lan làm thêm giờ đến đêm khuya, Mark đi đón chị về nhà, nửa đường thì trời mưa to. Để tránh một người đi đường đột nhiên xông ra, xe của Mark lao vào lan can phòng hộ bên đường. Chị Lan chỉ bị thương nhẹ, nhưng Mark lại không thể qua khỏi sau khi được đưa tới bệnh viện.

Trước đó, Mark đã đặt một chiếc Tesla, chỉ chờ đến khi Tesla được bán chính thức tại đại lục. Anh ta là fan trung thành của công nghệ lái tự động, đã từng nói với chị Lan, một khi công nghệ này trở nên thông dụng sẽ có thể tránh được rất nhiều tai

nạn giao thông, chẳng hạn như vụ tai nạn giao thông sau đó cướp đi tính mạng anh ta.

Sau khi Mark qua đời, chị Lan hết sức đau khổ. Tất cả mọi người đều khuyên chị nghỉ phép một thời gian cho khuây khỏa, nhưng chị lại làm ngược lại, chủ động xin nhận dự án mệt nhất, vất vả nhất, muốn dùng công việc để làm tê liệt chính mình. Phương pháp này lúc đầu có hiệu quả, nhưng cùng với áp lực công việc gia tăng, nỗi nhớ nhung và áy náy với Mark càng ngày càng sâu, khiến chị Lan xuất hiện ảo giác, cũng chính là bệnh hoang tưởng mà mọi người thường nói.

Cho nên mỗi lúc tan làm vào tảng sáng, chị mới tưởng tượng Mark vẫn còn sống, lái chiếc xe Tesla anh ta yêu thích, lấy thân phận một tài xế xe công nghệ đến đón chị đi làm về.

Lúc tỉnh táo, chị Lan phát giác tinh thần mình có vấn đề, cho nên bí mật đi khám bác sĩ, hơn nữa còn mua thuốc về điều trị, trong đó có amlodipine - Tiểu Môi chỉ lọ thuốc màu trắng nho nhỏ trên bàn uống nước.

Nghe Tiểu Môi kể lại, những ký ức chị cố gắng chôn giấu đó lại chậm rãi hiện lên trong đầu. Đầu tiên chị Lan khóc thút thít, sau đó hoàn toàn suy sụp, ôm Tiểu Môi gào khóc nức nở.

Nói tới đây, khóe mắt chị Lan lại bắt đầu ươn ướt: “May mà có Tiểu Môi, nếu không tôi cũng không biết nên làm thế nào nữa.”

Tôi hít sâu một hơi, thì ra ngồi trước mặt tôi lại là một người bệnh tâm thần với triệu chứng hiếm thấy. Câu chuyện chị kể có

vài phần tương tự bộ phim *Fight Club* mà tôi yêu thích. Mặc dù tôi chưa từng nghiên cứu kiến thức liên quan, nhưng có thể tưởng tượng ra hẳn một người không tồn tại thì có lẽ không chỉ đơn giản là bệnh hoang tưởng, mà phải là tổng hợp của vài loại bệnh tâm thần.

Tôi sực nhớ đến gì đó, cau mày hỏi: “Ơ, vừa rồi chị lấy từ trong túi xách ra chính là amlodipine đúng không? Nhưng vì sao chị lại cất đi?”

Chị Lan dùng khăn giấy chấm chấm khước mắt, gượng mỉm cười, nói: “À, loại thuốc này có tác dụng phụ rất mạnh, uống vào dễ tăng cân, Tiểu Mô nói triệu chứng của tôi đã bắt đầu giảm bớt, có thể cân nhắc không cần uống nữa.”

Tôi gật đầu, lộ vẻ suy tư: “Sau khi triệu chứng biến mất sẽ không gặp lại người mà chị tưởng tượng ra nữa đúng không?”

Chị Lan gật đầu xác nhận: “Đúng, từ đêm hôm đó tôi đã xin nghỉ ở nhà tĩnh dưỡng, bây giờ tinh thần tốt hơn nhiều rồi, cũng không hề gặp lại Mark nữa. Tiểu Mô nói đã đến lúc quên anh ấy để bắt đầu một cuộc sống mới rồi.”

Tôi trầm ngâm gật đầu: “Cũng không còn sớm nữa, chị Lan nên về nghỉ đi cho đỡ mệt. Đúng rồi, chị đã uống bia, giờ định về thế nào, gọi xe hay là đặt...”

Chị Lan giơ màn hình điện thoại di động về phía tôi, trên màn hình là một giao diện rất quen thuộc.

Dưới ánh đèn u ám trong phòng, nụ cười của chị Lan hơi quý dị: “Đừng lo, Tiểu Mô lái xe, cô ấy đưa tôi về.”

Đợi chị Lan ra khỏi phòng bao, tôi đóng máy tính xách tay lại, lấy điện thoại ra, tìm một cái tên trong danh sách bạn bè

WeChat. Tài xế xe công nghệ lái Tesla, hình như... tôi cũng biết một người.

Lời bàn của Quý Thúc

Chị Lan quả thật có bệnh tâm thần nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức hư cấu ra một con người không tồn tại trong hiện thực. Tuy nhiên người này lại không phải Mark lái Tesla chạy xe công nghệ.

Vì sao tôi khẳng định như vậy? Bởi vì trong WeChat của tôi có số của Mark.

Về phần Mark, anh ta chẳng hiểu đầu đuôi chuyện này ra sao cả, hơn nữa còn cực kỳ ám ức. Sau khi từ nước ngoài về, không dễ gì gặp được một người phụ nữ cả ngoại hình và tính cách đều phù hợp với tiêu chuẩn của mình, trước đó còn trò chuyện bình thường, đang chuẩn bị phát triển thêm một bước, đột nhiên lại bị cho vào danh sách đen mà không hề báo trước.

Vậy nhân vật chị Lan hư cấu ra là ai? Không có gì phải nghi ngờ, chính là bạn cùng phòng Tiểu Môi của chị.

Chị Lan quả thật từng có một người bạn trai gặp tai nạn giao thông qua đời khi đón chị đi làm về. Chị Lan không thể nào chấp nhận hiện thực này, vì vậy hư cấu ra một người bạn thân là Tiểu Môi để cùng chị vượt qua thời khắc gian nan nhất trong cuộc đời.

Tuy nhiên đáng sợ ở chỗ, nhân cách Tiểu Môi mà chị phân liệt ra này không những ngăn cản chị uống thuốc như bình thường bởi sợ sau khi chị khỏi bệnh, cô ta sẽ biến mất, mà thậm chí còn thuyết phục chị Lan thành công, khiến chị cho rằng một người tồn tại chân thực như Mark lại chỉ là do chị hư cấu ra.

Trên thực tế, Tiểu Mối đại diện cho mặt tự ti trong đáy lòng chị Lan, khi có cơ hội gặp được tình yêu, chị liền mượn Tiểu Mối để trốn tránh và ngăn cản, chỉ cần không bắt đầu yêu thì sẽ không sợ bị tổn thương, chẳng hạn như bị người yêu bỏ, hoặc trơ mắt nhìn người yêu chết đi.

Cứ thế, chị Lan sẽ cùng Tiểu Mối vĩnh viễn sống bên nhau vui vẻ, còn chúng ta không thể làm gì khác được.

Cắt bỏ tình yêu

Vị khách tối nay đến quán nướng là một người đẹp lạnh lùng nói năng nghiêm túc. Người đẹp còn rất trẻ, tên cũng cực kỳ đáng yêu - Lộc Nhi, không biết vì sao lại luôn lộ ra một vẻ hờ hững, trên mặt không có cảm xúc gì.

Có điều Lộc Nhi vừa nói tôi liền hiểu ngay, thì ra cô học đại học chuyên ngành triết học, cả ngày suy nghĩ về ý nghĩa cuộc đời, bản chất thế giới, hay siêu hình gì đó, đứng trên cao, nhìn được xa, tự nhiên sẽ khác đám phàm phu tục tử chúng ta.

Tôi vốn còn hơi lo lắng, nếu một nhà triết học đẹp tựa tiên nữ như vậy nói chuyện quá thâm ảo, tôi nghe không hiểu thì làm thế nào? Song nghe cô nói ra chủ đề tối nay, tôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Thì ra cô muốn kể một câu chuyện về tình yêu. Thế này thì dễ rồi, triết học cách tôi quá xa, nhưng còn chuyện tình yêu thì tôi đã từng đích thân... nghe rất nhiều người kể rồi.

Lộc Nhi nói cô có một người bạn trai tên là Lâm Thâm, lớn hơn cô ba tuổi. Hai người là thanh mai trúc mã từ nhỏ, khi Lộc Nhi học lớp Bảy, hai người bắt đầu yêu nhau bất chấp người nhà phản đối, đến bây giờ đã được hơn mười năm. Sau khi tốt nghiệp đại học, Lâm Thâm đến Thượng Hải, ba năm sau Lộc Nhi cũng đến Thượng Hải theo. Giống như rất nhiều đôi tình nhân trẻ trong thành phố, hai người cùng thuê một căn hộ, nỗ

lực làm việc, sống một cuộc sống đầy những vụn vặt, bận rộn, bình thường mà hạnh phúc.

Cuộc sống bình yên của hai người đã bị một người phụ nữ phá vỡ.

Hôm đó Lộc Nhi đang đi làm thì nhận được một tin nhắn từ số lạ gửi đến, hẹn cô lúc nghỉ trưa xuống quán cà phê dưới lầu có chuyện cần bàn. Lộc Nhi đương nhiên hỏi cô ta là ai, có chuyện gì, câu trả lời nhận được lại chỉ có hai chữ đơn giản: “Lâm Thâm.”

Hôm đó là lần đầu tiên Lộc Nhi và Vicky gặp nhau.

Vicky rất đẹp, thậm chí còn đẹp hơn Lộc Nhi, chỉ là khi cười lên trông hơi thiếu tự nhiên. Gương mặt trang điểm xinh xắn, trên người mặc toàn hàng hiệu, cổ tay đeo vòng tay hình con báo nam đầy kim cương. Không những thế, bên cạnh còn có một người đàn ông to con mặc âu phục, đeo kính đen ngời đó, sau khi nói chuyện xong, Lộc Nhi mới xác nhận, hẳn là vệ sĩ hoặc tài xế của Vicky.

Cảnh tượng quả thực giống như trên ti vi.

Lộc Nhi vừa ngồi xuống, Vicky đã bỏ kính đen ra, nhìn chằm chằm gương mặt Lộc Nhi nửa phút, sau đó thở dài, lại đeo kính đen lên, đi thẳng vào vấn đề, nói hy vọng Lộc Nhi chia tay Lâm Thâm, nhường người yêu cho mình.

“Cô phải rời khỏi Lâm Thâm.”

Dường như không phải Vicky đang nói chuyện tình cảm mà là đang trao đổi về một vụ làm ăn. Trong giọng điệu của cô ta

không có một chút khẩn cầu hoặc áy náy nào, mà thản nhiên như đang trao đổi công việc. Như thế thứ cô ta yêu cầu Lộc Nhi chuyển nhượng không phải người bạn trai đã yêu nhau mười năm mà là một món đồ cũ đã qua sử dụng.

Lộc Nhi hỏi lại, vì sao chứ? Cô và Lâm Thâm đã yêu nhau rất lâu, nói bỏ liền bỏ được sao? Đúng là quá hoang đường.

Vicky mỉm cười nói, tốt thôi, tôi sẽ phân tích cho cô một chút, vì sao cô và anh ấy phải chia tay, vì sao Lâm Thâm phải đến với tôi.

Vicky bắt đầu tự giới thiệu, nói cô ta là con gái chủ tịch hội đồng quản trị công ty bất động sản Lâm Thâm đang làm việc, đôi bên bằng tuổi nhau, biết nhau qua công việc, cô ta cực kỳ tán thưởng năng lực công tác của Lâm Thâm, đương nhiên cũng thích ngoại hình, cá tính và lời ăn tiếng nói của anh ta. Thế là Vicky tìm một công ty chuyên nghiệp, điều tra hết sức cặn kẽ tình hình cá nhân của Lâm Thâm, và cả Lộc Nhi.

Xem xong mười mấy trang tài liệu tổng hợp, Vicky đưa ra hai kết luận. Thứ nhất, Lâm Thâm chính là đối tượng kết hôn lý tưởng cô ta đã chờ đợi nhiều năm, vì cha cô ta chỉ có một đứa con gái duy nhất nên cần một người con rể thành thật đáng tin, năng lực hơn người để hỗ trợ quản lý công ty lớn đã niêm yết trên sàn chứng khoán này. Thứ hai, xét đến cá tính của Lâm Thâm cùng tình cảm nhiều năm giữa anh ta và Lộc Nhi, nếu tùy tiện theo đuổi anh ta, Vicky chẳng những sẽ bị từ chối, mà còn có khả năng anh ta sẽ lập tức thôi việc.

Thế là Vicky quyết định bắt tay từ Lộc Nhi trước. Kế hoạch của cô ta là, chỉ cần Lộc Nhi chịu rời khỏi Lâm Thâm, tất cả mọi

chuyện sẽ tốt đẹp. Còn phải trả giá thế nào, điều này hoàn toàn không nằm trong suy nghĩ của Vicky, bởi vì cô ta có rất nhiều tiền.

Đương nhiên, một người mưu tính sâu xa như Vicky cũng biết Lộc Nhi không thể đưa ra quyết định ngay được. Cho nên sau khi nói xong những lời trên đây, Vicky liền đứng dậy cáo từ, nói sẽ cho Lộc Nhi thời gian để suy nghĩ cho kỹ, một tuần sau cô ta hẹn gặp Lộc Nhi lần nữa. Trước khi đi, cô ta trịnh trọng dặn Lộc Nhi, chuyện này không được nói với Lâm Thâm.

Lộc Nhi cau mày đồng ý.

Cô tuyệt đối không ngờ, loại tình tiết rẻ tiền chỉ trong phim truyền hình mới có như vậy lại xảy ra với mình. Có điều cô chỉ buồn bực một buổi chiều, suy nghĩ từ góc độ triết học, mặc dù bản thân Vicky và ý thức của cô ta đều là tồn tại khách quan, nhưng chỉ cần Lộc Nhi từ chối phát sinh quan hệ với Vicky, vậy thì cô cũng có thể coi như Vicky không tồn tại. Hay nói một cách dễ hiểu hơn thì xét cho cùng đây chỉ là điều kiện Vicky đưa ra, là mong muốn một phía của cô ta, chỉ cần Lộc Nhi không đáp ứng, vậy thì sẽ không sinh ra bất cứ ảnh hưởng nào.

Dù sao Lộc Nhi cũng tin tưởng tuyệt đối vào tình cảm của mình và Lâm Thâm. Cho dù ngày mai mặt trời sẽ không mọc thì người bên gối vẫn sẽ yêu cô như thường, cảm giác thỏa mãn này, dù có cho Lộc Nhi một trăm triệu tệ, cô cũng không chịu bán.

Buổi tối hôm đó, Lộc Nhi đang nấu cơm trong bếp, Lâm Thâm vừa về đến nhà liền ôm lấy cô từ sau lưng. Động tác thân thiết này khiến tim Lộc Nhi thót lại. Quả nhiên sau khi nói

chuyện mấy câu, Lâm Thâm chợt hỏi: “Mấy ngày nay có người lạ nào đến tìm em không?”

Mặc dù không nhìn thấy mặt Lâm Thâm, song Lộc Nhi vẫn có thể cảm nhận được sự nôn nóng của anh ta. Theo giao hẹn với Vicky lúc trước, Lộc Nhi phủ nhận, còn hỏi Lâm Thâm tại sao lại hỏi như vậy.

Lâm Thâm thở phào, xoay người Lộc Nhi lại, ôm hôn thăm thiết rồi nói: “Tóm lại, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không cho phép em rời khỏi anh.”

Thời hạn một tuần trôi qua rất nhanh. Trưa hôm đó, Lộc Nhi quả nhiên lại nhận được tin nhắn của Vicky, hẹn cô xuống quán cà phê dưới lầu, không gặp không về. Sau khi nhận tin từ chối, Lộc Nhi tiện tay cho số điện thoại này vào danh sách đen rồi vừa đợi cơm hộp vừa tiếp tục làm việc.

Công việc tại công ty quảng cáo này lương không cao, nhưng lại lắm việc. Có điều sinh viên tốt nghiệp ngành triết học không dễ xin việc, có thể có một công việc ổn định, bình thường còn có thể về nhà đúng giờ để nấu cơm tối cho Lâm Thâm, Lộc Nhi đã thỏa mãn lắm rồi. Suy cho cùng, vì tương lai của mình và Lâm Thâm, vất vả thế nào cô cũng có thể chịu được.

Đến 3 giờ chiều, Lộc Nhi vừa viết xong bài quảng cáo bỗng phát hiện nhóm chat QQ của công ty sôi sục lên. Thì ra mấy ngày trước không biết thần thánh phương nào đột nhiên mua lại cả công ty. Ông chủ cũ nhận tiền ra đi, ông chủ mới tác

phong mạnh mẽ, chuẩn bị bổ nhiệm một chủ tịch họ Lâm, hơn nữa còn chuyển đổi mô hình làm quảng cáo bất động sản.

Lộc Nhi ngẩng đầu lên, thấy quản lý từ trước đến nay không bao giờ nhìn cô lấy một cái, lúc này lại “tình cờ” đi qua chỗ cô, nhìn cô với vẻ phức tạp, không nói gì.

Cô chạy vào phòng vệ sinh, tự nhốt mình lại, suy nghĩ nửa tiếng. Giữa người với người, mặc dù đều là do những nguyên tố tương tự với tỷ lệ gần như nhau cấu thành, nhưng lượng tài nguyên có thể nắm giữ lại cách nhau trời vực. Sau khi nghĩ thông điều này, cô bỏ số của Vicky ra khỏi danh sách đen, gửi đi một tin nhắn: “Cô còn ở quán cà phê dưới lầu không?”

Vicky như đã dự đoán được hết thảy, trả lời một chữ ngắn gọn: “Còn.”

Trong quán cà phê nhỏ nhỏ dưới lầu công ty đó, sau một thời gian trao đổi kỹ càng, Lộc Nhi đã đưa ra một quyết định quan trọng nhất cuộc đời này. Quan trọng như quyết định cô đưa ra trên sofa phòng khách nhà mình mười năm trước vậy. Chỉ có điều, mười năm trước là quyết định đến với Lâm Thâm, mười năm sau lại là quyết định rời xa anh ta.

Vicky nói không sai, Lâm Thâm yêu Lộc Nhi sẽ không hạnh phúc. Với tốc độ kiếm tiền của họ, có liều mạng làm việc năm năm nữa cũng không trả nổi khoản tiền cọc để mua nhà ở Thượng Hải. Gia đình hai bên cũng không thể giúp họ trả khoản tiền này. Ở nhà thuê, lúc nào cũng sợ bị chủ nhà đuổi đi, chất lượng cuộc sống hoàn toàn không thể bảo đảm, nói đến hạnh phúc lại càng là tự lừa mình dối người.

Không có nhà, họ sẽ không thể đăng ký kết hôn, cũng không thể sinh con.

Đương nhiên, chỉ cần Lộc Nhi muốn, dù chẳng có gì cả, Lâm Thâm cũng vẫn sẵn sàng ở bên cô suốt đời. Vấn đề bây giờ là Lộc Nhi không muốn. Trong lòng cô biết rõ, một người đàn ông tốt như Lâm Thâm xứng đáng có một cuộc sống tốt hơn, một tương lai tốt hơn.

Cô quyết định ra đi.

Hai người ở bên nhau mười năm, chưa bao giờ xa cách, bởi vì đã quen với tất cả những chuyện này, cho nên vẫn tưởng rằng đây chính là vĩnh hằng. Nhưng nhìn từ góc độ triết học, trong vũ trụ vốn không có gì là vĩnh hằng, ngoại trừ sự thay đổi.

Vicky nhìn Lộc Nhi bằng ánh mắt đầy tán thưởng, dường như mọi chuyện cô ta làm không phải là cướp người yêu của người khác, không phải vung gậy đánh uyên ương, mà là cứu hai con người đáng thương này ra khỏi ngõ cụt.

Đương nhiên, Lộc Nhi hoàn toàn không nghi ngờ cô ta có năng lực này. Chỉ cần cô tìm một lý do phù hợp, đề nghị chia tay Lâm Thâm, biến mất khỏi cuộc đời Lâm Thâm theo kế hoạch, còn lại chỉ cần giao cho Vicky là được. Cô ta xinh đẹp như vậy, thông minh như vậy, có nguồn tài nguyên khó tưởng tượng nổi, muốn giành được trái tim một người đàn ông thất tình hoàn toàn không có vấn đề gì.

Đối với Lâm Thâm, quỹ đạo cuộc đời anh ta cũng cực dễ dự đoán, giống như câu chuyện lưu truyền trên mạng mấy năm trước, thăng chức, tăng lương, lên làm tổng giám đốc, làm CEO, cưới vợ giàu, bước lên đỉnh cao cuộc đời. Về phần nhà cửa thì chẳng phải lo, họ là công ty bất động sản, còn không phải muốn bao nhiêu có bấy nhiêu hay sao?

Vicky cũng đã sắp xếp cho Lộc Nhi xong xuôi. Cô ta giờ ngón tay, chỉ lên trần nhà: “Xem như quà gặp mặt của tôi cho cô.”

Lộc Nhi cười: “Không cần, em rất ghét làm quảng cáo. Chị Vicky, chị cho em một khoản tiền thì hơn.”

Vicky thoáng ngần ra, cũng cười nói: “Được thôi, chỉ cần không vượt quá giá tiền của phần quà ban đầu. Vậy, nếu không có việc gì khác...”

Lộc Nhi lại gõ gõ bàn: “Chờ đã, em còn có một thỉnh cầu.”

Vicky hơi nhíu mày: “Cô nói đi.”

Lộc Nhi hít sâu một hơi: “Lâm Thâm và em yêu nhau mười năm, trong mười năm này, anh ấy giống như là một phần cơ thể em vậy. Bây giờ chị muốn em nhường lại anh ấy, từ nay về sau không còn nhìn thấy anh ấy nữa. Cảm giác này giống như, giống như thật sự cắt mất thứ gì đó từ trên người em...”

Mắt cô ươn ướt, nhưng cô vẫn kiên trì nói tiếp: “Cho nên em quyết định, để đổi lại, em cũng phải cắt đi một thứ anh ấy coi trọng nhất.”

Vicky không ngờ Lộc Nhi lại đưa ra yêu cầu như vậy, ban đầu cô hoàn toàn không thể chấp nhận. Nhưng Lộc Nhi bắt đầu vận dụng năng lực ngôn ngữ của mình, tẩy não ngược lại Vicky. Theo lý luận của Lộc Nhi, muốn cô bỏ Lâm Thâm, những điều

kiện khác đều gác lại sau, đầu tiên cô phải xác nhận là Vicky cũng thật tình yêu Lâm Thâm đã. Yêu một người hoàn mỹ cực kỳ đơn giản, nhưng nếu có thể khoan dung, tán thưởng, thậm chí yêu sự không hoàn hảo của một người, mới là tình yêu thật sự.

Không sai, Lộc Nhi học chuyên ngành triết học, cô có cách hiểu riêng về tình yêu. Cô cho rằng bản chất của con người hoàn toàn ích kỷ, tự tư tự lợi, một cá thể loài người thực ra vốn không thể yêu một cá thể khác. Trong mối quan hệ tình cảm sâu sắc, bạn cho rằng mình yêu đối phương, nhưng thực ra người bạn yêu chỉ là con người đã vì đối phương mà quên hết tất cả, không ngừng cố gắng của bạn mà thôi.

Nói cách khác là bản thân tình yêu chứ không phải người bạn yêu đã mang lại cho bạn cảm giác thỏa mãn. Cho dù hy sinh vì tình yêu cũng hoàn toàn không thể nói là cao thượng. Xét về bản chất, chẳng qua là sự hy sinh bản thân này có thể làm chính mình cảm động, thỏa mãn, thậm chí thăng hoa. Nói cho cùng, tất cả đều là vì bản thân, không liên quan gì tới đối phương.

Đáng sợ hơn là lý luận này của Lộc Nhi cuối cùng lại thật sự thuyết phục được Vicky.

Cuối cùng hai người phụ nữ này đạt được thỏa thuận, chỉ cần phần bị cắt đi không phải là bộ phận sinh dục của Lâm Thâm - Vicky thân nhiên thừa nhận, cô ta không thể nào chấp nhận hôn nhân không có tình dục - vậy thì Lộc Nhi cứ việc làm. Vicky sẽ cho Lộc Nhi thời gian một tháng để hoàn thành việc này, sau đó rời khỏi Lâm Thâm, giao người đàn ông đã không

còn hoàn chỉnh này cho người tiếp theo. Thậm chí chi phí và bác sĩ cần cho phẫu thuật, Vicky đều sẽ hỗ trợ giải quyết. Nếu trong nước không làm được thì ra nước ngoài làm. Có điều thuyết phục Lâm Thâm thế nào là chuyện của Lộc Nhi.

Lộc Nhi kể đến đây, là nam giới, tôi không khỏi toát mồ hôi lạnh khắp người. Thì ra trong câu chuyện tình tay ba này, người bị hại lớn nhất lại là Lâm Thâm, người hoàn toàn không hề biết chuyện, bị sang tay như hàng hóa.

Tôi uống một ngụm bia cho đỡ sợ, hỏi: “Rồi sao nữa?”

Trên mặt Lộc Nhi vẫn không có biểu cảm gì: “Rồi chúng tôi đi Thụy Sĩ một chuyến, sau khi về thì chia tay.”

Tôi lại hỏi một loạt câu hỏi nữa, Lâm Thâm có đến với Vicky hay không, có phải Lộc Nhi đến Thâm Quyển là để tránh mặt Lâm Thâm hay không, Lộc Nhi có cắt mất một thứ Lâm Thâm rất coi trọng hay không... Câu trả lời của Lộc Nhi đều là khẳng định.

“Vậy thì..” Tôi hít sâu một hơi: “Rốt cuộc cô cắt mất cái gì của anh ấy?”

Tâm trạng Lộc Nhi không hề xao động: “Cái này quan trọng sao?”

Tôi gãi gãi đầu, đối với một kẻ hóng chuyện như tôi, đáp án của vấn đề này quả thật rất quan trọng.

Lộc Nhi lại cầm lấy một quả ngân hạnh hấp muối trong đĩa, bóc lấy phần lõi bên trong, cầm trên tay chơi. Sau đó cô nói một hồi, càng làm tôi như lạc vào trong sương mù.

Những gì Lộc Nhi nói là phần tiếp theo của lý luận mà cô đã nói với Vicky: “Nếu như một người hy sinh vì một người khác mà sau khi hy sinh lại không thể nào làm bản thân cảm động, cũng không nhận được bất cứ lợi ích gì từ đó... vậy thì có phải phẩm cách ích kỷ thấp hèn của loài người sẽ dần dần, cho dù chỉ là một chút xíu, vượt qua giới hạn của động vật, nâng cao thêm một chút không?”

Tôi nhìn quả ngân hạnh màu vàng trên tay cô, đột nhiên cảm thấy trong người lạnh toát.

Có lẽ, giữa người điên và thánh nhân chỉ có một chút khác biệt bằng quả ngân hạnh trên đầu ngón tay cô mà thôi.

Nếu đúng như “nhà triết học” tối nay đã nói, tình yêu là một loại bản năng ích kỷ, là biểu hiện của tính động vật ở loài người, vậy thì tôi chỉ hy vọng, trong những năm tháng sống trên đời, tôi có thể cự tuyệt sự cao thượng, vĩnh viễn ích kỷ, vĩnh viễn động vật mà thôi.

Lời bàn của Quỷ Thúc

Đây là một câu chuyện bi thương.

Lộc Nhi không cắt mất bất cứ thứ gì của Lâm Thâm, thứ cô cắt đi chỉ là tình yêu của mình đối với Lâm Thâm, hay nói cách khác là hạch hạnh nhân (amygdala) trong đầu cô. Trong suy nghĩ của chính cô, như vậy cô sẽ vượt qua được phần con trong người, không thể trải nghiệm được cảm giác thỏa mãn do sự hy sinh mang đến, lại đồng thời chấp tay dâng người đàn ông mình yêu cho người khác, để anh ta có một tương lai rực rỡ hơn. Lộc Nhi dĩ nhiên là một nhân vật bi thương, đáng buồn hơn là trong câu chuyện này không có ai hạnh phúc cả.

Lâm Thâm như một món hàng hóa, bị chuyển nhượng qua lại giữa hai người phụ nữ, không có ai hỏi ý kiến anh ta, hỏi tâm tình anh ta ra sao.

Vicky cho dù có được thể xác của Lâm Thâm, thậm chí nhận được sự cảm kích, quan tâm chăm sóc và cả lòng trung thành của anh ta, nhưng cô ta có thể nhận được tình yêu của Lâm Thâm không? Tình yêu như anh ta đã dành cho Lộc Nhi ấy?

Đáp án tất nhiên là phủ định.

Lâm Thâm thì kiến lộc, kê ngọc bất văn chung^[7E].

Nhà Phật có bảy nỗi khổ, sinh, lão, bệnh, tử, oán tăng hội, ái biệt ly, cầu bất đắc.

Không cần phải vội thương xót cho họ, cùng là cá thể loài người, điều đáng buồn của chúng ta nằm ở chỗ bất kể giây giụa thế nào,

dứt bỏ thế nào, đều không thể thay đổi được vận mệnh bi quan cuối cùng.

Đổi mặt

Vị khách tối nay là một người đàn ông dáng người gầy gò, ngón tay thon dài, hơn ba mươi tuổi, khi cười lại như một cậu bé to xác, khiến người khác có cảm giác tháo vát nhanh nhẹn.

Khách kể một câu chuyện về tổng tiền. Trong câu chuyện như vậy đương nhiên sẽ có kẻ tổng tiền và nạn nhân. Khách cười bảo, anh ta sẽ không nói rõ thân phận của mình, mà để tôi nghe xong câu chuyện rồi tự phán đoán.

Lại nữa rồi... Tôi cười gượng đồng ý.

Câu chuyện bắt đầu từ một bệnh viện thẩm mỹ.

Tiểu Giang cao cao gầy gầy đưa bạn gái là Tiểu Liên đến bệnh viện phẫu thuật làm mắt hai mí, mở rộng khóe mắt. Tiểu Giang là một người môi giới bất động sản, Tiểu Liên làm lễ tân tại một công ty game, thu nhập của cả hai đều không cao. Chi phí phẫu thuật thẩm mỹ lần này là trích ra từ số tiền dành dụm mua nhà của họ.

Tiểu Giang đương nhiên không bằng lòng với cách làm này của Tiểu Liên, cậu ta cảm thấy bạn gái đã đủ đẹp rồi, đẹp hơn nữa sẽ rất nguy hiểm, nhưng phản đối vô ích nên đành phải nghe lời. Tiểu Liên vẫn chê cậu ta kiếm được quá ít tiền, nói tiền lương của các anh lập trình viên trong công ty ít nhất cũng gấp đôi Tiểu Giang, có mấy người vẫn theo đuổi cô, còn thường xuyên tặng cô nước hoa với son gì đó.

Nói tới đây, Tiểu Liên lại nhéo má Tiểu Giang: “Nếu không phải vì anh tương đối đẹp trai, hừ...”

Tiểu Giang ngồi ở trong phòng chờ, đếm các khách hàng qua lại, xem ra bệnh viện này làm ăn cũng không được tốt cho lắm. Cậu ta càng rầu rĩ chán nản, Tiểu Liên được bạn thân giới thiệu đến đây, chắc người ta sẽ kiếm được một khoản tiền hoa hồng rồi.

Đợi Tiểu Liên làm xong phẫu thuật, mắt dán băng gạc đi ra, Tiểu Giang vội đỡ cô ngồi xuống, sau đó đi tới chỗ nộp viện phí, tiếc rẻ lấy thẻ ngân hàng ra. Lúc này Tiểu Giang lại nghe thấy một thông tin khiến cậu ta vô cùng bất ngờ và sung sướng.

Cô nàng mặc áo y tá màu hồng nhạt nói: “Chào anh, trường hợp này được miễn phí, không cần nộp tiền.”

Tiểu Giang tưởng rằng mình nghe nhầm: “Sao? Cái gì cơ?”

Cô gái nhắc lại một lần nữa, lúc này Tiểu Giang mới mừng rỡ như điên, quên cả hỏi nguyên nhân, kéo Tiểu Liên định về luôn. Ra đến cửa, cậu ta bị một người đàn ông trung niên hơi đậm người, mặc áo Polo chặn lại. Người nọ nói mình là ông chủ bệnh viện thẩm mỹ này, lần này ông ta giúp bạn gái Tiểu Giang phẫu thuật miễn phí, hy vọng Tiểu Giang có thể để lại phương thức liên lạc, về sau còn có việc cần bàn.

Chỉ cần không bắt Tiểu Giang trả tiền, đừng nói là phương thức liên lạc, kể cả ngày sinh tháng đẻ cậu ta đều sẵn sàng cho.

Tự dung tiết kiệm được hơn mười ngàn tệ, mấy ngày tiếp theo, Tiểu Giang vui phơi phới. Tiểu Liên mặc dù chê cười cậu ta vài câu, nhưng thực ra cũng rất vui vẻ. Số tiền tiết kiệm được ấy vừa đủ để mua một chiếc túi xách cô đã thích từ rất lâu.

Lại vài ngày sau, Tiểu Giang nhận được điện thoại từ giám đốc Vương của bệnh viện thẩm mỹ, hẹn cậu ta đến một quán trà nói chuyện. Hôm đó Tiểu Giang không có nhiệm vụ gì phải làm gấp, liền thoải mái nhận lời. Cậu ta nghĩ, giám đốc Vương giàu như vậy, có lẽ còn có thể tiếp thị nhà cho ông ta.

Tiểu Giang vào phòng bao trong quán trà, vừa mới ngồi xuống, giám đốc Vương đã đi thẳng vào vấn đề, đưa ra một đề nghị kỳ lạ. Ông ta muốn Tiểu Giang phẫu thuật thẩm mỹ. Theo lời giám đốc Vương, chỉ cần Tiểu Giang chấp nhận tiểu phẫu mấy lần, chỉnh lại một chút mũi, môi, cằm, ông ta bảo đảm Tiểu Giang sẽ đẹp trai hơn, đạt đến tiêu chuẩn của nam diễn viên điện ảnh. Xong xuôi, nhờ Tiểu Giang chụp một bộ ảnh nữa, vậy thì không những chi phí phẫu thuật thẩm mỹ hoàn toàn miễn, giám đốc Vương còn thanh toán một khoản tiền gọi là phí bồi dưỡng phẫu thuật cho cậu ta.

Giám đốc Vương nói hơi áy náy: “Dạo này quay vòng tiền mặt hơi khó khăn, Tiểu Giang, cậu thấy... năm trăm nghìn tệ được chứ?”

Tiểu Giang suýt nữa phun ngụm trà trong miệng ra, năm trăm nghìn tệ ư?

Đối với cậu ta, đây không chỉ là một khoản tiền rất lớn, mà còn vừa đủ bù vào phần còn thiếu trong số tiền dành dụm mua nhà. Cậu và bạn gái từ lâu đã nhắm trúng một căn hộ ngoài đường vành đai năm, có năm trăm nghìn tệ này sẽ nộp ngay được khoản đặt cọc, cuối năm có thể cầu hôn. Tiểu Liên nhiều lần nhấn mạnh, không có nhà, cô không thể kết hôn.

Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, Tiểu Giang mau mắn đáp ứng yêu cầu của giám đốc Vương. Giám đốc Vương dường như thở phào nhẹ nhõm, lấy ra bức ảnh một người đàn ông trung niên, nói sau khi chỉnh hình xong, Tiểu Giang sẽ trông như thế này. Tiểu Giang thoáng nhìn qua, thấy người này và mình không khác nhau mấy, chỉ thêm chút khí chất và từng trải, quả thật giống như giám đốc Vương đã nói, trông như một minh tinh điện ảnh Hồng Kông, Đài Loan nào đó.

Tốt quá rồi, Tiểu Liên vốn đã thích mẫu người chín chắn, trước đó còn thường xuyên chê cậu ta nhìn quá non nớt, nói cậu ta không bán được nhà cũng là vì thế, quá trẻ, khiến khách hàng cảm thấy khó có thể đặt niềm tin vào cậu ta.

Hôm đó trong quán trà, giám đốc Vương còn lải nhải nói với cậu ta rất nhiều, nào là ảnh chụp không phải chụp đơn, nào là hình dạng tai không thể chỉnh được, đến lúc đó phải hóa trang thêm, nào là sau khi phẫu thuật thẩm mỹ không thể khôi phục dáng vẻ như cũ, nào là trả trước cho cậu ta năm mươi phần trăm, sau khi xong việc trả nốt năm mươi phần trăm còn lại... Tiểu Giang hầu như không nghe lọt tai, cậu ta phải lập tức chạy về nhà, nói với Tiểu Liên tin cực tốt này, sau đó nhìn cô cười to sung sướng.

Tiểu Giang không ngờ, đối với chuyện này, Tiểu Liên lại tỏ ra cảnh giác chưa từng có. Nghe Tiểu Giang kể xong, dựa vào trực giác đặc thù nào đó của nữ giới, Tiểu Liên đưa ra một kết luận kinh người. Cô cho rằng giám đốc Vương của bệnh viện thẩm mỹ muốn Tiểu Giang giúp ông ta đi tống tiền ai đó.

Mưu kế của giám đốc Vương là để Tiểu Giang phẫu thuật thành hình dạng của người nào đó, rồi chụp ảnh, “ảnh chụp không phải chụp đơn” đương nhiên chính là ảnh chụp thân mật “ngoại tình” với một người phụ nữ, sau đó gửi cho đối tượng tổng tiền, đòi một khoản tiền lớn. Bệnh viện thẩm mỹ làm ăn không tốt, giám đốc Vương tự nói tiền mặt quay vòng hơi khó khăn, tất cả đều xác nhận phán đoán này của Tiểu Liên.

Tiểu Giang bàng hoàng tỉnh ngộ, vội bảo đảm với Tiểu Liên, mình sẽ không kiếm khoản tiền trái lương tâm này.

Song Tiểu Liên lại nhéo má cậu ta: “Anh ngốc vừa thôi chứ. Em nói là năm trăm nghìn ít quá.”

Ý của bạn gái là giám đốc Vương mở một bệnh viện thẩm mỹ lớn như vậy, tài sản ít ra cũng phải có vài chục triệu đúng không? Đáng để ông ta chấp nhận rủi ro lớn như vậy, đây nhất định là một phi vụ lớn. Người phải chịu khổ đao kéo là Tiểu Giang, chắc chắn phải được chia nhiều hơn.

Nói tóm lại, nhờ Tiểu Liên bày mưu tính kế, Tiểu Giang thành công mặc cả lên đến tám trăm nghìn, còn được nhận trước một nửa. Trong ba tháng tiếp theo, Tiểu Giang trải qua một loạt phẫu thuật, sau khi hoàn toàn bình phục, theo yêu cầu của giám đốc Vương, lại chụp một loạt ảnh ăn cơm, khoác eo, ôm hôn với một cô gái. Đương nhiên đối tượng “ngoại tình” đó là do chính bạn gái Tiểu Liên của cậu ta đóng vai.

Sau khi nhận đủ tiền thù lao, đôi tình nhân hạnh phúc này không những mua nhà mà còn mua một chiếc Mercedes hạng C để hằng ngày Tiểu Giang đưa đón Tiểu Liên đi làm. Ngày nào cũng kẹt xe trên đường rất mệt, tiền nuôi xe, gửi xe cũng rất tốn

kém, nhưng chỉ cần Tiểu Liên cảm thấy vui vẻ, Tiểu Giang còn vui vẻ hơn.

Còn người bị tống tiền rồi cuộc có thân phận gì, những bức ảnh Tiểu Giang chụp đó sẽ gây ảnh hưởng gì đối với anh ta, đều không phải vấn đề Tiểu Giang cần quan tâm. Chỉ thi thoảng Tiểu Giang mới tự hỏi cách làm này có phải quá hèn hạ không. May mà cuộc sống bận rộn không cho cậu ta quá nhiều thời gian để suy nghĩ.

Đáng tiếc, tiệc vui chóng tàn.

Phẫu thuật xong, vì sợ bị các đồng nghiệp nghi ngờ, Tiểu Giang đã xin thôi việc, chuyển đến một công ty môi giới khác. Tuy nhiên nửa năm nay cả ngành bất động sản đều xuống dốc, Tiểu Giang rất lâu không bán được hàng, mỗi tháng chỉ có vài đồng lương tối thiểu ít đến mức đáng thương. Cùng lúc đó, ngành game lại phát triển bùng nổ, Tiểu Liên được tăng lương ba mươi phần trăm, tiền vay mua nhà chủ yếu là do Tiểu Liên trả.

Mặc dù sau khi quyết định sẽ kết hôn, Tiểu Liên rất ít khi cảm râm Tiểu Giang, cũng đã biết tiết kiệm tiền, nhưng như vậy lại càng khiến Tiểu Giang thấy áy náy. Có lúc cậu ta nghĩ, nếu lại có cơ hội kiếm tiền lần nữa giống như dạo trước thì tốt quá.

Vào một chiều chán chường, Tiểu Giang đang xem video thời sự trên điện thoại, nghe nói nữ chủ tịch hội đồng quản trị một công ty tại một thành phố khác cách đây hai nghìn cây số

đến dự một diễn đàn kinh tế gì đó, phía sau bà ta có một khuôn mặt xuất hiện thoáng. Tiểu Giang sững sốt nhận ra người đàn ông đó giống hệt mình, đặc biệt là mình sau khi phẫu thuật thẩm mỹ. Thì ra khuôn mặt này của cậu bây giờ là nhái lại khuôn mặt người đàn ông đó.

Tiểu Giang vỡ lẽ, người đàn ông này chính là đối tượng tổng tiền của giám đốc Vương.

Cậu ta lập tức tìm kiếm thông tin về công ty này, bao gồm trang web chính thức và các loại tin tức, song không tìm được khuôn mặt giống hệt mình nọ. Tiểu Giang lại bắt đầu nghi hoặc, không phải chứ, có thể cùng chủ tịch hội đồng quản trị đến dự hội nghị, cấp bậc phải rất cao mới đúng...

Cậu ta đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, bèn đổi hướng, bắt đầu tìm thông tin về nữ chủ tịch hội đồng quản trị. Thì ra người phụ nữ mạnh mẽ hơn bốn mươi tuổi này cũng có tai tiếng. Ngoài những bài khen nức nở quá trình phấn đấu của bà ta trên trang web chính thức và các trang tin lớn, tại một số xó xỉnh tối tăm trên mạng còn có đủ các loại tin đồn về bà ta.

Chẳng hạn như tin đồn về cuộc hôn nhân và vụ ly dị của bà ta khi còn trẻ, và cả tin tức bốn năm năm trước bà ta bí mật kết hôn với một tiến sĩ Oxford kém mình mười tuổi, nghe nói tên Martin Lau gì đó.

Như vậy là tất cả đều có thể giải thích.

Tiến sĩ Oxford tên Martin đó dĩ nhiên là người đàn ông xuất hiện chớp nhoáng trên thời sự. Có lẽ anh ta có thực quyền quan trọng trong tập đoàn, nhưng lại không tiện xuất đầu lộ diện. Còn những bức ảnh lúc trước giám đốc Vương bảo Tiểu Giang

chụp nhất định là được dùng làm chứng cứ ngoại tình để tố tụng tiền Martin. Một cặp đôi vợ già chồng trẻ, vợ lại mạnh mẽ như bọn họ, tất nhiên việc chồng ngoại tình là điều không thể khoan dung.

Không biết chừng nữ chủ tịch hội đồng quản trị còn ký hợp đồng hôn nhân gì đó với Martin, nếu như Martin ngoại tình, không những sẽ mất tất cả mà còn phải đền bù ta một khoản tiền lớn. Tiểu Giang không hề đoán bừa, trong số khách mua nhà qua cậu ta trước kia cũng có người ký hợp đồng tương tự như vậy. Những người có tiền này kỳ thực đều mưu tính đầu óc với nhau, sống rất mệt mỏi.

Cho nên, để giữ vững địa vị hiện nay, bao nhiêu tiền Martin cũng phải trả.

Sau khi làm rõ điều này, Tiểu Giang mừng phát điên, như nhìn thấy tiền mặt đầy trời đang lả tả bay xuống.

Tuy nhiên đến tối bàn bạc với Tiểu Liên, cậu ta liền bị giới cho một chậu nước lạnh. Vợ chưa cưới nói đúng, người bình thường như họ vốn không có cơ hội tiếp xúc với giới thượng lưu. Cho dù muốn tố tụng tiền Martin cũng không tìm được phương thức liên lạc của anh ta, nếu to gan đi giả mạo anh ta chắc chắn sẽ bị vạch trần.

Tiểu Giang chán nản ngồi xụi lơ trên sofa, cảm giác này giống như một ngọn núi vàng đang ở trước mặt mà không thể cạy được mảnh nào, dù nhỏ bằng cái móng tay.

Tiểu Liên ở bên cạnh an ủi: “Không sao, chúng ta có thể đi tìm giám đốc Vương, cùng lắm là chia chác với ông ta.”

Tiểu Giang thở dài: “Vợ yêu à, anh gọi mấy cuộc điện thoại cho ông ta mà không có người nào nghe, có khi bị cho vào danh sách đen rồi. Anh đến tận bệnh viện đó cũng không thể nào tìm được ông ta.”

Thế là tiếp theo trọng tâm thảo luận của hai người liền biến thành làm thế nào mới có thể tìm được giám đốc Vương. Còn tống tiền là hành vi hèn hạ đến mức nào, nếu như bị bắt sẽ phải đối mặt với sự trừng phạt ra sao, những suy nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu hai người chốc lát rồi biến mất, không lấn cấn quá lâu.

Dù sao trước đó đã thành công một lần, kiếm được số tiền mà bọn họ vất vả làm ba năm cũng không kiếm nổi. Người giàu như Martin dù có chia cho họ mấy triệu, mấy chục triệu đi nữa cũng chẳng bỏ bèn gì. Hơn nữa tiền của người giàu chẳng phải kiếm từ chính những người nghèo như họ hay sao?

Trong lúc Tiểu Giang khổ sở vì không tìm được giám đốc Vương, đang định bỏ cuộc thì giám đốc Vương lại chủ động đến tìm cậu ta.

Chuyện tiếp theo trở nên rất đơn giản.

Lần này nhiệm vụ giám đốc Vương giao cho Tiểu Giang không còn đơn giản là chụp ảnh nữa. Ông ta để Tiểu Giang đóng giả thành Martin, qua đêm với nữ chủ tịch hội đồng quản trị, dò hỏi một bí mật thương mại cực kỳ quan trọng. Để tránh lộ tẩy, giám đốc Vương sẽ bố trí giáo viên chuyên nghiệp tiến hành huấn luyện đặc biệt cho Tiểu Giang, bắt chước cử chỉ

hành vi, giọng nói ngữ điệu của Martin và một số kiến thức cơ bản của giai cấp có tiền.

Nhiệm vụ lần này được trả chẵn năm triệu tệ.

Giám đốc Vương cố ý nói rõ, Tiểu Giang đã có vợ chưa cưới, cho nên lúc qua đêm với nữ chủ tịch hội đồng quản trị, cần làm đến bước nào, cậu ta có thể tự mình cân nhắc. Không ngờ Tiểu Liên lại bảo Tiểu Giang không cần suy nghĩ quá nhiều, cứ thoải mái mà làm, tất cả là vì hoàn thành nhiệm vụ.

Còn làm thế nào điệu hổ ly sơn, điều Martin thật đi chỗ khác, làm thế nào đi vào và rời khỏi biệt thự của nữ chủ tịch hội đồng quản trị, giám đốc Vương sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng hết thảy, không cần Tiểu Giang bận tâm. Dù sao thì đằng sau giám đốc Vương còn có một ông chủ lớn thực sự, ông ta mới là chủ mưu của cả vụ này.

Một tháng sau, giám đốc Vương gửi tin nhắn nói với Tiểu Giang nơi ở của nữ chủ tịch hội đồng quản trị, lại điều một chiếc Rolls Royce màu đen đưa cậu ta đến ngôi biệt thự canh giữ nghiêm ngặt trên đỉnh núi đó.

Trước khi Tiểu Giang xuống xe, tài xế lấy ra một chiếc nhẫn cưới đầy vết xước, nói là giám đốc Vương dặn kỹ, Tiểu Giang nhất định phải đeo trên ngón áp út tay trái.

Trước khi đi vào cửa biệt thự, Tiểu Giang nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Giả mạo người khác, lừa gạt nữ chủ tịch hội đồng quản trị vô tội, đồng thời lại phản bội vợ chưa cưới của mình, quả thực là quá hèn hạ. Tiểu Giang thề, chỉ cần nhận đủ năm triệu tệ, cả đời này cậu ta sẽ không làm loại chuyện này nữa.

Kể tới đây, vị khách cười, biểu cảm trên mặt vừa sạch sẽ vừa ấm áp, đối lập rõ nét với những tình tiết xấu xa mà anh ta miêu tả.

Anh ta nói với tôi, chuyện xảy ra sau đó kỳ thực cũng đã từng được đưa lên thời sự.

Một nữ chủ tịch hội đồng quản trị bị sát hại trong ngôi nhà ven biển của mình, trên người tổng cộng có mười bảy vết thương, đều gây ra bởi cùng một con dao gọt trái cây. Căn cứ video giám sát hiện trường và vân tay hung thủ để lại, cảnh sát nhanh chóng bắt được nghi phạm Giang XX và đồng phạm Lưu XX, Vương XX. Cuối cùng Giang XX bị tuyên án tù chung thân vì tội cố ý giết người, Lưu XX bị tuyên án sáu năm tù vì tội tống tiền, Vương XX do có tình tiết tự thú, bị tuyên án tù có thời hạn ba năm, hoãn thi hành án ba năm.

Còn một người đàn ông khác vốn bị tình nghi rất nhiều, nhưng có đầy đủ bằng chứng ngoại phạm, cho nên không bị truy tố.

Người khách dùng tay trái cầm lấy một lon bia, tôi tranh thủ liếc ngón áp út thon dài của anh ta, ngón tay nhắn nhụi, không đeo nhẫn cưới, cũng không có vết hằn của nhẫn cưới.

Uống một ngụm bia xong, vị khách đưa ra câu hỏi đã nói lúc đầu: “Trong một vụ phạm tội đê hèn, đương nhiên sẽ có kẻ gây án, cũng có người bị hại. Anh đoán xem...”

Anh ta lại cười: “Tôi là người nào?”

Lời bàn của Quỷ Thúc

Đây là một vụ thảm án do lòng tham.

Rất khó nói lúc đầu là giám đốc Vương của bệnh viện thẩm mỹ thật sự lợi dụng Tiểu Giang để tống tiền Martin, hay ông ta chính là đồng bọn của Martin, cuối cùng diễn một màn khổ nhục kế để dễ bề vu oan cho người khác hơn. Tóm lại tám trăm nghìn nhận được không thể làm Tiểu Giang và Tiểu Liên thỏa mãn, ngược lại còn kích thích lòng tham của họ. Sau khi giám đốc Vương chủ động đề nghị, cậu ta đã từ từ bước vào cạm bẫy Martin giăng sẵn.

Đêm hôm đó, Tiểu Giang được đưa đến biệt thự trên đỉnh núi, nhưng nữ chủ tịch hội đồng quản trị không hề xuất hiện. Cậu ta chỉ đeo nhãn cười, đóng vai Martin một đêm trước video giám sát, cũng trở thành bằng chứng ngoại phạm cực tốt của Martin. Còn Martin thật thì đi vào biệt thự ven biển, dùng dao đâm chết người vợ được pháp luật công nhận của mình. Bởi vì lòng tham, Tiểu Giang, Tiểu Liên, giám đốc Vương bị tống vào tù. Tương tự, bởi vì ham muốn vẻ đẹp trai và trẻ trung của Martin, nữ chủ tịch hội đồng quản trị bị chồng mình tự tay đâm chết. Còn Martin thèm muốn địa vị và quyền lực, cho dù tạm thời không bị pháp luật trừng phạt, cũng không có cách nào xóa đi sự thực anh ta là kẻ giết người.

Suy nghĩ hèn hạ giống như một con quái thú ẩn nấp tận đáy lòng mỗi người, chỉ là có lòng tham thích hợp làm mỗi câu để quái thú từ dưới vực sâu nhảy lên hay không mà thôi.

Luân hồi

Tối nay đến kể chuyện là một người đàn ông trung niên quần áo chỉnh tề, đầu tóc chải chuốt, cử chỉ hành động cực kỳ chuẩn mực, vừa nhìn đã biết là lãnh đạo cấp cao của công ty lớn. Không ngờ lãnh đạo cấp cao vừa lên tiếng lại rất sâu sát quần chúng: “Quý Thúc, cậu có tin luân hồi chuyển thế gì đó không?”

Tôi ngần ra, cân nhắc rồi nói: “Không tin lắm, có điều...”

Lãnh đạo cấp cao cười cười: “Chỉ cần cậu không phản cảm là được, bởi vì tôi sắp kể một câu chuyện về chuyển thế.”

Tiếp theo, lãnh đạo cấp cao bắt đầu tự giới thiệu. Ông ta nói mình tên Louis, là phó tổng giám đốc một công ty lớn, chủ yếu phụ trách nghiệp vụ đầu tư sáp nhập. Louis là người Hồng Kông, có nhà có xe, mọi mặt đều rất tốt, nhưng bây giờ đã gần bốn mươi tuổi mà vẫn độc thân.

Đương nhiên, đối với một doanh nhân thành đạt như Louis, độc thân không hề có nghĩa là chay tịnh. Ông ta có mấy bạn tình cố định, người mẫu, tiếp viên hàng không khoang hạng nhất, họa sĩ gì đó, đều là nữ thần người bình thường khó mà với tới, nhưng nếu ai nẩy ra suy nghĩ muốn làm bạn gái ông ta, Louis sẽ nghiêm túc từ chối, sau đó cắt đứt liên lạc.

Louis làm như vậy là bởi người phụ nữ duy nhất ông ta muốn cưới làm vợ đã không còn trên đời này nữa.

Thì ra thời đại học, ông ta từng có một người bạn gái, biệt hiệu là Khai Tâm^[8E]. Khai Tâm người cũng như tên, suốt ngày cười tí tít mắt, giống như vận may khắp thiên hạ đều bị một mình cô chiếm hết.

Kỳ thực ngoại hình của Khai Tâm cũng không đẹp lắm, còn hơi mũm mĩm kiểu trẻ con, chỉ có điều cực kỳ trắng, phơi nắng thế nào cũng không đen được. Năm đó đi huấn luyện quân sự lúc mới nhập học, trời nắng gay gắt, tất cả mọi người đều đen như than, chỉ có Khai Tâm vẫn trắng muốt, giống như màn thầu nóng hôi hổi trong lồng hấp. Từ khi huấn luyện quân sự, Louis đã thích nữ sinh vừa trắng vừa hay cười này, theo đuổi nửa năm, cuối cùng cưới đổ Khai Tâm.

Năm đó hai người đều là sinh viên nghèo, địa điểm hẹn hò thường tới nhất là hồ nhân tạo trong trường. Louis còn nhớ, trên ghế đá bên hồ, sau khi họ hôn nhau lần đầu tiên - đối với cả hai người đều là nụ hôn đầu - Khai Tâm vuốt ve khuôn mặt ông ta, cười tí tít mắt nói: “Thôi rồi thôi rồi, anh thích em thế này, nhớ một ngày nào đó em chết thì anh làm thế nào?”

Louis kích động thề: “Vậy thì cả đời này anh sẽ không lấy vợ.”

Nói xong, hai người lại hôn nhau, không ai ngờ rằng câu nói đùa này của Khai Tâm lại trở thành một lời sấm.

Sau khi Khai Tâm qua đời, Louis vẫn giữ lời thề, không những không kết hôn, mà thậm chí ngay cả một cuộc tình dang hoàng cũng không có. Mười mấy năm qua, bất kể người nhà,

bạn bè hay đồng nghiệp khuyên bảo quát mắng thế nào, ông ta đều chưa từng dao động. Trung thu năm nọ, ông ta uống rượu với cha của Khai Tâm, ông ta vẫn quan tâm chăm sóc hai ông bà như cha mẹ vợ, “cha vợ” uống nhiều, hai mắt rưng rưng, bảo ông ta mau tìm một cô gái tốt cưới làm vợ, đừng để lỡ cả đời.

Louis chỉ cười cười, lắc đầu không nói.

“Mẹ vợ” ở bên cạnh cũng sốt ruột giục: “Cô nói này Tiểu Lục, sao cháu không nghe lời khuyên của người già chứ, rốt cuộc bao giờ mới chịu kết hôn đây?”

Louis uống một hơi cạn sạch rượu trắng trong chén, chân thành đáp: “Đợi đến lúc cháu tìm được một người phụ nữ giống Khai Tâm như đúc.”

“Mẹ vợ” lại càng sốt ruột hơn: “Chỉ nói linh tinh! Trên thế giới làm sao lại có hai người giống nhau như đúc được chứ?”

Louis cười ha ha: “Chưa chừng Khai Tâm không yên lòng về cháu, lại một lần nữa đầu thai đến tìm cháu thì sao ạ.”

Sau đó bất kể hai ông bà thuyết phục thế nào, Louis vẫn chỉ uống rượu cười cười nói lảng đi.

Ai cũng biết, trên đời không thể có hai người giống nhau như đúc, cũng không thể có chuyển thế đầu thai. Louis là người theo chủ nghĩa duy vật, càng không tin những chuyện này.

Không ngờ, chuyện rõ ràng không thể lại vẫn cứ xảy ra.

Bên trên đã nói, Louis phụ trách nghiệp vụ đầu tư sáp nhập của công ty, cũng chính là rót vốn đầu tư cho công ty nào, hay mua đứt công ty nào. Công việc như vậy đương nhiên phải

thường xuyên giao thiệp với sếp tổng các công ty. Mùa thu năm ngoái, ông chủ một công ty đang được xem xét thu mua mời ông ta đến hồ Quan Lan đánh golf.

Hôm đó là cuối tuần, mùa thu gió mát, ánh nắng ấm áp, một trận golf xã giao thông thường lại trở nên khác hẳn vì sự xuất hiện của một người.

Đang đánh dở trận thì một chiếc xe đạp điện từ xa xa đi tới, lúc người trên xe bước xuống, trái tim Louis cũng ngừng đập.

Thời gian nhanh chóng quay ngược, ông ta như trở lại mười mấy năm trước, trên thao trường huấn luyện quân sự năm thứ nhất đại học, còn cô gái cười tươi như hoa đang đi về phía ông ta dưới ánh mặt trời chói mắt, trắng như màn thầu mới ra khỏi lồng hấp đó chính là người yêu duy nhất của ông ta trong đời này - Khai Tâm.

Cô gái đi tới bên cạnh ông chủ Từ, khoác tay ông ta, ngọt ngào gọi một tiếng “ba”, sau đó lại cười nói với Louis: “Cháu chào chú ạ!”

Ông chủ Từ giới thiệu: “Đừng gọi chú, nghe già lắm, gọi là anh Louis đi. Đây là con gái tôi, Tiểu Duyệt... Louis, anh làm sao thế? Không có việc gì chứ?”

Louis cố gắng định thần, nói lắp bắp: “Tôi không... không có việc gì, trời hôm nay nắng quá.” Ông ta cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, gắng gượng cười nói: “Chào em, Tiểu Duyệt.”

Tiểu Duyệt thoải mái chìa tay ra: “Chào anh Louis, rất vui được gặp anh.”

Louis chân chừ vươn tay ra, khi hai bàn tay nắm lấy nhau, ông ta như bị điện giật, cả người khẽ run lên, cảm giác này

giống hệt như lần đầu tiên ông ta nắm tay Khai Tâm hơn mười năm trước.

Sau đó, Louis như say rượu, đầu óc mơ hồ, không biết nửa trận golf còn lại đánh thế nào, cũng không biết ông chủ Từ và Tiểu Duyệt còn nói với ông ta những gì. Đến tận tối, một mình ngồi trên sofa ở nhà, uống một cốc to whisky, ông ta mới tỉnh táo hơn đôi chút.

Tiểu Duyệt và Khai Tâm thật sự rất giống nhau.

Lần đầu tiên Louis nhìn thấy Khai Tâm, Khai Tâm mười chín tuổi, hôm nay gặp Tiểu Duyệt lần đầu tiên, mặc dù cô bé chỉ mười lăm tuổi, nhưng bây giờ trẻ con lớn sớm, tâm lý cũng trưởng thành sớm, có thể bù đắp chênh lệch về tuổi tác. Tóm lại, bất kể là tướng mạo chiều cao, giọng nói hay dáng vẻ khi cười, hai người quả thực đều giống nhau như đúc.

Không thể chỉ là trùng hợp được.

Nhưng nếu như nói Khai Tâm và Tiểu Duyệt có mối liên quan, vậy đó là gì?

Louis biết rất rõ, gia đình Khai Tâm chỉ có một đứa con gái, cô không có chị em ruột. Cô có một chị họ, hai em họ, nhưng ngoại hình đều không giống cô. Còn vợ của ông chủ Từ, cũng chính là mẹ của Tiểu Duyệt, là một bà già vừa đen vừa gầy, quê bà ta và nhà Khai Tâm một Nam một Bắc, cách nhau mười vạn tám ngàn dặm. Cho nên Tiểu Duyệt không thể là em họ hay cháu gái thất lạc nhiều năm gì đó của Khai Tâm được.

Chẳng lẽ Tiểu Duyệt là con đẻ của Khai Tâm? Nhưng tạm không nói Khai Tâm tuyệt đối không thể phản bội Louis, chỉ tính toán thời gian cũng có thể loại trừ khả năng này. Khai Tâm

bất ngờ qua đời mười sáu năm trước, Tiểu Duyệt năm nay mười lăm tuổi, ai cũng biết một người tuyệt đối không thể thuận lợi sinh ra một đứa con sau khi đã chết một năm được...

Từ từ đã...

Louis suy nghĩ một lát rồi gửi cho Tiểu Duyệt một tin nhắn WeChat, giả vờ vô tình đọc một bài viết về cung hoàng đạo, dò hỏi Tiểu Duyệt thuộc chòm sao nào.

Tiểu Duyệt quả nhiên chưa ngủ, hơn nữa còn trả lời rất nhanh. Xem tin nhắn cô gửi đến, Louis thậm giật thót.

Từ chòm sao của Tiểu Duyệt tính toán tháng sinh của cô, lại tiếp tục tính toán thêm... Không sai, Tiểu Duyệt ra đời tròn mười tháng sau khi Khai Tâm qua đời.

Làm sao có thể trùng hợp đến thế được. Chẳng lẽ... Tiểu Duyệt thật sự là Khai Tâm đầu thai chuyển thế?

Không thể. Những gì Louis được giáo dục, kiến thức khoa học và thế giới quan chủ nghĩa duy vật không cho phép ông ta chấp nhận cách giải thích mê tín như vậy.

Nhưng, nếu không phải chuyển thế đầu thai, vậy thì làm thế nào giải thích tất cả những chuyện này?

Louis lại rót cho mình một cốc rượu, chất lỏng vàng óng ánh trong cốc dường như tiếp cho ông ta thêm can đảm để vạch vết sẹo của mình ra, hồi tưởng lại những ký ức bình thường không bao giờ dám chạm đến.

Mười sáu năm trước, ông ta rơi xuống đáy cuộc đời, trong một tháng ngắn ngủi, mất đi hai người quan trọng nhất.

Vừa tốt nghiệp, ông ta và Khai Tâm đã lần lượt tìm được công việc không tồi, cuộc sống mới tốt đẹp dường như đang ở

ngay trước mắt. Nhưng một cuộc điện thoại từ quê nhà lúc đêm khuya đã phá vỡ tất cả tưởng tượng về tương lai.

Cha của Louis bị xe đụng, lái xe gây tai nạn bỏ trốn, nạn nhân đã vào phòng mổ, nhưng tiền phẫu thuật còn thiếu rất nhiều.

Trong hai ngày ngắn ngủi, Louis và Khai Tâm gần như bán hết mọi thứ, vay tiền tất cả mọi người có thể, cuối cùng vẫn thiếu mười ngàn tệ. Khai Tâm an ủi Louis, nói không sao, anh cứ về quê trước chăm sóc cha, mười ngàn tệ cuối cùng này cứ để cô nghĩ cách.

Khi chia tay ở ga tàu, cô cười nói với Louis: “Yên tâm đi, cứ tin em.”

Quả nhiên, một ngày sau khi Louis về đến quê, Khai Tâm đã chuyển tiền đến.

Chỉ tiếc, tiền đã gom đủ, nhưng ca mổ lại không thuận lợi, không thể cứu được cha. Trong nỗi đau cùng cực, Louis lo xong hậu sự cho cha rồi trở lại thành phố mình làm việc. Ông ta khóc nức nở rất lâu trong lòng Khai Tâm, quyết định phải chịu khó kiếm tiền, trả hết các khoản nợ đã vay.

Louis nói, đầu tiên phải trả mười ngàn tệ của Khai Tâm trước, theo cô nói là vay của một người họ hàng xa cực kỳ hào phóng.

Song Khai Tâm lại cười nói: “Cái này không cần vội.”

Không ngờ chuyện xảy ra tiếp theo càng khiến Louis không kịp trở tay. Một hôm ăn cơm tối ở phòng trọ xong, Khai Tâm chỉ nói hơi đau bụng rồi đi ngủ sớm. Đến nửa đêm, cô đau bụng không chịu được nữa, Louis vội đưa cô đến bệnh viện.

Mấy năm nay yêu nhau, sức khỏe của Khai Tâm vẫn rất tốt, thậm chí còn không bao giờ cảm cúm, hai người đều cho rằng không có việc gì to tát. Quả thật sau khi truyền dịch, Khai Tâm liền nói mình đỡ hơn nhiều. Đến sáng hôm sau, cô đột nhiên muốn ăn bánh trứng chiên bán ở cổng trường, Louis thấy cô không sao, liền bắt xe buýt về trường mua.

Louis mua đồ ăn sáng xong về đến bệnh viện, lại phát hiện giường bệnh đã trống trơn. Mấy tiếng đồng hồ sau, Khai Tâm từ trong phòng mổ ra, trên gương mặt trắng bệch như giấy đã không còn nụ cười nữa.

Khai Tâm cứ thế ra đi, ngay cả một lời trăng trối cũng không kịp nói với Louis.

Hai cú sốc mang tính hủy diệt dồn dập kéo đến trong thời gian ngắn khiến Louis đau khổ đến mất hết lý trí, không chú ý đến một số chi tiết vốn phải để tâm Trong mười mấy năm sau đó, Louis mặc dù đã vượt qua được khó khăn, còn thành công lớn trong sự nghiệp, nhưng nỗi đau như xé tràn đến mỗi lần nhớ lại chuyện cũ cũng làm cho vết thương vốn rất rõ nét dần dần đóng từng lớp vảy dày cộp, không còn nhìn ra hình dạng ban đầu nữa.

Về bí ẩn cái chết của Khai Tâm, Louis chỉ nhớ rõ hai điểm.

Thứ nhất, người họ hàng xa cho Khai Tâm vay mười ngàn tệ đó, ngay cả cha mẹ cô cũng không biết là ai, cho nên khoản tiền này vẫn không thể trả lại, trở thành một điều trăn trở trong lòng Louis.

Thứ hai, trong thời gian Louis về quê, một bạn học của ông ta nói có nhìn thấy Khai Tâm ngồi cùng với một người đàn ông

trung niên trong quán cà phê, không biết nói những chuyện gì.

Cốc whisky thoáng cái lại đã cạn.

Chuyện đã trôi qua nhiều năm, hôm nay bởi vì sự xuất hiện của Tiểu Duyệt, những manh mối cũ kỹ, vụn vặt đó cuối cùng được xâu chuỗi lại toàn bộ.

Thì ra là thế.

Đêm hôm đó, Louis nghĩ rất lâu, cuối cùng đưa ra một quyết định quan trọng. Trong phần đời còn lại, ông ta phải chăm sóc thật tốt Tiểu Duyệt, cô gái có ngoại hình giống Khai Tâm như đúc này. Nụ cười đơn thuần và tươi đẹp trên mặt hai người nhất định phải được bảo vệ chu đáo, giống như động vật quý hiếm có nguy cơ tuyệt chủng.

Cho dù trong quá trình này có thể phải trải qua một vài trắc trở.

Nghe đến đây, cuối cùng tôi cũng hết kiên nhẫn với câu chuyện quá rời rạc đứt quãng vì xen đầy hồi ức của Louis, bèn ngắt lời hỏi: “Thế bây giờ anh và Tiểu Duyệt thế nào rồi?”

Louis bừng tỉnh từ trong hồi ức, mỉm cười, lấy điện thoại di động ra, cho tôi xem mấy bức ảnh chụp thân mật của hai người. Tiểu Duyệt trong ảnh quả như ông ta miêu tả, trắng nõn, hơi mũm mĩm, nụ cười có sức lan tỏa có thể chữa lành hết thảy.

Ngay sau đó, ông ta lại cho tôi xem một bức ảnh đã cũ, trong ảnh là một đôi tình nhân sinh viên trẻ tuổi, khỏi cần phải nói, đương nhiên chính là Louis và Khai Tâm đã qua đời.

Thực ra đối với một người ngoài như tôi, Khai Tâm và Tiểu Duyệt mặc dù tướng mạo, thần thái khá giống, nhưng nhìn kỹ vẫn có những điểm khác biệt, không hề giống hệt nhau như Louis đã kể.

Tôi còn chú ý tới một chi tiết, mặc dù hai người trong ảnh chụp đều rất thân mật, nhưng Louis ôm eo Khai Tâm, lại ôm vai Tiểu Duyệt.

Tôi đột nhiên nghĩ đến gì đó, không khỏi cau mày: “Không đúng, Tiểu Duyệt năm nay mới mười sáu tuổi mà, cha mẹ cô ấy cũng đồng ý cho hai người qua lại à?”

Louis cười cười, nói thản nhiên như không: “Năm ngoái trong quá trình mua lại công ty của ông chủ Từ, tôi phát hiện bằng chứng ông ta làm giả sổ sách và trốn thuế, việc thu mua đương nhiên dừng lại, tôi còn nhân tiện báo cho cảnh sát. Vì chuyện này, có một thời gian dài Tiểu Duyệt rất ít cười, may mà bây giờ đã bình thường trở lại...”

Ông ta cười tí mắt, lại nhìn bức ảnh trong điện thoại.

Tôi suy nghĩ một lát, bàng hoàng tỉnh ngộ, nói: “Như vậy thì cuối cùng chính anh cũng không tin vào luân hồi mà!”

Lời bàn của Quỷ Thúc

Câu chuyện này quả thật khá đơn giản, mấy câu là nói xong.

Năm đó Khai Tâm thông qua con đường bất hợp pháp, bán trứng cho vợ chồng ông chủ Từ, phẫu thuật xong bị viêm nên đột ngột qua đời. (Trên mạng có thể tìm được không ít trường hợp bán trứng xong xảy ra chuyện, cho nên cũng nhắc nhở các em gái, nhất định không được có ý nghĩ này. Tiền không đủ tiêu thì tiêu tiết kiệm một chút.)

Tiểu Duyệt sinh ra từ trứng của Khai Tâm, tinh trùng của ông chủ Từ, thai nghén trong bụng vợ ông chủ Từ, cho nên nhìn rất giống Khai Tâm.

Để trả thù vợ chồng ông chủ Từ năm xưa lừa Khai Tâm bán trứng, sau đó lại không quan tâm chăm sóc cô, dẫn đến Khai Tâm phải chết, cho nên Louis tiện thể tố cáo ông chủ Từ và đón Tiểu Duyệt về nuôi như con gái.

Chuyện là như vậy.

Tự phụ

Vị khách tối nay giống như một nhà triết học nửa mùa.

Khách vừa ngồi xuống, còn chưa hề hàn huyên câu nào đã bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất: “Thay vì nói loài người là một loại sinh vật kỳ lạ, rất dễ sinh ra cảm giác tự phụ, không bằng nói loài người dựa vào cảm giác tự phụ để sinh tồn.”

Tôi nghe mà hoang mang ngơ ngác: “Sao? Cô nói gì cơ?”

Khách mỉm cười, thao thao bất tuyệt giải thích: “Anh xem, trên thế giới này, người giàu xem thường người nghèo, cho rằng nguyên nhân họ nghèo là vì lười. Người nghèo cũng có sự tự phụ của riêng mình, nói người có tiền làm giàu bất nhân, còn mình nghèo là bởi vì lương thiện. Người theo chủ nghĩa duy vật tin chắc họ hiểu bản chất của thế giới hơn, cùng lúc đó, người có tín ngưỡng cũng tràn đầy tự phụ, luôn khinh thường và thương hại người theo thuyết vô thần. Gần đây mọi người đều chơi trò *Jump Jump Jump*, người điểm cao chê người điểm thấp là đồ liệt tay, người điểm thấp mắng người điểm cao chẳng có việc gì làm nên mới chú ý đầu chơi. Còn nữa, fan hâm mộ của thần tượng này khinh thường fan hâm mộ của thần tượng khác, người học ban tự nhiên xem thường người ban xã hội, người dùng iPhone cho rằng kẻ mua điện thoại Smartisan là đồ ngốc, người dùng Weibo chế nhạo người dùng zhihu là giả tạo, và ngược lại...”

Khách nhìn tôi đang vò đầu, nói đầy ẩn ý: “Một tác giả thức đêm viết ra tác phẩm mình hài lòng, khó tránh khỏi sẽ dương dương tự đắc, mọi người mau đến xem đi, xem tôi viết hay thế nào! Nhưng cũng có một số độc giả tự cho mình là cao minh, chưa đọc được mấy quyển sách đã tiện tay bình luận một câu, viết kém hơn ai đó nhiều, đây không phải là đạo văn của ai đó sao? Cứ thế, bất kể sự thật thế nào, người ta cũng có thể dễ dàng đạt được cảm giác tự phụ tuyệt vời.”

Tôi không khỏi cau mày: “Những chuyện cô vừa nói, tôi cũng rất đồng cảm, nhưng... không phải trên đời cũng tồn tại những người tự nhận là ăn hại, không hề tự phụ sao?”

Khách lắc đầu: “Không, không phải như thế. Những người luôn miệng nói mình là ăn hại đó kỳ thực cũng có cảm giác tự phụ ngấm ngấm, đại loại là tôi nhìn thấu tình đời sớm hơn các vị, dù là một con người hay cả thế giới, đều đi đến kết cục bi kịch cả thôi. Bất kể ra sức giãy giụa thế nào cũng không thể thay đổi sự thật này. Nhờ tự phụ như vậy, những kẻ đó mới có thể thanh thản sống ăn hại. Những người thật sự cho rằng mình kém cỏi, không xứng sống trên đời này đều đã tự tử rồi.”

Tôi thật sự không muốn nghe mớ quan điểm quái lạ này, đành giả vờ thừa nhận: “Cô nói rất có lý, có điều chuyện này có liên quan tới câu chuyện của chúng ta tối nay sao?”

Khách nói chậm rãi: “Đương nhiên là có, câu chuyện tiếp theo tôi kể chính là về tự phụ.”

Trong câu chuyện của khách tổng cộng có ba nữ sinh cấp ba.

Nữ sinh đầu tiên tên Tiểu Mỹ, Tiểu Mỹ ngoại hình xinh đẹp, đáng người cũng chuẩn, còn học múa từ nhỏ. Nhưng gia cảnh của Tiểu Mỹ bình thường, thành tích học tập cũng chỉ trung bình.

Nữ sinh thứ hai, chúng ta gọi cô ấy là Tiểu Tiên đi. Gia đình Tiểu Tiên rất giàu có, đáng tiếc rằng cô không xinh đẹp, thành tích học tập thậm chí còn không bằng Tiểu Mỹ.

Nữ sinh cuối cùng tên Tiểu Tuệ. Tiểu Tuệ là một học sinh giỏi, thành tích không đứng đầu lớp thì cũng xếp thứ hai. Chỉ có điều cha mẹ Tiểu Tuệ đều là công nhân bình thường, ngoại hình cũng tầm tầm, đi trên đường chẳng làm bất kỳ ai chú ý.

Tiểu Mỹ, Tiểu Tiên, Tiểu Tuệ, ba nữ sinh này bởi vì cùng thích một thần tượng mà trở thành bạn chí thân.

Họ thường xuyên khen Tiểu Mỹ: “Cậu làm sao có thể đẹp như vậy chứ, không cẩn thận là bọn tớ sẽ bị bể cong mất!”

Họ còn nói với Tiểu Tuệ thế này: “Tiểu Tiên thật là hạnh phúc, phòng khách còn rộng hơn cả nhà tớ, bày được cả piano tam giác, năm nào cũng ra nước ngoài du lịch.”

Bất kể là ở trong trường hay ngoài trường, ba người luôn như hình với bóng, thân như chị em. Mỗi người đều thật tình khen ngợi hai người còn lại mà dường như không nhìn thấy ưu điểm của mình. Có điều thỉnh thoảng họ cũng thầm vui mừng, may mà mình có ưu điểm những người khác không có, nếu không sống trên thế giới này còn có ý nghĩa gì nữa, càng không có tư cách trở thành bạn thân tri kỷ của hai người còn lại.

Bất kể thế nào, họ thật tình hy vọng quan hệ của ba người có thể duy trì mãi mãi.

Nhưng cuối cùng có một lần, tình bạn của ba người phải trải qua một thử thách lớn.

Buổi tối hôm đó, ba nữ sinh đến buổi giao lưu với thần tượng, lúc kết thúc đã rất muộn. Ba người bắt một chiếc taxi về nhà, trên đường còn hưng phấn thảo luận về thần tượng, đồng thời tiếc cho một người bạn khác không thể tới tham gia buổi giao lưu.

Không ngờ tài xế taxi là một kẻ biến thái.

Thừa dịp ba người không chú ý, hắn lái xe đến một công trường xây dựng bỏ hoang, lấy từ cốp chứa đồ ra một con dao đã chuẩn bị từ trước. Hắn ra lệnh cho ba nữ sinh xuống xe, nói thẳng với họ mình là một kẻ biến thái. Muốn chạy trốn thì cứ việc, nhưng ai chạy chậm không thoát được sẽ bị đâm chảy hết máu, chết thảm trong công trường bỏ hoang này.

Nhìn tài xế taxi bộ mặt dữ tợn và con dao sáng loáng trong tay, bất kể Tiểu Mỹ, Tiểu Tiên hay Tiểu Tuệ đều không có gan chạy trốn.

Cuối cùng Tiểu Mỹ mở miệng hỏi: “Chú... chú muốn thế nào?”

Thậm chí trong lòng Tiểu Mỹ còn hạ quyết tâm, nếu kẻ biến thái này muốn sắc đẹp, để bảo vệ hai người còn lại, cô có thể hy sinh chính mình.

Tiểu Tiên cũng đứng ra nói: “Không được làm hại chúng tôi, ông muốn bao nhiêu tiền? Tôi bảo cha tôi cho ông.”

Tiểu Tuệ thông minh nhất không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát. Theo cô phân tích, chuyện này không đơn giản như vậy.

Quả nhiên tài xế taxi này không cần sắc đẹp, cũng không cần tiền. Mức độ biến thái của hắn hơn xa tưởng tượng của ba nữ sinh.

Tài xế taxi biến thái vung con dao găm trong tay, cười nói dữ tợn: “Tao còn lạ gì bọn con gái chúng mày. Bề ngoài thì thân thiết, hi hi ha ha, khen đứa này đáng yêu, đứa kia học giỏi. Thực ra, chúng mày đều cho rằng chỉ có mình tốt, những đứa khác đều là rác rưởi cả. Có phải thế không?”

Tiểu Tiên kích động phản bác: “Không phải thế...”

Trả lời câu này của Tiểu Tiên là một vết dao cắt trên mặt cô. Mấy giọt máu nhỏ bé ứa ra, đông lại trên vết thương.

Trong tòa nhà bỏ hoang trống không vang vọng tiếng hét của thiếu nữ.

Sự việc phát triển đến bây giờ, cho dù là Tiểu Tuệ cũng không có cách nào giữ được bình tĩnh nữa, cô run rẩy hỏi: “Ông muốn thế nào?”

Kẻ biến thái quan sát ba nữ sinh trước mặt, lạnh lùng tuyên bố: “Không phải ba đứa chúng mày đều rất tự phụ sao? Quy tắc tối nay là thế này, chúng mày lần lượt kể ra ưu điểm hơn người nổi bật nhất của mình. Sau khi chúng mày nói xong, tao sẽ tiến hành chấm điểm. Đứa đứng thứ nhất, thứ hai đều có thể ra về an toàn, nhưng còn đứa kém cỏi nhất, ha ha ha...”

Hắn đột nhiên điên cuồng cười rú lên: “Sẽ bị tao đâm từng nhát dao một đến chết.”

Xác định kẻ biến thái không đùa, cũng không dọa suông, sau một khắc kinh ngạc ngẩn ngui, ba nữ sinh bắt đầu phản bội bạn mình, tranh nhau thể hiện mình hơn người thế nào. Vừa

rồi còn như chị em ruột nếp sát vào nhau, bây giờ đều lùi ra xa, ánh mắt nhìn nhau tràn ngập thù hận và khinh bỉ.

Chuyển biến nhanh đến mức ngoài dự liệu của chính họ, thậm chí còn ngoài dự liệu của tài xế biến thái.

Tiểu Mỹ cho rằng ưu điểm của mình đương nhiên là sắc đẹp vượt trội. Đã có nhan sắc trời cho, sau này bất kể sự nghiệp hay tình yêu đương nhiên đều dễ như trở bàn tay. Của cải cha mẹ để lại hay thành tích học tập vất vả mới có được đều chỉ là rác rưởi vô giá trị trước sắc đẹp của cô.

Tiểu Tiên tin tưởng rằng tài sản của cha mẹ có thể giúp cô được giáo dục tốt hơn, có được người bạn đời thấu hiểu mình, nhờ đó có một cuộc đời viên mãn, đặc sắc hơn. Tiểu Mỹ chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, thực ra là người nông cạn ấu trĩ. Tiểu Tuệ chỉ biết vùi đầu đọc sách, cuối cùng cũng chỉ trở thành nô lệ làm thuê cho người có tiền. Nói cho cùng, của cải mới là thứ đáng tin cậy nhất, có thể giúp người ta thấy an toàn và kiêu hãnh. Tiểu Tuệ khịt mũi khinh thường trước cách nói của họ. Của cải hay sắc đẹp đều là cha mẹ cho, chứ không phải chính mình cố gắng giành được. Chỉ có học tập mới có thể giúp người ta thể hiện bản thân, đứng ở đỉnh cao của xã hội, nhìn xuống những sinh vật nhỏ nhoi mà ấu trĩ này.

Trong vấn đề sắc đẹp, của cải, tri thức, cái nào có thể khiến người ta tự hào nhất, ý kiến của ba người hoàn toàn trái ngược, nhưng họ lại nhất trí cao độ về một việc khác. Đó chính là, bất kể Tiểu Mỹ, Tiểu Tiên hay Tiểu Tuệ đều cảm thấy mình là người lương thiện nhất trong ba người. Hơn nữa, họ đều lấy ví dụ về cùng một người.

Chẳng ai thuyết phục được ai, đến cuối cùng ba người bắt đầu cãi nhau, thậm chí suýt nữa đánh nhau một trận.

Còn tài xế biến thái đứng bên cạnh phán quyết, nhìn thấy trò hề trước mặt, lại đột nhiên cười sảng sặc.

Cuối cùng, hần trêu đùa ba nữ sinh này, thay đổi quy tắc trò chơi, lại giết chết người hần cho là tự phụ nhất, thả những người còn lại đi.

Nói tới đây, khách cười: “Được rồi, Quý Thúc, anh biết tôi là ai trong ba người, còn người bị giết chết vào cái đêm nhiều năm trước là ai không?”

Tôi uống một ngụm bia, nói chậm rãi: “Đáp án không phải đã rất rõ ràng sao? Tôi có đủ lý do để tin cô là Tiểu Tuệ, đương nhiên, đây chỉ là tên giả của cô.”

Khách mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Tôi không kìm được nụ cười trên mặt, tiếp tục nói: “Như vậy, người bị giết chết là...”

Lúc nói ra đáp án, sâu trong nội tâm tôi cũng dâng lên một cảm giác tự phụ khó tả.

Lời bàn của Quỷ Thúc

Quỷ Thúc nói khách là Tiểu Tuệ, bởi vì trên mặt cô không có vết sẹo dao, ngoại hình cũng không đẹp. Đã biết đáp án là Tiểu Tuệ, độc giả chỉ cần suy luận ngược lại là có thể dễ dàng biết Quỷ Thúc căn cứ vào đâu để rút ra phán đoán đó.

Người bị tài xế taxi giết chết là bản thân hắn. Đêm hôm đó hắn có thể đặt ra quy tắc trò chơi và tùy tiện thay đổi, quyết định sự sống chết của ba nữ sinh, cho nên hắn là người tự phụ nhất ở đó.

Trong nhóm bạn Tiểu Mỹ, Tiểu Tiên, Tiểu Tuệ thực ra còn có một nữ sinh thứ tư. Nữ sinh này là người không hề tự phụ, là đối tượng bị ba người khác cười nhạo, chê bai, cuối cùng lựa chọn tự tử, vì vậy không thể đến buổi giao lưu với thân tượng. “Họ còn nói với Tiểu Tuệ thế này: “Tiểu Tiên thật là hạnh phúc..., “Hơn nữa, họ đều lấy ví dụ về cùng một người.” Những câu này đều nhắc đến sự tồn tại của nữ sinh đó.

Tài xế taxi là cha của nữ sinh tự tử, ông ta đến để báo thù. Có thể phá hoại “tình bạn” của ba nữ sinh này, với ông ta thế là đủ. Cuối cùng ông ta lựa chọn tự tử, bởi vì niềm kiêu hãnh duy nhất để ông ta tiếp tục sống, đứa con gái ngoan ngoãn đáng yêu, đã bỏ ông ta mà đi rồi.

Bên B

Vị khách tối nay hơi đặc biệt.

Đặc biệt không phải ở thân phận, ngoại hình, cách ăn mặc hay gì khác, mà nằm ở quan hệ giữa cậu ta và tôi. Khách đến quán nướng Sở Ký kể chuyện, đại bộ phận đều là người tôi gặp lần đầu tiên, nhưng người tối nay lại là người quen cũ của tôi.

Không sai, cậu ta chính là Gia Gia, bạn học cùng đại học của tôi, bây giờ đang làm phó tổng giám đốc công ty quảng cáo. Năm năm trước, chính cậu ta dẫn tôi đến Sở Ký lần đầu tiên, nhờ đó tôi mới biết Sở Ký, cũng mới có *Quái vật trong quán đồ nướng*.

Lúc này, Gia Gia đang cầm một chai bia Hoegaarden, nói về bất mãn: “Sở Ký đi rồi, cậu chính là ông chủ, còn bunn xin mời tôi uống bia à? Ít nhất cũng phải bật một chai, gì nhỉ, à, Yamazaki chứ?”

Tôi cười bất lực, gọi cậu nhân viên phục vụ mang một chai whisky tới, thấy vậy Gia Gia mới vui vẻ ra mặt. Cậu ta bảo, tối nay sẽ kể cho tôi một câu chuyện về bên B.

“Cũng chính là chuyện ở công ty chúng tôi.”

Câu chuyện xảy ra từ năm sáu năm trước, khi đó cậu ta mới vào công ty nọ, còn là một nhân viên quen không hề nổi bật.

Gia Gia uống hơn nửa cốc whisky, nheo mắt nửa như say mê, lại nửa như hồi tưởng, sau đó mới nói chậm rãi: “Khi đó, tôi là người mới trong công ty, theo đàn anh đến chỗ khách hàng trao đổi về dự án.”

Khách hàng là một công ty ô tô lớn, theo cách nói của anh Quang, người dẫn dắt Gia Gia, đồng thời là một nhân viên quảng cáo kỳ cựu thì khi đó dẫn Gia Gia đi là để cậu ta được “thấy sự đời”.

Kết quả, lần này đi “thấy sự đời” không hề thuận lợi, hoặc nói thẳng ra là mất hết thể diện, không còn mặt mũi nào.

Công ty của Gia Gia có năm người đến, do giám đốc quảng cáo dẫn đoàn. Bên phía khách hàng có ba người, dẫn đầu là phó tổng giám đốc bộ phận PR, rất trẻ nhưng mọi người đều kính trọng gọi cô ta là chị Lisa. Trước khi bắt đầu họp, Gia Gia đã cảm thấy chị Lisa này không hề đơn giản, nhưng trong hai tiếng đồng hồ tiếp theo, cậu ta vẫn rúng động trước sự mạnh mẽ của cô ta.

Lúc họp, không chỉ anh Quang thuyết trình PPT bị mắng cho té tát, ngay cả giám đốc quảng cáo muốn phụ họa cũng nhiều lần bị chị Lisa ngắt lời, vặn hỏi cho không dám lên tiếng. Kết quả cuối cùng chính là phương án nhóm của Gia Gia khổ cực làm một tháng bị bác bỏ toàn bộ, chị Lisa dùng giọng điệu kiên quyết, yêu cầu trong nửa tháng bọn họ phải đưa ra phương án hoàn toàn mới, tốt hơn, phù hợp hơn với ý tưởng của cô ta.

Bên A khác thì giục bên B đưa ra phương án, bên A này thì đòi mạng bên B.

Họp xong, năm người ảo não về công ty, bắt đầu tăng ca ngay trong ngày, làm lại phương án khác.

Đến 3 giờ sáng, trong công ty chỉ còn lại hai người, Gia Gia vừa ăn mì ăn liền vừa nghe anh Quang căn nhắc.

Anh Quang tức giận nói, chị Lisa kia chẳng hiểu cóc gì, lại hung hăng quá mức, làm bên B của cô ta đúng là tổn thọ mất mấy năm. Nếu không phải vì cô ta xinh đẹp, anh Quang đã đánh cho cô ta một trận từ lâu rồi.

Anh ta lại nhân tiện phổ cập kiến thức cho Gia Gia, nói Nhật Bản có một người vẽ áp phích, tên Tadanori Yokoo, đã từng đánh cho người phụ trách hãng bia Asahi một trận, cuối cùng lại khiến bên A chấp nhận sáng tạo của ông ta, cũng giúp lượng tiêu thụ bia tăng lên rất nhiều.

Gia Gia vừa lúng búng đầy mồm mì ăn liền, vừa lẩm bẩm nhắc lại: “Đánh một trận, đánh một trận...”

Cậu ta đặt mì ăn liền lên bàn, mở ổ E máy tính xách tay, lục lọi các thư mục rất lâu, cuối cùng tìm ra một video.

Gia Gia hưng phấn nói: “Anh xem này.”

“Cái gì thế?”

Anh Quang quay lại, nhìn thấy một đoạn video ngắn không dành cho trẻ em. Video như được quay bằng điện thoại di động, độ nét rất kém, ống kính cũng rung lắc. Trên phim là một người phụ nữ toàn thân trần truồng, trên người đeo đuôi mèo và vòng cổ mèo, đang bò trên thảm trải sàn như một con vật.

Người quay video lại lấy ra một chiếc roi, bắt đầu quát người phụ nữ, cùng với từng tiếng hét, trên lưng, trên mông cô ta bắt đầu làn đầy những vết roi đỏ tím có nông có sâu.

Người phụ nữ này vừa chịu đòn còn vừa không ngừng gọi “bố”.

Anh Quang không sao chịu nổi, mắng: “Cái thằng chết tiệt này! Xem loại phim này đã quá đáng rồi, lại còn xem loại nặng

đô như thế nữa, đúng là...”

Gia Gia vội vàng giải thích: “Không phải không phải, anh xem tiếp đi đã.”

Lúc này, hình ảnh thay đổi, người phụ nữ bò đến dưới chân người quay video, làm một động tác còn nhục nhã hơn, khiến máu người xem càng thêm sôi trào. Cảnh trên màn hình vô cùng ướt át, song biểu cảm của anh Quang lại dần dần trở nên nghiêm nghị. Ống kính quay từ trên xuống dưới, nhưng vẫn có thể thấy rõ mặt nhân vật nữ chính đó...

Cuối cùng, anh ta không nhịn được, nói: “Trời ạ, đúng là giống thật đấy.”

Gia Gia nhìn chăm chăm màn hình, cảm thán: “Đúng vậy, cả khuôn mặt lẫn vóc người và giọng nói, cả tóc nữa, đúng là giống như đúc. Thảo nào buổi sáng em nhìn chị Lisa đã cảm thấy hơi quen quen. Có điều đây không thể là chị Lisa được, đúng không? Lúc họp với chúng ta thì giống như nữ hoàng, làm sao vừa xoay người đã giống con... ơ, đã biến thành như vậy rồi?”

Anh Quang không trả lời câu hỏi của cậu ta mà hỏi lại: “Video này tải xuống từ website nào?”

Gia Gia do dự một lát rồi khai: “Không phải trên website, là có một dịch vụ lưu trữ đám mây, thời gian trước đã để lộ mấy trăm ngàn mật khẩu tài khoản. Một hôm em nhàn rỗi không có việc gì làm, liền thử mấy chục cái, kết quả phát hiện cái này...”

Trước màn hình, mặt anh Quang lúc sáng lúc tối: “Cậu đã cho ai xem video này chưa?”

Gia Gia ngẫm nghĩ: “Chưa. Anh bảo đây có phải là chị Lisa không?”

Anh Quang đảo mắt rồi gượng cười: “Ha ha, không phải chị Lisa đâu, đúng là rất giống, nhưng chắc chắn không phải. Cậu nghĩ nhiều quá đấy!”

Anh ta đưa tay tắt video đi, đóng thư mục lại, mở PPT ra: “Mau ăn mì cho xong đi, còn tiếp tục làm việc!”

Hôm đó hai người bọn họ làm đến rạng sáng, trong nửa tháng tiếp theo, mỗi ngày đều làm thêm giờ suốt đêm. Gia Gia nói, may mà khi đó còn trẻ, còn có sức khỏe, nếu là bây giờ thì đã đột tử từ lâu rồi.

May thay cuối cùng hai tuần nỗ lực tối mắt tối mũi đó cũng không uổng phí. Lần thứ hai đến họp, gặp chị Lisa giống như một nữ ma đầu, tất cả mọi người đều thấp thỏm lo sợ như gặp đại địch. Không ngờ, có thể là vì phương án đưa ra đã đáp ứng tốt ý định của cô ta, hoặc là hôm đó tâm trạng cô ta tốt, tóm lại chị Lisa chỉ đưa ra vài ý kiến chỉnh sửa mang tính tượng trưng, sau đó thông qua phương án.

Thậm chí cô ta còn khen ngợi anh Quang, nói trong số các bên B từng hợp tác, anh ta là người làm tốt nhất.

Dù sao cũng là hợp đồng lớn tiền triệu, buổi tiệc mừng công tối hôm đó không những có giám đốc quảng cáo mà còn có cả ông chủ công ty. Anh Quang uống nhiều, ôm Gia Gia, không ngừng vỗ lưng cậu ta, song không nói một câu nào.

Trong nửa năm tiếp theo, chị Lisa hết sức tán thưởng anh Quang, liên tiếp cho anh Quang mấy hợp đồng lớn, khiến doanh thu của cả công ty cũng tăng lên ba mươi phần trăm. Cứ thế, địa vị của anh Quang trong công ty đương nhiên cũng nước lên thuyền lên, không đến nửa năm đã đánh bật giám đốc quảng cáo cũ, tự mình thế chỗ.

Sau khi trở thành giám đốc, chuyện đầu tiên anh Quang làm chính là thay toàn bộ máy tính của bộ phận quảng cáo thành máy tính xách tay mới cứng của Apple. Mọi người vui vẻ đến phát điên, đều hô anh Quang vạn tuế, làm việc càng thêm nỗ lực. Là người được anh Quang dìu dắt, Gia Gia từ một người mới dần trở thành nhân viên cốt cán của bộ phận quảng cáo, tiền lương cũng cao hơn nhiều. Cậu ta thậm hạ quyết tâm phải theo anh Quang làm việc thật tốt, không thể làm mất mặt anh.

Gia Gia tuyệt đối không ngờ, người đàn anh mà cậu ta muốn đi theo mãi mãi lại đột nhiên nhảy việc.

Thì ra chị Lisa bên công ty khách hàng chuyển từ bộ phận PR sang phụ trách một bộ phận khác. Cũng không biết anh Quang làm thế nào, không ngờ lại thuyết phục được công ty khách hàng, sang thay thế vị trí trước đó của chị Lisa. Thế là anh Quang lắc mình biến hóa nhanh chóng, từ bên B tội nghiệp thành bên A vinh váo.

Gia Gia hiểu cách làm của anh Quang, làm bên B sao sướng bằng làm bên A chứ? Cậu ta chỉ không rõ, tại sao anh Quang sang bên A lại không dẫn cậu ta đi theo.

Anh Quang giải thích rằng, để Gia Gia ở lại công ty bên B, hai người bọn họ có thể nội ứng ngoại hợp, các dự án của hai bên

công ty chẳng phải đồ trong túi họ sao?

Hướng hồ anh Quang còn thuyết phục thành công ông chủ công ty quảng cáo, để Gia Gia lên làm quyền giám đốc quảng cáo, nếu không có gì bất ngờ, nửa năm sau sẽ có thể bỏ đi chữ “quyền”.

Để đáp tạ sự chỉ bảo của anh Quang từ đầu đến giờ và lần nâng đỡ này, Gia Gia cẩn rắng đến Hồng Kông mua một chiếc đồng hồ Omega, nhân lúc ăn cơm đưa cho anh Quang. Anh Quang không từ chối, cười hì hì nhận lấy.

Cứ tưởng sau khi sang bên A, anh Quang sẽ bật đèn xanh, hết lòng tạo điều kiện cho công ty cũ, cũng là bên B bây giờ. Ai biết, mọi chuyện lại hoàn toàn trái ngược.

Sau khi trở thành bên A, anh Quang còn *bên A hơn cả bên A* trước kia, thậm chí còn *giống chị Lisa hơn cả chị Lisa*. Trong cuộc họp về dự án, anh Quang hoàn toàn bất chấp tình bạn cũ, hoặc cho rằng đã là cấp dưới một tay anh ta dù dắt thì mắng thế nào cũng được, mắng Gia Gia một trận té tát, còn chê bai đủ kiểu, bác bỏ toàn bộ phương án bọn họ cực nhọc làm ra.

Là bên B, còn biết làm sao được nữa? Đành phải sửa đổi thôi.

Lúc thức đêm sửa lại phương án, một thực tập sinh không rõ tình hình than vãn với Gia Gia, bên A không hiểu cái gì cả, có khi phải đánh một trận mới khôn ra.

Gia Gia chỉ biết cười gượng, làm bên B bao nhiêu năm nay, anh Quang sao có thể không hiểu gì chứ. Chỉ có điều, khi anh ta biến từ bên B thành bên A, góc độ nhìn vấn đề liền thay đổi. Bên A phê bình bên B thậm tệ, vấn đề chưa chắc nằm ở bên B, mà nằm ở chỗ người đại diện bên A phải thể hiện giá trị của mình

trong công ty, hoặc là anh ta phải tìm kiếm giá trị gì đó từ bên B.

Sau ba tuần thức đêm sửa chữa, phương án Gia Gia đưa ra vẫn bị bác bỏ không thương tiếc. Trong cuộc họp hôm đó, anh Quang nói rất đanh thép, ăn cơm nhà nào, làm việc nhà đó, bây giờ anh ta là bên A, phải chịu trách nhiệm với bên A, phương án này của Gia Gia thật sự không đạt được yêu cầu của anh ta.

Gia Gia vội vàng bày tỏ có thể mang về sửa lại lần nữa. Nhưng anh Quang lại xua tay nói không cần, vẻ mặt cực kỳ nghiêm nghị: “Ài, đừng trách tôi bạc tình bạc nghĩa, hợp đồng này tôi phải giao cho bên B khác làm.”

Trở lại công ty, Gia Gia ngồi một mình trong phòng làm việc từ chiều đến tận rạng sáng hôm sau. Trong lòng cậu ta biết rõ, nếu mất hợp đồng lớn ở chỗ anh Quang, cậu ta chắc sẽ phải chuyển ra khỏi văn phòng giám đốc quảng cáo.

Vì sao anh Quang phải chuyển hợp đồng cho người khác, cậu ta không tiện đoán mò, nhưng nghe nói, anh Quang vừa mới mua một chiếc Porsche Cayenne, đang chuẩn bị đổi căn hộ lớn hơn, nhưng tiền mua nhà còn thiếu một ít.

Tối hôm sau, Gia Gia quyết định hẹn anh Quang đi ăn cơm.

Trước khi đi ăn, anh Quang trịnh trọng tuyên bố: “Anh em ôn chuyện thì được, nhưng hợp đồng đó đừng bàn tới nữa.”

Tuy nhiên sau khi uống hết nửa chai rượu, Gia Gia lại đưa cho anh Quang một chiếc USB: “Anh mang về xem xem, phương án hoàn toàn mới đây.”

Cậu ta nói chậm từng chữ, nhấn mạnh: “Hoàn toàn mới, bảo đảm anh chưa từng xem.”

Anh Quang đầu tiên sửng sốt, sau đó cười ha hả, nhận lấy chiếc USB đó. Anh ta vỗ mạnh vai Gia Gia, khen ngợi: “Cậu khá đấy, biết ngay là cậu còn găm lại mà.”

Gia Gia hết sức thận trọng hỏi: “Hợp đồng đó...”

Anh Quang nói sảng khoái: “Cậu yên tâm, anh em chơi với nhau cả đời, tôi không chiếu cố cậu thì chiếu cố ai?”

Hai người nâng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Nửa năm sau, Gia Gia thỏa lòng mong ước trở thành giám đốc quảng cáo trẻ tuổi nhất của công ty từ trước tới nay. Nhà mới của anh Quang cũng bắt đầu hoàn thiện, anh ta nói với tất cả bên B, khoảng chừng trước Tết sẽ chuyển vào ở, đều là người một nhà, không cần tặng quà mừng.

Lại ba tháng trôi qua, chị Lisa đã rất lâu không giao thiệp đột nhiên lại hẹn Gia Gia đi ăn cơm. Chị Lisa đã rời khỏi bộ phận tuyên truyền, không còn trực tiếp qua lại với Gia Gia, nhưng dù sao cũng là nhân vật quan trọng của bên A, Gia Gia vội gạt hết công việc sang một bên, chạy tới nhà hàng chị Lisa đặt.

Hai năm không gặp, chị Lisa không già đi, ngược lại càng thêm rạng rỡ, khí chất tao nhã.

Trong bữa ăn, chị Lisa không nói chuyện gì quan trọng, chỉ hỏi Gia Gia tình hình gần đây thế nào, quan hệ với anh Quang có tốt không, còn xin lỗi Gia Gia vì chuyện trước kia mắng bên B thậm tệ, làm bọn họ phải thường xuyên tăng ca.

Chị Lisa cảm thán: “Ôi, thật sự không phải tôi muốn làm khó các cậu, chỉ có điều bên A cũng có sự khó xử của bên A.”

Gia Gia không biết vì sao chị Lisa nói những lời này, chỉ có thể vừa cười trừ vừa hầu rượu.

Uống hết hai chai rượu vang, đột nhiên có một người đàn ông trung niên dáng vẻ đường bệ đi vào phòng, nói là mình cũng tình cờ ăn cơm ở đây, tới uống với Lisa một ly. Chị Lisa giới thiệu với Gia Gia người này là ông chủ Trịnh, nhưng Gia Gia thâm suy đoán, người gọi là ông chủ Trịnh này có thể làm cho chị Lisa cung kính như thế, hiển nhiên không phải người trong giới làm ăn với nhau, mà đại diện cho quyền lực cao hơn.

Gia Gia vội mời rượu ông chủ Trịnh, đối phương cũng không làm cao, uống với Gia Gia mấy ly, lại nhìn biểu cảm của cậu ta, chuyện trò vài câu. Vài phút sau, ông chủ Trịnh cáo từ hai người, đi ra khỏi phòng.

Không lâu sau, chị Lisa cũng uống nhiều, bèn gọi nữ trợ lý đi. Bữa tiệc kỳ lạ này cứ thế kết thúc một cách kỳ lạ.

Đồng thời kết thúc còn có câu chuyện về bên B tối nay.

Tôi dừng tay gõ bàn phím, cầm cốc whisky lên uống một ngụm, hỏi: “Gia Gia, cậu bây giờ đã là phó tổng giám đốc rồi, thế còn anh Quang thì sao?”

Gia Gia thở dài: “Anh Quang ấy à? Ôi, hai năm trước uống say lái xe, xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, đi rồi. Bởi vì lái mẫu xe thương hiệu mới của công ty họ, cho nên tin tức này bị chìm xuống, không nhiều người biết.”

Tôi ngẩn ra hồi lâu, nhìn chăm chăm vào mặt Gia Gia, nghiêm túc hỏi: “Thế tôi viết lại câu chuyện tối nay rồi đăng lên

mạng thì có... ảnh hưởng gì tới cậu không?”

Gia Gia tự rót cho mình nửa ly whisky, ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó cười ha ha, nói: “Không sao, cậu yên tâm đi, thông tin về ngành nghề của khách hàng cũng như thời điểm xảy ra chuyện, tôi đều đã... nói thế nào nhỉ, đều đã xử lý nghệ thuật rồi. Không ai có thể nhìn ra người tôi nói là ai, trừ phi là nhân vật trong câu chuyện.”

Cậu ta vừa rót rượu cho mình vừa bổ sung: “Hơn nữa tôi và anh Quang không giống nhau, anh ấy đòi hỏi quá nhiều. Còn tôi, tôi chỉ muốn thành thật làm bên B, cho nên...”

Gia Gia ngẩng đầu lên, nói đầy ẩn ý: “Sau khi cậu đăng lên mạng, tôi làm bên B sẽ càng yên tâm hơn.”

Lời bàn của Quỷ Thúc

Nhân vật nữ chính trong đoạn video quả thật là chị Lisa của bên A. Khi đó anh Quang nhận ra chị, thừa dịp Gia Gia không để phòng đã sao chép lại đoạn video đó từ máy tính xách tay của Gia Gia và dùng để bắt chẹt, ép chị ta thông qua phương án và đòi hỏi các loại lợi ích.

Sau khi anh Quang lên làm giám đốc quảng cáo đã đổi máy tính mới cho các đồng nghiệp, cũng là để lấy lại máy tính cũ của Gia Gia, tìm xem có nhiều video hơn không, đồng thời bảo đảm video dùng để uy hiếp người khác đều nằm trong tay mình.

Nhưng Gia Gia đã chuyển các video khác đi rồi, lúc đầu anh Quang chỉ sao chép được video mà họ đã xem đêm đó.

Sau khi đến công ty bên A, để thỏa mãn lòng tham, đạt được nhiều lợi ích hơn, anh Quang quyết định vứt bỏ công ty cũ. Gia Gia bị ép bất đắc dĩ, đành phải copy video mình giữ lại vào trong USB, mang đến giao cho anh Quang. Trên thực tế, khi đó Gia Gia đã có dự cảm, sự tham lam và điên cuồng của anh Quang có thể sẽ mang đến cho anh ta phiền toái rất lớn.

Trong video mới, có thể nhận diện được nhân vật nam chính, cũng chính là “ông chủ Trịnh” xuất hiện buổi tối hôm đó. Nếu ông chủ Trịnh xác nhận Gia Gia có tham dự việc này thì có thể sẽ không ra tay với anh Quang, bởi vì còn có người khác cũng biết chuyện, nhưng cũng có thể sẽ diệt trừ cả hai người. Suy xét đủ mọi đường, Gia Gia quyết định bỏ anh Quang. Là bên B, cậu ta không có cách

nào, cũng không có quyết tâm đâm bên A một nhát dao. Nhưng tình hình hiện nay là bên C chuẩn bị đâm bên A, bên B lựa chọn khoanh tay đứng nhìn thì dễ dàng hơn nhiều.

Anh Quang đương nhiên là bị mưu sát, nhưng nguy trạng thành tai nạn. Sau khi kể xong câu chuyện, Gia Gia nói cậu ta đã tiến hành “xử lý nghệ thuật” đối với ngành nghề của khách hàng, cho nên bên A thực ra không phải một công ty ô tô, chiếc xe anh Quang lái lúc say rượu đó càng không phải là thương hiệu ô tô của chính họ. Từ các chi tiết ám thị về rượu trong câu chuyện, có thể suy đoán bên A thực ra là một công ty rượu lớn nào đó.

Sau khi anh Quang qua đời, bên A có thể có ý định giảm bớt hợp đồng với công ty của Gia Gia, cho nên Gia Gia kể chuyện cho Quý Thúc vào lúc này để giữ lấy đơn hàng, đồng thời công bố mặc dù trong tay mình có video nhưng sẽ không tham lam vô độ giống như anh Quang, dùng việc này để bảo đảm an toàn cho chính mình.

Ăn cắp ảnh

Vị khách tối nay là một em gái vừa cao vừa gầy. Cô nói mình tên Bonnie, là một bác sĩ nha khoa, có điều đã nửa năm không đi làm.

Câu chuyện Bonnie muốn kể là về ăn cắp ảnh.

Hơn nửa năm trước, cô cùng ba người bạn đi liên hoan, tự chụp một bức ảnh chung, đăng lên blog WeChat. Lúc này bạn A hỏi Bonnie, vì sao không trả lời tin nhắn Weibo của cậu ta.

Bonnie cảm thấy rất lạ, bèn trả lời: “Tớ không có Weibo, cậu nhận nhầm người à?”

Bạn A đầu tiên không tin, nhưng thấy Bonnie có vẻ không giống như nói đùa, mới nhận ra có gì đó không đúng. Cậu ta nhanh chóng tìm ra tài khoản Weibo đó, Bonnie vừa xem, lập tức cảm thấy choáng váng.

Tên tài khoản đó là tổ hợp tên tiếng Anh và tên tiếng Trung của cô, ảnh đại diện giống hệt ảnh đại diện WeChat của cô, đáng sợ nhất là nội dung đăng trên Weibo thoạt nhìn hoàn toàn giống nội dung Bonnie đăng trên blog WeChat.

Bonnie nhiều lần khẳng định, xưa nay cô chưa từng đăng ký tài khoản Weibo, đây thật sự không phải tài khoản của cô.

Cho nên, đáp án chỉ có một, có người đang giả mạo Bonnie.

Mấy người không có tâm tư ăn uống gì nữa, bắt đầu chụm đầu nghiên cứu tài khoản Weibo này.

Bonnie giả trên Weibo này bắt đầu ăn cắp ảnh đăng Weibo từ một năm trước. Cô ta có hơn ba mươi ngàn người theo dõi, lượt like phần lớn là hàng chục, thỉnh thoảng cũng có hàng trăm, xem như một hiện tượng mạng cỡ nhỏ.

Các bạn cô lấy WeChat của Bonnie ra so sánh, về cơ bản chỉ cần cô đăng gì đó lên WeChat, trong vòng nửa tiếng sau, Weibo này cũng sẽ đăng theo. Hơn nữa *Bonnie giả* lấy trộm ảnh của Bonnie thật, lại đăng kèm với caption mới.

Bonnie mặc dù thoát nhìn lạnh lùng kiêu ngạo, ảnh chụp cũng rất lạnh lùng, nhưng thực ra lại là một cô gái hơi ngáo, blog WeChat của cô lúc nào cũng vui vẻ. Trong khi đó, các caption *Bonnie giả* đăng trên Weibo toát lên nỗi buồn man mác, song chưa đến mức quá giả tạo, khiến cô ta có một khí chất trong trẻo như một nữ thi nhân. Thảo nào Weibo này lại có đến hơn ba mươi ngàn người theo dõi.

Vấn đề liên xuất hiện. Thứ nhất, kẻ mạo danh này rốt cuộc là ai?

WeChat của Bonnie có khoảng tám trăm bạn bè, quan hệ xã hội không quá phức tạp, đều là họ hàng, bạn học, đồng nghiệp, bạn bè, còn có một số bệnh nhân ở phòng khám nha khoa. Không giống những cô gái khác, Bonnie rất tùy tiện, từ trước đến nay đăng WeChat đều không bao giờ chia nhóm, vì vậy cũng cho *Bonnie giả* cơ hội mạo danh.

Vấn đề thứ hai là, người này hao tâm tốn sức tạo ra một *Bonnie giả* trên Weibo, muốn làm gì đây?

Bạn B nói, có thể là muốn nổi tiếng rồi nhận quảng cáo kiếm tiền.

Bạn C nói, có thể là tìm cách vay tiền bạn bè trên mạng.

Bạn A, cũng chính là người đầu tiên phát hiện tài khoản *Bonnie giả*, lúc này lại phát giác một vấn đề nghiêm trọng hơn.

Thì ra có một số bài đăng Weibo của *Bonnie giả* có định vị, hơn nữa vị trí được định vị hoàn toàn trùng khớp với bài đăng của Bonnie trên WeChat. Điều này có nghĩa *Bonnie giả* cũng sống ở thành phố này, biết rõ hành tung của Bonnie. Sau khi đợi cô đăng WeChat xong, *Bonnie giả* liền đến đúng địa điểm đó, ăn trộm ảnh của Bonnie, lại đăng Weibo có định vị.

Đây không còn là vấn đề ăn trộm ảnh nữa, mà là một kẻ biến thái thích theo dõi người khác.

Bonnie cảm thấy không rét mà run, kẻ biến thái chết tiệt ẩn nấp trong danh sách bạn bè của cô rốt cuộc là ai?

Bạn C bình thường cũng chơi Weibo nêu ý kiến, một số ảnh đăng trên WeChat, nếu như là nguyên bản, rất có khả năng khi đăng lên trên Weibo cũng sẽ mang thông tin vị trí của bức ảnh.

Bonnie lắc đầu nói đại bộ phận ảnh cô đăng đều được dùng phần mềm chỉnh sửa ảnh để chỉnh lại màu sắc, chẳng hạn như bức ảnh selfie bọn họ liên hoan nửa tiếng trước.

Bạn A nói, cứ thử là biết chứ sao. Cậu ta thành thạo tải bức ảnh selfie liên hoan trên WeChat của Bonnie, lại mở Weibo đăng bức ảnh đó lên. Quả nhiên làm như vậy không có thông tin vị trí.

Đúng lúc này, bạn B kêu lên kinh hãi.

“Mau... mau nhìn kia!”

Thì ra trong lúc họ đang bàn tán, *Bonnie giả* lại đăng một trạng thái Weibo, chính là bức ảnh selfie của họ vừa rồi.

Đáng sợ nhất là trạng thái Weibo này có cả vị trí.

Bốn người đồng loạt hít sâu một hơi, Bonnie đứng bật dậy nhìn quanh, kẻ biến thái mạo danh thích theo dõi đó bây giờ cũng đang ở trong nhà hàng này.

Bạn A lại giữ Bonnie lại, bảo cô ngồi xuống, không cần căng thẳng. Bạn A nói, cậu ta vừa nghĩ ra, lúc đăng Weibo, vị trí có thể tự mình điều chỉnh, phạm vi có thể trong vòng mấy chục cây số, hoặc hạn chế ở thành phố này. Nói tóm lại, nhiều khả năng là *Bonnie giả* không ở trong nhà hàng này, mà đăng Weibo này ở một nơi nào đó gần đây.

Nghe bạn A nói xong, Bonnie mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi ăn xong, bạn A lái xe đưa Bonnie về nhà. Trên đường đi, bạn A không ngừng an ủi Bonnie, nói chuyện này cũng không có gì, về báo cáo với Weibo khóa tài khoản của *Bonnie giả* lại là được.

Bạn A còn nói, Bonnie thuê nhà ở một mình đúng không, nhớ đâu kẻ cuồng bám đuôi đó xuất hiện thật, cô phải lập tức gọi điện thoại cho cậu ta.

Bonnie cảm ơn cậu ta, rồi về nhà. Vốn cô định làm theo lời bạn A nói, nhưng sau khi gọi điện thoại trò chuyện với bạn thân Miên Miên xong, cô lại đổi ý.

Miên Miên kích động nói, chỉ khóa một tài khoản Weibo thì có tác dụng gì? Hẳn còn có thể tiếp tục ăn cắp ảnh, sau đó lại một lần nữa tạo tài khoản, hoặc tiếp tục giả mạo Bonnie trên các nền tảng mạng xã hội khác, chuyện này sẽ không thể kết

thúc. Cho nên quan trọng nhất là phải bắt được kẻ biến thái này, sau đó cho hẳn vào danh sách đen. Nếu chưa bỏ giận thì gọi người đến đánh hẳn một trận cũng được.

Bonnie cảm thấy Miên Miên nói có lý. Nhưng cụ thể phải làm thế nào?

Miên Miên không hổ là một người mê tiểu thuyết trinh thám, mất chưa đến một phút, cô đã nghĩ ra một cách.

Cô dạy Bonnie cứ làm thế này: Sau này, mỗi lần đăng ảnh trên WeChat, trước hết phải chia bạn bè làm hai nhóm, mỗi nhóm đăng một bức ảnh hơi khác nhau, còn khác nhau ở đâu, chỉ cần chính Bonnie có thể nhận ra là được. Sau đó xem kỹ bức ảnh đăng trên Weibo giả mạo thuộc nhóm nào. Cứ thế làm đi làm lại mấy lần sẽ có thể xác định đại khái kẻ cắp ảnh là ai.

Bonnie nghe xong hơi ngơ ngác, thế là thế nào?

Miên Miên giải thích, cậu xem, chính là thế này. Cậu có tám trăm bạn đúng không, trước hết chia làm hai nhóm, mỗi nhóm bốn trăm người, sau đó xem trên Weibo xem kẻ biến thái đó ăn cắp ảnh của nhóm nào, vậy là có thể loại bỏ nghi ngờ về bốn trăm người còn lại. Tiếp theo, bốn trăm người đó lại tiếp tục chia làm hai nhóm, mỗi nhóm hai trăm người, lặp lại các bước trên. Cậu xem, bốn trăm, hai trăm, một trăm, năm mươi, hai mươi, mười hai, sáu, ba... Chỉ cần tám lần, nhiều nhất chín lần là có thể bắt được kẻ biến thái ăn cắp ảnh đó rồi.

Bonnie suy nghĩ một lát mới bàng hoàng tỉnh ngộ, đúng thế!

Cô chỉ muốn ôm lấy Miên Miên mà hôn, nhưng Miên Miên đang ở nước ngoài du học, nghỉ hè nghỉ đông mới về nước, đây

cũng là nguyên nhân Bonnie gạt bỏ nghi ngờ với Miên Miên ngay từ đầu.

Sau khi gác điện thoại, Bonnie kiểm tra lại một lần nữa xem cửa phòng đã khóa kỹ hay chưa rồi mới yên tâm ngủ.

Trong mấy ngày tiếp theo, Bonnie làm theo cách Miên Miên chỉ, tiến hành chia nhóm bạn trên WeChat. Quả nhiên *Bonnie giả* trên Weibo không nghi ngờ có cạm bẫy gì, vẫn ăn cắp ảnh như thường. Có lúc Bonnie một ngày đăng ảnh một lần, có lúc một ngày đăng hai lần, sau một tuần đã khoanh vùng phạm vi đối tượng tình nghi trong một nhóm bốn người.

Bốn người này lần lượt là bạn trai cũ của cô, một khách hàng hẹn trước mấy lần nhưng chưa từng tới phòng khám nha khoa, một bạn nữ thời tiểu học đã gần mười năm không liên hệ, người cuối cùng lại là bạn A cùng đi liên hoan hôm đó.

Sau khi chia sẻ kết quả này cho Miên Miên, tiêu điểm nghi ngờ của Bonnie chủ yếu nhằm vào bạn trai cũ và bạn A.

Hai người này đều có động cơ gây án.

Trước kia Bonnie tình cờ xem điện thoại của bạn trai cũ, thấy nội dung chat của cậu ta với một người nào đó, nói về cảm tưởng sau khi đi nhà nghỉ. Bonnie tính tình thẳng thắn lập tức nổi khùng, bạn trai cũ giải thích đủ kiểu, còn quỳ xuống xin lỗi, nhưng Bonnie không thềm để ý, kiên quyết chia tay. Bạn trai cũ mặc dù ngoài mặt không nói gì, đến ngày Tết còn gửi lì xì cho Bonnie, nhưng dường như trong lòng vẫn rất oán hận cô.

Một bạn chung của hai người nói với Bonnie, có lần bạn trai cũ uống rượu say, đã mắng Bonnie là con đĩ lạnh lùng bạc bẽo.

Như vậy, bạn trai cũ hoàn toàn có động cơ dùng cách thức biến thái này trả thù Bonnie, khiến cô ám ức mà không làm được gì.

Còn bạn A, cũng khá đáng nghi. Vì sao lại đúng là cậu ta phát hiện tài khoản Weibo của *Bonnie giả*? Bonnie nhớ lại, bạn A có vẻ cũng thích cô, chỉ có điều vẫn chưa hề tỏ tình. Có phải cậu ta muốn nhân cơ hội này tạo ra một mối nguy cơ, như thế mới dễ bề ngỏ lời với Bonnie hay không?

Hơn nữa, hôm đó lúc liên hoan, động tác tải ảnh về rồi đăng lên trên Weibo của bạn A cực kỳ thành thạo. Ngoài ra trong lúc liên hoan, cậu ta có vào nhà vệ sinh một lần, có phải cậu ta dùng tài khoản của *Bonnie giả* hẹn giờ đăng bài hay không?

Hôm đó ăn cơm xong, chính bạn A chủ động đưa Bonnie về nhà, mấy ngày nay cậu ta cũng vẫn ân cần hỏi han Bonnie, còn hẹn cô đi ăn cơm, nói phải bảo vệ cô.

Bonnie càng nghĩ càng cảm thấy kẻ biến thái, ăn cắp ảnh, cuồng theo dõi này chính là bạn A, không sai được.

Miên Miên lại không nghĩ như vậy, cô cho rằng bạn trai cũ của Bonnie đáng nghi hơn. Người này tâm địa bất chính, nhân phẩm không tốt, lúc hai người còn chưa yêu nhau, Miên Miên đã từng nhắc nhở Bonnie rồi.

Có điều tranh luận điều này là vô ích, bởi chẳng bao lâu sẽ có kết quả cuối cùng.

Tiếp theo đây Bonnie chỉ cần chia nhóm bốn người còn lại, chú ý chia bạn A và bạn trai cũ vào hai nhóm khác nhau, đợi *Bonnie giả* đăng ảnh lên là lập tức sẽ lộ rõ chân tướng.

Tuy nhiên chuyện này lại không hề phát triển như dự liệu của họ.

Sau khi Bonnie đăng hai bức ảnh cuối cùng đó lên - là hai bức ảnh selfie uống cà phê, một bức có thể nhìn thấy quai cốc cà phê, bức còn lại không nhìn thấy - *Bonnie giả* trên Weibo lại mãi không ăn cắp ảnh của cô.

Không chỉ thế, *Bonnie giả* dường như đã biến mất, không đăng Weibo, cũng không trả lời bất cứ bình luận nào.

Chẳng lẽ đến giây phút cuối cùng này, đối tượng tình nghi lại nhìn thấu mách khéo của Bonnie?

Bonnie đợi một ngày.

Bonnie đợi hai ngày.

Bonnie đợi ba ngày.

Đến ngày thứ tư, lúc Bonnie định bỏ cách làm này, dùng phương pháp khác nhằm thẳng vào bốn đối tượng tình nghi cuối cùng để rút ra kết luận thì *Bonnie giả* lại đăng Weibo.

Lúc nhìn thấy Weibo này, Bonnie cảm thấy trời đất quay cuồng.

Vẫn là ảnh ăn cắp, nhưng lại là ảnh ăn cắp của một tuần trước. Đó là bức ảnh cô đăng từ lúc bắt đầu sàng lọc trong nhóm không có cả bốn đối tượng tình nghi cuối cùng này.

Cũng có nghĩa, nếu *Bonnie giả* đúng là một trong bốn người cuối cùng này, vậy thì hẳn, hoặc ả, sẽ không thể nhìn thấy bức ảnh này, chứ đừng nói đến chuyện ăn cắp.

Sau khi làm rõ điều này, cả người Bonnie run lên, như rơi xuống hầm băng.

Thì ra ngay từ đầu *Bonnie giả* đã nhìn thấu chiêu trò của cô, lại vẫn chơi cùng với cô. Cho nên mấy ngày nay cô vẫn bị *Bonnie giả* trêu đùa.

Bonnie cảm thấy mình giống như một con mèo con, cứ đào vào hang, cho rằng sẽ sớm bắt được chuột, không ngờ trong hang không phải chuột mà là một con quái thú ăn thịt mèo.

Đáng sợ hơn là, có thể đồng thời nhìn thấy hai bức ảnh, có nghĩa *Bonnie giả* không phải một người, mà là hai hoặc hơn hai người phối hợp với nhau. Bằng không, *Bonnie giả* chính là một kẻ cẩn thận kỹ càng, ngay từ đầu đã hóa thân thành hai tài khoản WeChat, ẩn nấp trong danh sách bạn bè của Bonnie.

Bất kể khả năng nào đều đáng sợ đến mức làm người ta rùng mình.

Kết quả này hoàn toàn lật đổ phán đoán của Bonnie.

Chỉ số thông minh của mình không đủ để đấu với kẻ biến thái.

Cô ngần ra rất lâu, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Miên Miên, đột nhiên ý thức được gì đó, ném điện thoại di động lên trên sofa.

Nếu như *Bonnie giả* trên Weibo là hai người, vậy thì cho dù là Miên Miên đang ở nước ngoài cũng không thể thoát khỏi hiểm nghi. Không, trái lại, Miên Miên mới là đáng nghi nhất. Bonnie hồi tưởng lại buổi tối hôm đó, Miên Miên nghe xong chuyện cô kể lại, trong thời gian rất ngắn đã “nghĩ” ra phương pháp sàng lọc đối tượng tình nghi như vậy.

Không biết chừng mấy ngày nay, trong lúc nói chuyện điện thoại với Bonnie, Miên Miên vẫn nở nụ cười lạnh lùng đầy khinh thường.

Năm đó bất kể thế nào, bạn trai cũ cũng không chịu nói rõ đối tượng ngoại tình là ai. Bonnie một dạo cũng nghi ngờ Miên Miên, bởi Miên Miên từng ngăn cản cô đến với bạn trai cũ, lúc xảy ra chuyện ngoại tình, Miên Miên cũng vừa vặn đang về nước nghỉ hè.

Hơn nữa, Miên Miên thích đọc tiểu thuyết trinh thám, nếu cách trêu chọc biến thái và phức tạp như vậy là do Miên Miên nghĩ ra và thực hiện thì không có gì lạ.

Đến cuối cùng, cô chẳng thể tin tưởng ai trên thế giới này cả.

Sau khi nghĩ thông suốt điều này, Bonnie quyết định quay lại với biện pháp gốc gác ban đầu, báo cáo *Bonnie giả* trên Weibo.

Ai ngờ tài khoản đó lại đi trước một bước, xóa sạch nội dung Weibo một năm nay, chỉ để lại một bài cuối cùng, chủ động tố cáo ngược: “Đáng sợ, không ngờ lại có người ăn cắp ảnh. Từ hôm nay, tài khoản này ngừng hoạt động.”

Câu này như một thanh kiếm sắc có độc, đâm xuyên người Bonnie.

Thì ra nhất cử nhất động của mình đều nằm trong dự liệu của *Bonnie giả* này. Đối với *Bonnie giả* thì Bonnie thật chẳng qua chỉ là một cái túi da đẹp đẽ, hoặc một con rối tạm coi như xinh đẹp.

Bonnie ôm nặng một trận, nửa tháng không ra ngoài.

Từ đó về sau, cô xa lánh Miên Miên, bạn trai cũ, bạn A, cũng không hề đăng WeChat nữa. Weibo của *Bonnie giả* cũng không đăng gì nữa, Bonnie vốn tưởng rằng hết thủy sẽ kết thúc như vậy. Ai biết ác mộng của Bonnie bây giờ mới bắt đầu.

Lúc đầu, có một người đàn ông trẻ tuổi nửa đêm đến dưới nhà Bonnie lớn tiếng tỏ tình, lại chát vấn Bonnie vì sao đột nhiên thay lòng đổi dạ.

Vấn đề nằm ở chỗ, Bonnie chưa từng thấy anh ta bao giờ, chú đừng nói là yêu anh ta.

Hàng xóm báo cảnh sát giúp Bonnie, kết quả trước khi cảnh sát đến, người đàn ông này lại lấy ra con dao gọt trái cây mang theo sẵn, điên cuồng đâm vào người mình mười mấy nhát. Cuối cùng anh ta chết vì mất máu quá nhiều trên đường đưa tới bệnh viện.

Cảnh sát điều tra phát hiện, người chết mở một hiệu sách, Bonnie đã từng đến hiệu sách đó. Trong điện thoại di động của người chết, cảnh sát tìm được nội dung chat giữa anh ta và Bonnie, chứng minh anh ta quả thật đã yêu đương qua mạng với Bonnie nửa năm. Khoảng ba tuần trước, người đàn ông này bị Bonnie đá, cuối cùng mới nghĩ quẫn tự tử.

Sau khi nghĩ thông suốt tất cả, Bonnie lại tốn rất nhiều công sức mới chứng minh được với cảnh sát: Kẻ yêu đương qua mạng với người đàn ông tự tử nọ không phải cô, mà là *Bonnie giả* trên Weibo kia.

Thế là cảnh sát tạm thời bỏ qua cho Bonnie, nhưng lại nói nếu như cần thiết, bất cứ lúc nào Bonnie cũng phải đến phối hợp điều tra.

Một người đàn ông tự tử đã đủ để làm Bonnie phát điên. Nhưng đáng sợ là lại có nhiều người bị hại hơn xuất hiện.

Trong nửa tháng, không ngừng có những người đàn ông xa lạ - ở thành phố này, thành phố khác, ở tỉnh khác, thậm chí là ở nước ngoài - gọi điện thoại cho Bonnie, hoặc trực tiếp xuất hiện dưới nhà cô, ở cửa phòng khám nha khoa, có người bình tĩnh, có người điên khùng, có người khóc nức nở, nhưng tất cả đều bày tỏ tình cảm với Bonnie, đòi tái hợp với Bonnie, hoặc vặn hỏi cô vì sao nhẫn tâm bỏ mình mà đi.

Không có gì phải nghi ngờ, những người đàn ông đến gây rối này đều là “bạn trai” của *Bonnie giả*, đều là một trong hơn ba mươi ngàn người theo dõi của *Bonnie giả* trên Weibo. Xem ra, *Bonnie giả* đó ăn cắp ảnh của cô, giả vờ là cô trên Weibo, sau đó đồng thời yêu không biết bao nhiêu người đàn ông.

Trên thế giới ảo, coi mình là Bonnie thật, sau đó yêu và hưởng thụ tình yêu không thể nhận được trong cuộc sống thực, có lẽ đây chính là mục đích thật sự của *Bonnie giả* khi ăn cắp ảnh.

Cuối cùng, *Bonnie giả* biến mất, xóa tất cả mọi dấu vết của mình trên Internet, lại lưu lại phương thức liên lạc của Bonnie thật cho những người đàn ông đáng thương này. Đương nhiên, bọn họ sẽ tìm đến trách móc Bonnie thật..

Bonnie hoàn toàn suy sụp.

Cô chuyển nhà, không nói với bất kỳ ai.

Cô xin nghỉ nửa năm, cuối cùng phòng khám nha khoa cũng không chịu nổi, hai tuần trước thông báo cho cô đến làm thủ tục thôi việc.

Không ngờ lúc bàn giao công việc, Bonnie có một thu hoạch ngoài ý muốn.

Cuối cùng cô cũng biết, *Bonnie giả* ăn cắp ảnh, người mang đến cho cô phiền muộn vô tận, làm cho cô đau khổ tột cùng, rốt cuộc là ai.

Tuy nhiên, khi đó cô lại không hề có bất cứ suy nghĩ trả thù nào.

Đến đây, câu chuyện của Bonnie đã kể xong. Cô cầm lấy chai Hoegaarden bên cạnh, ùng ực uống một hơi hết hơn nửa chai.

Tôi gõ bàn phím, trong đầu tái hiện danh sách một loạt đối tượng tình nghi, lần lượt sàng lọc...

Tôi vỗ bàn, bưng tỉnh ngộ: “Thì ra kẻ ăn cắp ảnh là người này!”

Lời bàn của Quỷ Thúc

Bonnie giả ăn cắp ảnh thực ra là nam thanh niên tự tử = chủ hiệu sách = khách hàng hẹn trước nhưng không đến khám.

Caption kèm ảnh trên Weibo của Bonnie giả “có khí chất trong trẻo như một nữ thi nhân”, phù hợp với thân phận của chủ hiệu sách (cho nên mới viết ra nghề nghiệp của thanh niên tự tử).

Khi bàn giao công việc, Bonnie thật mới nhận ra người ăn cắp ảnh là ai. Trên thông tin hẹn trước có ảnh chứng minh thư của người này, trước đó Bonnie có lẽ đã xem qua, nhưng bởi vì tính cô tùy tiện, hơn nữa nam thanh niên nửa đêm xuất hiện dưới nhà, sau khi tự tử thân thể lại đầm đìa máu, cho nên lúc đầu cô không hề nhận ra.

Bởi vì Bonnie giả đã tự sát, đương nhiên Bonnie thật không thể nào nói đến việc trả thù.

Ba điểm trên cho thấy, người ăn cắp ảnh không phải là Miên Miên, bạn A hay bạn trai cũ. Họ đều là nhân vật đóng vai trò đánh lạc hướng trong tiểu thuyết trinh thám.

Cũng không có khả năng Bonnie tâm thần phân liệt hoặc có nhiều nhân cách, bởi vì nếu như vậy, lúc liên hoan cô sẽ lộ ra dấu vết, cũng sẽ không vượt qua được điều tra của cảnh sát.

Tiếp theo là câu chuyện đã bổ sung đầy đủ tình tiết.

Bonnie giả, chủ hiệu sách, thực ra là một vai diễn đầy bi kịch. Anh ta tình cờ thấy Bonnie trong hiệu sách của mình, yêu từ cái

nhìn đầu tiên, nhưng sau khi tìm hiểu thấy tính cách ngáo ngơ của cô lại cảm thấy thất vọng.

Thế là anh ta dùng đủ mọi cách tiếp cận Bonnie (với cá tính biến thái và cố chấp của anh ta, “cài cắm” hai tài khoản vào trong WeChat của Bonnie vốn tính tùy tiện thực sự không phải chuyện khó), sau đó bắt đầu ăn cắp hình ảnh của Bonnie, tạo nên một nữ thần hoàn hảo trong cảm nhận của mình trên Weibo.

Lúc đầu anh ta dùng tài khoản này để nói chuyện yêu đương với chính mình, “tận hưởng tình yêu không thể nhận được trong cuộc sống hiện thực”, sau đó anh ta ngày càng đam mê hình tượng mình tạo dựng nên, liền dùng Bonnie giả để “yêu” rất nhiều dân mạng, từ đó nhận được khoái cảm lớn hơn. Trong tưởng tượng của tôi, người này cũng có phần lệch lạc xu hướng tính dục.

Một mặt, sau khi thỏa mãn dục vọng, anh ta cảm thấy vô cùng trống rỗng, mặt khác, Bonnie thật đã phát hiện tất cả những chuyện này, từ đó không còn đăng ảnh nữa. Bị hai cú sốc, anh ta quyết định kết thúc sinh mạng trẻ trung của mình bằng một phương thức đầy kịch tính.

Tin rằng khi tắt thở, anh ta nhất định cảm nhận được tình yêu của “Bonnie” mà một tay anh ta sáng tạo ra đối với anh ta, đồng thời cũng hòa làm một với “Bonnie”.

Yêu nhau ngoài đời

Vị khách tối nay là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi.

Anh ta mặc một chiếc áo hoodie, đội mũ từ đầu đến cuối không bỏ ra. Từ nước da trắng xanh, lời kể căng thẳng, ngôn ngữ cử chỉ gượng gạo của khách, tôi đoán anh ta là người suốt ngày ru rú trong nhà rất ít ra ngoài, cũng rất ít giao thiệp với người khác.

Người khách bảo tôi gọi anh ta là Mario, đây hiển nhiên là tên giả. Chuyện anh ta muốn kể là một câu chuyện về *yêu nhau ngoài đời*.

Yêu nhau ngoài đời là một thuật ngữ trên mạng đã thịnh hành mấy năm nay, đại khái có thể được hiểu là từ yêu qua mạng ảo chuyển thành tình yêu trong đời thực. Cho nên câu chuyện này của Mario phải bắt đầu kể từ chuyện yêu qua mạng.

Ngoài dự liệu của tôi, vừa chuyển sang phần kể chuyện, Mario không còn sự canggung trước đó nữa, kể chuyện trầm bổng du dương, cực kỳ tự tin, giống như đã trải qua luyện tập.

Mario nói, anh ta là một người vẽ tranh minh họa, bình thường cũng nhận đơn đặt hàng của một số nhà xuất bản và công ty quảng cáo, chuyên vẽ tranh kiếm sống. Ngoài công việc kiếm tiền, lúc rảnh rỗi anh ta cũng vẽ một số tác phẩm cá nhân xuất chúng đăng lên Weibo, nhờ phong cách tương đối đặc biệt nên dần dần cũng được một số người quan tâm.

Bích Kỳ và Mario quen nhau qua Weibo.

Nửa năm trước, lần đầu tiên Bích Kỳ bình luận: “Vẽ đẹp quá!”

Ảnh đại diện Weibo của Bích Kỳ dường như là ảnh thật của cô, hơn nữa lại đúng là tuýp người Mario thích. Anh ta liền bấm vào trang Weibo của Bích Kỳ, xem những nội dung cô đăng trước đó, đặc biệt là những bài đăng có kèm ảnh.

Hình ảnh của Bích Kỳ trên Weibo là một nữ sinh viên hơn hai mươi tuổi, thích hoạt hình, game, cosplay, cũng thích du lịch, kem và chó Shiba, tóm lại có thể gọi là một tiểu tiên nữ vừa xinh đẹp vừa đáng yêu.

Điều khiến Mario chú ý nhất là thông tin nơi ở của Bích Kỳ trên Weibo, cùng một thành phố với anh ta.

Cho nên Mario mọi ngày rất ít khi trả lời bình luận, lần này lại ngượng ngùng tương tác với Bích Kỳ: “Cảm ơn đã khen ngợi.”

Lần tương tác đầu tiên của hai người dừng lại ở đây, có điều một tuần sau, khi Mario lại đăng một tác phẩm khác, Bích Kỳ liền nhắn tin thẳng cho anh ta.

Bích Kỳ nói: “Anh vẽ tuyệt thật đấy! Rón rén hỏi một chút, có thể vẽ giúp em một bức ảnh theo phong cách này không? À, em sẵn sàng trả tiền, nhưng mà nếu đắt quá thì em không trả nổi đâu...”

Ngay sau đó, cô gửi đến một bức ảnh selfie, đôi mắt to, mái tóc dài suôn mượt, miệng hơi cong lên, nhìn có vẻ hơi tinh nghịch, nhưng đáng yêu hết nấc.

Mario đáp ứng yêu cầu của cô, tận tâm tận lực vẽ một bức tranh, hơn nữa, đương nhiên không thu phí.

Sau đó Bích chủ động kết bạn WeChat với Mario, hai người qua lại mật thiết hơn, quan hệ cũng dần dần thân thiết.

Ban đầu, Mario còn từng nghi ngờ, liệu Bích Kỳ có phải là trai giả gái hay con gái nhưng lại lấy ảnh của người khác mạo xưng là mình không. Dù sao thì bây giờ vẫn thường xuyên có chuyện giả làm gái xinh lên mạng lừa tiền hoặc lừa tình đám trai thẳng ngu ngốc.

Có điều Bích Kỳ thường gửi tin nhắn thoại cho Mario, còn gọi video nói chuyện với anh ta mấy lần, dần dần Mario cũng yên lòng, người đứng sau tài khoản tên Bích Kỳ này quả thật là một cô gái vừa đáng yêu vừa xinh đẹp.

Đến ngày lễ tình nhân, Mario đánh bạo gửi cho Bích Kỳ một bao lì xì năm trăm hai mươi tệ^[9E]. Bích Kỳ vừa nhận lì xì không lâu, chuông cửa nhà Mario đã vang lên, không ngờ lại là nhân viên chuyển phát nhanh mang quà valentine tới.

Mario hết sức mừng rỡ, thì ra mấy ngày hôm trước Bích Kỳ hỏi địa chỉ cụ thể của anh ta là để tặng sô cô la cho anh ta vào ngày lễ tình nhân.

Như vậy là quan hệ yêu đương giữa hai người đã được xác định, ít nhất là Mario nghĩ như vậy.

Sau khi yêu qua mạng một tháng, Mario đưa ra đề nghị gặp nhau ngoài đời.

Hai người ở cùng một thành phố, cách nhau mười cây số, đã là người yêu thì gặp mặt ăn cơm, cùng đi xem phim là chuyện cực kỳ tự nhiên, cũng cực kỳ đơn giản.

Không ngờ Bích Kỳ lại từ chối anh ta.

Không đúng, nói chính xác là Bích Kỳ nhận lời gặp mặt, nhưng kèm thêm một điều kiện vô cùng kỳ quặc. Bích Kỳ bắt Mario mỗi ngày kể cho cô một câu chuyện, hơn nữa phải là chuyện kinh dị càng đáng sợ càng tốt. Khi nghe được một câu chuyện có thể làm mình sợ, hơn nữa chưa từng nghe bao giờ, Bích Kỳ sẽ nhận lời gặp mặt Mario.

Bích Kỳ nói với Mario, từ nhỏ ngoại hình của cô đã rất đáng yêu, tất cả mọi người xung quanh đều thích cô, đều cho rằng cô là một cô gái hoạt bát tươi sáng như ánh mặt trời. Không phụ kỳ vọng của mọi người, cô cũng vẫn thể hiện mặt đơn thuần đáng yêu của mình.

Nhưng trên thực tế, vì trải qua một số chuyện không được tốt lắm trong quá trình trưởng thành, sâu trong nội tâm cô kỳ thực có một mặt không ai biết, cô cực kỳ thích, không, nên nói là đam mê một cách bệnh hoạn đối với những câu chuyện u ám kinh dị.

Bích Kỳ hy vọng trước khi chuyển từ yêu qua mạng đến hiện thực, thông qua những câu chuyện kinh dị này, cô có thể làm cho Mario hiểu được con người thực sự của mình. Nếu sau khi hiểu được sự thực là bề ngoài và nội tâm cô hoàn toàn trái ngược nhau mà Mario vẫn chấp nhận và yêu cô thì cô mới có thể yên lòng, thật sự trở thành người yêu của anh ta trong hiện thực.

Kỳ thực yêu cầu của cô đối với chuyện kể cực kỳ đơn giản, chỉ cần làm cô sợ là được, không cần biết có ma quỷ, giết người hay không.

Nghe xong yêu cầu của Bích Kỳ, Mario cũng thử khuyên bảo, phản bác, thậm chí còn giận dỗi mấy lần. Mặc dù Bích Kỳ cũng an ủi cũng xin lỗi anh ta, còn khóc mấy lần, nhưng đối với yêu cầu kể chuyện này, cô lại cực kỳ kiên quyết, không hề nhượng bộ.

Thậm chí Bích Kỳ nói, chỉ cần Mario kể được một câu chuyện thật sự dọa được cô, khi gặp nhau lần đầu tiên, muốn cô dâng hiến thân thể cho anh ta cũng được. Trái lại, nếu Mario cứ cố đòi gặp, chẳng hạn như chưa được Bích Kỳ đồng ý đã đi thẳng đến trường tìm cô, vậy thì cô sẽ cắt đứt quan hệ vĩnh viễn.

Không còn cách nào khác, Mario đành phải đáp ứng yêu cầu của cô. Chỉ là kể chuyện thôi mà, khó gì đâu chứ?

Đầu tiên anh ta mua rất nhiều tiểu thuyết kinh dị, lại lên mạng tìm một đồng truyện ngắn kinh dị, sau đó kể y nguyên cho Bích Kỳ nghe. Không ngờ anh ta vừa mới kể đoạn mở đầu, Bích Kỳ đã đoán được kết cục. Thì ra những câu chuyện này cô đã đọc hết từ lâu rồi.

Mario thật sự hết cách, đành phải thử tự mình bịa chuyện. Anh ta vốn là một họa sĩ vẽ chân dung, chưa từng viết truyện bao giờ, cho nên lúc đầu hoàn toàn không biết bắt đầu kiểu gì. Nhưng dần dần anh ta phát hiện giữa kể chuyện và vẽ tranh có

một số điểm chung. Chẳng hạn đầu tiên đều là xây dựng nên một bộ khung, sau đó đưa thêm tư liệu thực tế vào.

Sau khi quen với mô hình này, lại luyện tập thêm một chút, anh ta thấy bịa chuyện thực ra cũng không khó lắm.

Anh ta ép mình kiên trì mỗi ngày bịa một câu chuyện, hơn một tháng sau, dần dần chuyện của anh ta càng ngày càng ra dáng, càng ngày càng đáng sợ. Có mấy lần suýt nữa là dọa được Bích Kỳ, chỉ còn kém một chút xíu.

Lúc Mario đã sắp bỏ cuộc, cuối cùng nữ thần Muse của anh ta cũng giáng lâm. Đó là một đêm khuya thứ Bảy, giây phút anh ta cấu tứ xong câu chuyện, lông măng trên người cũng dựng đứng lên - một nửa là bị câu chuyện làm cho sợ hãi, một nửa khác là anh ta có dự cảm, câu chuyện này nhất định có thể dọa được Bích Kỳ.

Không chậm trễ phút nào, anh ta lập tức gọi điện cho Bích Kỳ.

Dưới đây chính là câu chuyện làm người ta nổi da gà mà Mario đã kể.

Ở một ngôi làng nọ, có một gia đình ba người. Người cha qua đời từ sớm, còn lại hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau. Hằng ngày người mẹ vất vả lao động, con gái chăm chỉ học hành, cuối cùng thi đỗ trường đại học mơ ước. Hôm con gái rời khỏi làng đi học, người mẹ cho con gái một tấm bùa hộ mệnh, dặn con gái lúc nào cũng mang theo người, nhưng nhất định, nhất định không thể mở ra.

Con gái nghe lời mẹ, ngày nào cũng đeo bùa hộ mệnh làm động lực để nghiêm túc học tập.

Mấy năm sau, một ngày con gái đột nhiên nhận được tin dữ, mẹ ngất xỉu khi đang làm việc, được người dân đưa vào bệnh viện. Khi cô về đến nhà thì mẹ đã qua đời.

Sau khi hỏa táng mẹ xong, cuối cùng con gái không tìm được tờ mả, mở tấm bùa hộ mệnh đã đeo trên người suốt hai năm ra.

Không ngờ bên trong lại là những dòng chữ viết bằng máu đỏ lòm.

“Đều tại mày cứ nhất định phải thi đại học, mới làm cho tao phải khổ sở cơ cực thế này. Mày đúng là cục nợ, chết đi! Chết đi! Chết đi!!!”

Sau khi Mario kể xong câu chuyện này, Bích Kỳ đột nhiên hét lên một tiếng chói tai.

Sau đó, trong điện thoại là một khoảng lặng dài.

Một hồi lâu sau, Bích Kỳ mới nói với Mario, câu chuyện này quả thật đã dọa được cô. Không chỉ bản thân câu chuyện đáng sợ, quan trọng hơn là Bích Kỳ cũng trải qua một chuyện tương tự như cô gái đó.

Thì ra Bích Kỳ cũng đã từng có một gia đình hạnh phúc hoàn chỉnh, nhưng một buổi tối nọ, cha cô đột nhiên gặp chuyện bất trắc. Từ đó trở đi, mẹ cô gánh vác trách nhiệm nuôi sống gia đình, ngậm đắng nuốt cay chăm sóc cô, đến tận bây giờ. Mặc dù bề ngoài mẹ không hề oán hận, nhưng không biết chừng ở sâu trong đáy lòng mẹ cô cũng áp ủ một nỗi căm hận giống như người mẹ trong câu chuyện.

Giống như bản thân Bích Kỳ, mặc dù mỗi ngày đều cảm thấy có lỗi với mẹ, nhưng để không làm mẹ lo lắng, cô vẫn phải giả vờ vui vẻ yêu đời.

Sống như vậy thật sự là quá mệt mỏi, nếu có một cách nào đó có thể làm cho chính mình và mẹ đồng thời được giải thoát thì thật là tốt.

Đang nói chuyện, Bích Kỳ đột nhiên nghẹn ngào.

Mario vừa an ủi Bích Kỳ, vừa lo lắng không biết Bích Kỳ có nuốt lời hứa gặp mặt hay không.

May mà sau khi khóc một hồi, Bích Kỳ nói với Mario, cô quyết định thực hiện lời hứa, tối mai sẽ gặp mặt anh ta.

Địa điểm hẹn hò lần đầu tiên không ngờ lại là ở một con đường nhỏ bên cạnh trường cấp ba cũ của Mario. Lạ lùng hơn là Bích Kỳ lại hẹn vào 10 rưỡi đêm.

Mặc dù cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng sau một thoáng chần chừ, Mario vẫn chấp nhận lời hẹn.

Bích Kỳ hỏi đi hỏi lại, 10 rưỡi đêm ở con đường nhỏ bên cạnh trường cấp ba đó, thật sự không có vấn đề gì chứ?

Mario trả lời, thật sự không có vấn đề gì, để gặp được em, dù có bắt anh đến tận chân trời góc biển cũng được.

Sau một lát yên lặng, Bích Kỳ dường như thở dài rồi nói nhỏ: “Vậy thì tốt, tối mai gặp nhau.”

Cả ngày tiếp theo, Mario đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc vô tận. Bạn gái yêu qua mạng suốt mấy tháng cuối cùng đã chịu gặp mặt. Hơn nữa như lúc trước cô đã nói, gặp nhau xong dẫn cô vào thẳng khách sạn cũng được. Sau khi thành người yêu ngoài đời, anh ta nhất định phải quan tâm chăm sóc

Bích Kỳ hết mực, xoa dịu vết thương trong lòng cô, rồi kết hôn sinh con, hạnh phúc đến cuối đời.

Buổi tối hôm sau, trước khi ra ngoài, lần đầu tiên trong đời, anh ta tỉ mỉ chỉnh trang đầu tóc quần áo một hồi.

Nhưng Mario đến địa điểm đã hẹn chờ đến tận quá nửa đêm, Bích Kỳ vẫn không xuất hiện.

Anh ta nhắn WeChat cho Bích Kỳ, phát hiện mình đã bị cho vào danh sách đen. Gọi điện thoại, điện thoại cũng bị chặn số. Xem lại Weibo trước kia Bích Kỳ liên hệ với anh ta, nội dung trên Weibo cũng bị xóa sạch.

Sau hôm đó, anh ta không còn nhận được bất cứ tin tức nào về Bích Kỳ nữa.

Đừng nói là yêu nhau ngoài đời, người bạn gái yêu qua mạng này đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời của anh ta.

Mario vắt óc nghĩ mãi, không hiểu ra sao cả.

Cho đến một ngày, trong nhóm bạn học cùng cấp ba im ắng đã lâu đột nhiên xuất hiện một tin tức: Có bạn nam A bị người ta dùng dao đâm chết ở cửa nhà, sau đó người đâm cũng tự tử.

Mà bạn nam A này thời cấp ba chơi khá thân với Mario, hai người thường xuyên cùng nhau nghịch ngợm gây sự, bị thầy chủ nhiệm khi đó phê bình và phạt rất nhiều lần.

Nghe thấy tin này, cuối cùng Mario đã hiểu ra tất cả.

Vì thế, anh ta khóc suốt hai ngày hai đêm, sau khi tỉnh lại, anh ta bắt đầu điên cuồng phác họa hình dáng của Bích Kỳ trong lòng mình.

Bây giờ trên Weibo của anh ta chỉ có một chủ đề: *Vĩnh viễn yêu bạn gái Bích Kỳ.*

Câu chuyện của Mario đến đây là hết.

Tôi cũng thở ra một hơi rất dài, nói với Mario: “Nếu tiện thì cho tôi tài khoản Weibo của anh, tôi lên bấm like cho anh. Bất kể vẽ tranh hay bịa chuyện đều không dễ dàng gì.”

Lời bàn của Quỷ Thúc

Câu chuyện này tương đối đơn giản, có điều cũng cần một chút trí tưởng tượng.

Cha của Bích Kỳ chính là chủ nhiệm lớp của Mario năm đó. 10 rưỡi đêm nhiều năm trước, chủ nhiệm lớp bị hại trên đường nhỏ cạnh trường học, hung thủ đến giờ vẫn không tìm được.

Cuộc sống của Bích Kỳ bị đảo lộn, sau khi lớn lên, cô được biết đối tượng tình nghi năm đó gồm có Mario và bạn học A, hai người đều bị chủ nhiệm lớp phạt nên ôm hận trong lòng, rất có thể đã thực hiện việc trả thù.

Cô tìm được Mario và bạn học A, đồng thời cùng hai người “yêu qua mạng”, cuối cùng thông qua thời gian và địa điểm hẹn gặp - chuyện đã xảy ra nhiều năm, Mario không còn nhớ thời gian và địa điểm chủ nhiệm lớp bị hại cho nên nhận lời hẹn và đến như bình thường, còn bạn học A chột dạ, tất nhiên không dám đi - từ đó loại trừ tình nghi của Mario, xác định bạn học A chính là hung thủ năm đó.

Bích Kỳ đã xác định được nơi ở của hai người từ trước, liền tới nhà đâm chết bạn học A, báo thù xong liền tự tử để giải thoát cho chính mình.

Thề độc

Vị khách tối nay là một người trung niên u sầu.

Trước khi bắt đầu kể chuyện, vị khách đọc cho tôi một câu thơ: “Đầu của người yêu nên treo cao trên tường thành, còn hơn để anh ta phiêu bạt bên người khác.”

Bất kể đây rốt cuộc có được coi là thơ hay không, tóm lại người khách đã đọc như vậy.

Sau đó khách đi vào đề tài chính, chúng ta tạm thời gọi hai vợ chồng trong câu chuyện này là ông Phương và bà Phương. Câu chuyện của họ phải bắt đầu kể từ nhiều năm trước, sau lễ cưới của họ.

Khi đó ông Phương và bà Phương đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, tình cảm của họ vô cùng cháy bỏng, vì vậy đã đưa ra một lời thề cực kỳ hoang đường. Hai người thề sẽ chung thủy tuyệt đối với người kia, nắm tay nhau đến cuối cuộc đời, đến tận khi biển cạn đá mòn. Nếu một trong hai phản bội tình yêu, bất kể là ngoại tình tinh thần hay thể xác, vậy thì người còn lại có quyền, cũng có nghĩa vụ phải giết chết kẻ bội bạc.

Còn người bị giết cho dù biết rõ kế hoạch mưu sát của đối phương cũng không được làm gì để ngăn cản, thậm chí còn phải tạo điều kiện cho đối phương thực hiện kế hoạch. Như vậy mới có thể giúp người bị làm thương tổn, bị phản bội có thể tiếp

tục sống cô độc nhưng an toàn trên thế giới này sau khi tự tay giết chết người mình yêu.

Hai người nghiêm nhiên cho rằng, đây chính là cái giá phải trả vì phản bội tình yêu.

Hai người còn nhất trí rằng, nếu thật sự có một ngày, tình cháy bỏng của họ dần nguội lạnh, giống như đại đa số tình cảm trên đời này, vậy thì thay vì cố kéo dài mối quan hệ đã nguội lạnh hoặc buồn bã chia tay, chi bằng bùng nổ một lần, rục cháy một lần, dùng sự hủy diệt về thể xác để chết theo tình yêu đã chết của họ.

Có điều ông Phương và bà Phương rất yêu nhau, cho nên bất kể là ngoại tình hay mưu sát đều sẽ không xảy ra. Nói cho cùng, đây cũng chỉ là một lời thề độc lửng lơ, vĩnh viễn sẽ không bao giờ linh nghiệm.

Rất nhiều năm sau khi cưới, dựa vào tình yêu, hoặc có thể cũng một phần nào đó bởi vì sợ lời thề độc, hai người đã vượt qua rất nhiều thời điểm khó khăn.

Chẳng hạn như ông Phương đã từng thất nghiệp hơn nửa năm, bà Phương dùng tiền lương của mình chèo chống cho cả gia đình, không hề có nửa câu oán hận. Lại chẳng hạn như bà Phương từng ốm nặng một trận, thậm chí rất có thể sẽ rời khỏi thế gian bất cứ lúc nào, nhờ có ông Phương quan tâm chăm sóc từng li từng tí mới từ từ bình phục, trở lại với cuộc sống và công việc bình thường.

Hai người kết hôn nhiều năm vẫn không có con, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, xác định là do khuyết điểm sinh lý của một trong hai, khiến cả đời đều không thể có con. Cuối cùng họ

quyết định, một là không dùng biện pháp nhân tạo để có con, hai là cũng không nhận con nuôi, mà mua một con chó con lông vàng thông minh đáng yêu về nuôi dưỡng, coi nó như con của mình.

Ông Phương và bà Phương cứ thế giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau vượt qua khó khăn hoạn nạn, đến nay đã sắp được mười năm. Ai cũng cho rằng hai người sẽ sống bên nhau cả đời, đến khi đầu bạc răng long, đó là điều chắc chắn, không thể nào khác được.

Đáng tiếc, người chung hưởng cay đắng chưa chắc đã có thể cùng hưởng ngọt bùi, kể đến đây, khóe mắt người khách đã rưng rưng, chuyện họ không muốn nhìn thấy nhất vẫn xảy ra.

Giữa ông Phương và bà Phương có một người ngoại tình.

Đến đây lại phải miêu tả tình hình hiện nay của hai người, để chúng ta hiểu rõ hơn tất cả những gì xảy ra tiếp theo. Ông Phương năm nay 40 tuổi, là lãnh đạo cấp trung ở một công ty Internet, lương một năm khoảng tám trăm nghìn tệ. Công việc bình thường của ông ta cũng không đến mức quá bận, nhưng đã kịch trần, không còn không gian phát triển hơn nữa. Mấy năm nay có nhiều người mời ông ta thôi việc để cùng khởi nghiệp, nhưng ông ta suy đi tính lại, vẫn chưa đưa ra quyết định.

Lúc trẻ ông ta cao to đẹp trai, nhưng sau ba năm tuổi bắt đầu phát tướng, đầu cũng càng ngày càng hói. Hơn nữa bởi vì cuộc sống nhàn nhã, giàu có, thiếu kích thích, ông ta nhiễm phải thói xấu nát rượu. Ra ngoài liên hoan đương nhiên phải uống

say khướt, cho dù ở nhà không có việc gì, ly rượu cũng không rời tay.

Bà Phương thậm chí cho rằng thói nát rượu của chồng đã dẫn đến trầm cảm nhẹ và tụt đường huyết do cồn, nhưng từ trước đến nay ông ta không bao giờ chịu đến bệnh viện kiểm tra.

Bà Phương ít hơn chồng ba tuổi, làm giáo viên ở một trường cấp ba trọng điểm, thu nhập mặc dù không cao bằng chồng nhưng đãi ngộ phúc lợi tốt hơn, còn có ưu thế hơn về địa vị xã hội và các mối quan hệ. Bà Phương thích nấu nướng, đọc sách, tắm bồn, du lịch và yoga, bình thường rất chú ý chuyện ăn uống, cho nên dáng người vẫn rất đẹp.

Ngoài ra, bà Phương dành toàn bộ tinh thần và sức lực cho gia đình và con chó lông vàng tên là Đại Đậu. Con chó được hai người nuôi như con trai này quả thật rất thông minh: mệnh lệnh đơn giản chỉ cần nửa tiếng là học được, có thể nhận biết những tình cảm rất nhỏ của chủ nhân, ngoài không biết nói ra thì không khác một đứa trẻ năm sáu tuổi là bao.

Kể cũng lạ, không biết vì sao, Đại Đậu bình thường đều là bà Phương chăm sóc, từ cho ăn, tắm, ngày thường dắt đi dạo, đến cuối tuần ra bờ biển chơi, nó và bà Phương khá thân, nhưng lại nghe lời ông Phương hơn.

Giới thiệu xong ba thành viên trong gia đình, bây giờ chúng ta lại quay lại nói chuyện ngoại tình.

Phải nói rằng, trong một thời gian rất dài, người ngoại tình vẫn hết sức kiềm chế và thận trọng. Không có WeChat hoặc điện thoại khả nghi, không đi đâu qua đêm không về, càng

không có tin đồn gì ở bên ngoài. Chuyện ngoại tình bị lộ ra hoàn toàn là vì một việc ngoài dự tính.

Một trong hai người tình cờ biết một người bạn làm cảnh sát qua một bữa tiệc. Mọi người đều uống hơi nhiều, trong lúc đùa cợt nhau, người bạn cảnh sát đã ngồi tại chỗ dùng hệ thống của mình tìm kiếm thông tin thuê phòng của bạn đời tất cả mọi người đang ở đó. Người dự tiệc thực ra tương đối căng thẳng, nhưng vẫn đọc ra số chứng minh thư của bạn đời.

Sau khi có kết quả, người bạn làm cảnh sát cười ha hả: “Không có việc gì, không có việc gì đâu.”

Nhưng người này lại thấy tim mình thất lại, bởi vì trên bảng kết quả tìm kiếm lịch sử thuê phòng có tên bạn đời của mình. Người này lặng lẽ ghi nhớ ngày tháng bạn đời của mình thuê phòng, sau đó thậm chí chiếu một lượt trong lúc mọi người uống rượu. Không sai, trong những thời điểm đó, hoặc là mình đang đi công tác, hoặc mình ra ngoài du lịch, tóm lại đều không ở thành phố này.

Cũng có nghĩa là, nhân lúc mình không ở thành phố này, bạn đời của mình một mình đến khách sạn thuê phòng. Còn mục đích thuê phòng là gì thì không cần nói cũng biết.

Đương nhiên, người ngoại tình không ngu đến mức đăng ký hai chứng minh thư, quả thật là khi đi thuê phòng cũng không nhất thiết phải chia ra giấy tờ. Ở những khách sạn tương đối cao cấp, chỉ cần một người đăng ký nhận phòng, rồi cầm thẻ phòng xuống dẫn người kia lên là được, nhân viên khách sạn sẽ không hề can thiệp.

Có điều nếu phân tích điểm này cũng có thể nhận được một số thông tin. Đối tượng ngoại tình của bạn đời mình có thể cũng đã có gia đình, hoặc bởi vì các loại nguyên nhân khác mà không tiện đến khách sạn thuê phòng. Cho nên người ngoại tình trong hai người là ông Phương và bà Phương mới bí quá hóa liều, đành phải dùng chứng minh thư của mình để thuê phòng.

Người này biết rõ bạn đời cũng giống như mình, không hề quên lời thề ban đầu. Vì vậy bất kể đối tượng ngoại tình là ai, việc bạn đời của mình sẵn sàng đối mặt với rủi ro rất lớn vẫn cho thấy đó chắc chắn phải là chân ái.

Sau khi được biết sự thật bạn đời ngoại tình, trong lòng người này cũng lưỡng lự rất lâu. Rất nhiều đêm, sau khi tắt đèn phòng ngủ, người này vẫn mở to hai mắt, nhìn về phía bóng tối vô tận.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, tình cảm giữa hai người có phai nhạt không? Thực ra không hề có. Bây giờ người này có hai lựa chọn. Lựa chọn đầu tiên rất hoang đường, phi thực tế, đó chính là tuân theo lời thề ban đầu, tự tay giết chết người bạn đời gắn bó với mình nhiều năm. Vừa nghĩ đã cảm thấy nực cười. Giết người, giết chết một cơ thể sống đang thở đều đều, bình yên ngủ bên cạnh mình ư?

Lựa chọn thứ hai xem ra lý trí hơn, cũng nhẹ nhàng hơn, giống như đại đa số mọi người, cho đối phương một con đường sống, đồng thời cũng cho chính mình một con đường sống.

Chỉ có điều mỗi khi nghĩ tới đây, trái tim người này chột thắt lại, nếu thật sự làm như vậy, không khác nào mình phản

bội lời thề ban đầu, phản bội một quãng đời của mình, phản bội chính mình vẫn tin vào tình yêu trước kia, đồng thời từ một góc độ khác mà nói, cũng là phản bội đối phương.

Sau mấy đêm không ngủ, cuối cùng người bị làm nhục, bị tổn thương đó đưa ra quyết định, thực hiện lời thề.

Tiếp theo là lời kể khách quan về tiến triển của câu chuyện.

Dịp nghỉ hè, bà Phương về nhà mẹ đẻ một chuyến. Bệnh tiểu đường của mẹ bà Phương trở nặng, hằng ngày phải tiêm insulin, cho nên suốt thời gian hai tháng hè, bà Phương đều ở bên cạnh mẹ, tự tay tiêm insulin cho mẹ mình.

Trong hai tháng vợ vắng nhà, không có người quản, ông Phương càng hay ra ngoài uống rượu với đồng nghiệp, bạn bè. Có một cô bé hơn hai mươi tuổi là nhân viên của ông Phương thường xuyên đi cùng, sau khi ông uống say đều đưa ông về nhà.

Những lúc tỉnh táo, ông Phương chủ yếu dành để huấn luyện Đại Đậu, dạy nó biết một số kỹ năng mới. Không giống như bà Phương, ông Phương huấn luyện cho Đại Đậu toàn những kỹ năng không đâu vào đâu, chẳng hạn như chỉ cần tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Đại Đậu sẽ đem tất cả đồ chơi của nó ở trong nhà đến vứt vào chỗ để điện thoại. Lại chẳng hạn như mang rác nhà mình đến bỏ vào thùng rác các tầng khác nhau trong cùng tòa nhà.

Khi sắp kết thúc kỳ nghỉ hè, cuối cùng bà Phương cũng về nhà. Hai người vốn định có một đêm mặn nồng sau thời gian xa

cách, nhưng đúng hôm đó bộ phận ông Phương phụ trách nhận được một khoản tiền thưởng, ông Phương phải mời mọi người cùng đi ăn một bữa thịnh soạn để chúc mừng.

Đêm hôm đó ông Phương đương nhiên lại uống say.

Lần đầu tiên ông ta không về nhà ngủ, mà sau khi gọi điện thoại thông báo cho vợ, ông được cô nhân viên trẻ tuổi dìu đến khách sạn thuê phòng.

Sáng hôm sau, ông Phương vẫn đau đầu vì say rượu, lúc về đến nhà lại phát hiện bà Phương đang nằm trong bồn tắm, đã chết đuối.

Pháp y khám nghiệm xong, phán đoán thời gian chết của bà Phương là buổi tối hôm trước. Khi đó ông Phương vừa uống rượu với các nhân viên xong, cho nên có bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo. Còn nguyên nhân dẫn đến cái chết của bà Phương là bởi đột phát nhồi máu cơ tim khi đang tắm, dẫn đến hôn mê, cuối cùng chết đuối trong bồn tắm.

Cách giải thích này hợp tình hợp lý, bởi vì nhiều năm trước, bà Phương đã từng bị bệnh nặng tương tự.

Cảnh sát không phải không hề nghi ngờ, là người thân cận nhất, liệu ông Phương có động cơ giết người hay không? Chẳng hạn như bởi vì tình cảm với bà Phương đổ vỡ, cho nên lập mưu sát hại vợ mình.

Nhưng điều tra quan hệ giữa ông Phương và nữ nhân viên trẻ tuổi, cảnh sát lại phát hiện quan hệ giữa hai người cực kỳ trong sáng. Thậm chí đêm hôm đó uống say, sau khi đưa ông Phương đến khách sạn, cô nhân viên tự mình về nhà, rồi gọi một đồng nghiệp nam tới chăm sóc ông Phương. Đương nhiên

giữa cậu đồng nghiệp trẻ tuổi này với ông Phương cũng là quan hệ cấp trên và cấp dưới bình thường, trong sáng.

Cho nên cái chết làm người ta thương tiếc của bà Phương cuối cùng bị nhận định là một vụ tai nạn do bệnh tật đột phát tạo thành.

Cảnh sát đã bỏ sót một điểm, buổi sáng ông Phương về nhà, qua con chó lông vàng nhà mình, ông ta đã tẩu tán một vật chứng then chốt. Hơn nữa khi vớt bỏ *đồ ăn hỏng trong tủ lạnh*, ông Phương còn tìm được một lọ thủy tinh nhỏ đựng đầy chất lỏng. Sau khi làm rõ thứ đựng trong lọ là gì, ông cũng vớt luôn cả cái lọ này.

Nếu như lúc vớt bỏ vật chứng thứ nhất, trong lòng ông Phương tràn ngập đau khổ và áy náy, vậy thì lúc vớt đi vật chứng thứ hai, sau khi vỡ lẽ, trong lòng ông ta lại cảm thấy thư thái.

Tóm lại, đến cuối câu chuyện này, ông Phương tin chắc ông ta đã bảo vệ lời thề độc ban đầu giữa hai người, từ một góc độ nào đó cũng chính là bảo vệ tình yêu của hai người.

Bây giờ, người khách ngồi trong phòng bao quán nướng kể lại câu chuyện cho tôi đây nhất quyết không thừa nhận mình chính là ông Phương trong câu chuyện.

Tôi biết rõ ông ta lo lắng chuyện gì. Nhưng theo tôi thì nỗi lo lắng của ông ta hoàn toàn thừa thãi. Lời thề độc trong câu chuyện sử dĩ gọi là thề độc, bởi vì sau khi lấy đi tính mạng một trong hai người, cũng hoàn toàn hủy hoại người còn lại, mang

đi linh hồn và cả hy vọng tìm được hạnh phúc trong phần đời còn lại của ông ta.

Trong câu chuyện có vẻ như bí hiểm này, rốt cuộc là ai phản bội ai, ai muốn giết ai, cuối cùng là ai giết ai, giết bằng cách thức như thế nào, đối với tôi kỳ thực cũng không quá quan trọng.

Điều duy nhất tôi tò mò nhưng cả đời không thể biết được là, khi ý thức được mình sắp bị giết chết, bà Phương đang ngẫm mình trong bốn tấm sẽ có tâm tình như thế nào?

Lời bàn của Quỷ Thúc

Phần lớn bạn đọc đều đã đoán được, người ngoại tình là bà Phương, đối tượng ngoại tình không đề cập cụ thể, có khả năng là phụ huynh học sinh, đã có gia đình nên không thể đi thuê phòng, thậm chí là học sinh nam, chưa đủ mười tám tuổi, không thể thuê phòng.

Toàn bộ câu chuyện là thế này.

Bà Phương ngoại tình, bởi vì sợ sẽ bị ông Phương phát hiện và giết chết nên đã chuẩn bị ra tay trước. Ông Phương mắc chứng hạ đường huyết do cơn, cho nên khi tiêm insulin cho mẹ trong kỳ nghỉ hè, bà Phương đã lấy đủ một lượng để mang về, chỉ chờ sau khi ông Phương uống rượu xong về nhà sẽ hành động. Insulin là chất độc chết người đối với người bệnh hạ đường huyết.

Không ngờ ông Phương cũng đã phát hiện chứng cứ ngoại tình của vợ, và quyết định thực hiện lời thề. Còn ông ta giết chết bà Phương thế nào là vấn đề phức tạp nhất của câu chuyện này, bên dưới sẽ giải thích cặn kẽ.

Ông Phương tranh thủ thời gian nghỉ hè, huấn luyện Đại Đâu vừa nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động liền ném đồ chơi vào chỗ để điện thoại. Cái gọi là đồ chơi thực ra là một ổ cắm điện.

Ông Phương biết rõ vợ có thói quen chơi điện thoại khi tắm bồn, liền căn đúng thời gian vợ đang tắm để gọi điện thoại thông báo không về nhà ngủ. Đại Đâu nghe thấy tiếng chuông điện thoại liền

mang ổ cắm điện thả vào trong bồn tắm, chỉ khác những lúc huấn luyện là lần này ổ cắm đã cắm điện.

Cảnh tượng khi đó đại để là: Bà Phương đang nói chuyện điện thoại với chồng, nghĩ về kế hoạch giết người không thể thực hiện hôm nay vì chồng không về nhà, Đại Đậu tha ổ cắm điện vui vẻ chạy tới, bà Phương nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Sau khi ổ cắm bị thả vào bồn, dòng điện đoản mạch khiến bệnh cũ của bà Phương tái phát, hôn mê rồi chết đuối trong bồn tắm. Về tính khả thi của cách làm này, trước khi viết, tôi đã hỏi một độc giả là pháp y để xác nhận.

Bởi vì chập điện làm nháy áp tô mát, hôm sau lúc ông Phương về đến nhà thì nhà ông đang mất điện, cho nên đồ ăn trong tủ lạnh đã bị hỏng sau một đêm. Ông ta sai Đại Đậu mang ổ cắm điện đi vứt ở tầng khác, đồng thời cũng phát hiện insulin bà Phương chuẩn bị, biết đối phương muốn giết chết mình để bảo vệ tính mạng.

Còn ông Phương là người trong sạch, bà Phương không những đã phản bội tình yêu của họ mà còn phản bội lời thề của bản thân, nghĩ như vậy, ông Phương vốn đang áy náy cũng cảm thấy thư thái.

Bất kể đang độc thân hay đang yêu, bạn đều không được đưa ra lời thề độc giống như vợ chồng ông Phương, bởi mạng sống quý hơn mọi thứ.

Lòng tốt

Vị khách tối nay là một thanh niên trắng trẻo thư sinh, mặc chiếc áo sơ mi trắng hết sức sạch sẽ. Tôi thấy dáng vẻ cậu ta rất giống một trợ giảng, bác sĩ hay kỹ sư, nhưng cậu ta lại nói với tôi, bây giờ mình mở một siêu thị nhỏ, tối nay để đến quán nướng, cậu ta phải đóng cửa siêu thị từ sớm.

Câu chuyện của chủ siêu thị tên Tiểu Lưu này xảy ra vào sáng sớm một ngày mưa.

Đêm khuya hôm đó, Tiểu Lưu lái xe về nhà, đột nhiên trời đổ mưa rất to, lái xe mà như đang lái tàu ngầm dưới đáy biển. Tiểu Lưu không dám chủ quan, bật đèn pha, giảm tốc độ xe, một lát sau mưa mới bắt đầu ngớt. Cậu ta vừa thả lỏng tinh thần, lại đột nhiên phát hiện phía trước không xa có một chiếc xe con quay ngang bên đường, đầu xe đâm thẳng vào dải cây xanh bên phải.

Thoạt nhìn chiếc xe này không giống như tự mình đâm vào, mà là đã va chạm với một chiếc xe khác, bị mất lái trong cơn mưa tầm tã nên mới xảy ra tai nạn nghiêm trọng như vậy. Trời mưa rất to, đoạn đường này hình như cũng không có camera, cho nên lái xe gây tai nạn đã bỏ trốn.

Tiểu Lưu không nghĩ ngợi nhiều, giảm tốc độ xe rồi dừng lại trước chiếc xe tai nạn, mở cửa đi xuống.

Xe tai nạn là một chiếc Audi rất dài, trên xe chỉ có một người, là một ông chú trung niên hơn bốn mươi tuổi. Mặt ông ta bị kính vỡ cắt rách, máu chảy đầy mặt, nhưng đầu óc còn rất tỉnh táo, hiềm nỗi hai chân bị kẹt cứng cho nên không có cách nào xuống khỏi xe được. Theo Tiểu Lưu phán đoán, hẳn là không có nguy hiểm đến tính mạng.

Mưa đột nhiên lại nặng hạt hơn, Tiểu Lưu lập tức bị nước mưa làm cho ướt đẫm toàn thân. Cậu ta lau nước mưa trên mặt, lấy điện thoại ra định gọi cấp cứu, nhưng ông chú ngăn lại, nói vừa rồi đã gọi cấp cứu, xe cứu thương đang trên đường chạy tới rồi.

Tiểu Lưu không dám tự tiện xô dịch người bị thương, cũng không yên tâm quay lại xe của mình, thế là cứ đứng dưới mưa to. Thỉnh thoảng có xe chạy qua bên cạnh, nhưng đều không dừng lại mà tiếp tục chạy thẳng. Trong xã hội bây giờ, ý thức tự bảo vệ mình của mọi người đều quá mạnh.

Ông chú cũng nhìn cậu ta qua màn mưa, nhíu chặt lông mày, không giống như đau đớn mà là đang suy nghĩ vấn đề gì đó nghiêm túc. Một lát sau, ông ta có vẻ đã đưa ra quyết định, bèn lên tiếng gọi Tiểu Lưu: “Này, cậu lại gần đây một chút.”

Tiểu Lưu đi tới, cúi người vào sát cửa kính xe.

Ông chú bị tai nạn giao thông nặng như vậy song lại rất bình tĩnh, giọng nói cũng không hề có vẻ hoang mang: “Tôi muốn nhờ cậu giúp một việc.”

Tiểu Lưu gật đầu: “Anh cứ nói đi ạ.”

Ngoài dự liệu của Tiểu Lưu, ông chú lấy ra một chiếc chìa khóa từ túi quần, đưa cho cậu ta.

Tiểu Lưu không khỏi thắc mắc: “Đây là?”

Ông chú hít sâu một hơi, đọc cho Tiểu Lưu một địa chỉ, lại nhắc lại một lần nữa, dặn Tiểu Lưu nhớ cho kỹ. Địa chỉ ông ta nói, Tiểu Lưu cũng có chút ấn tượng, là một khu nhà đất tiền ở trung tâm thành phố.

Không cần phải hỏi, chiếc chìa khóa này chính là chìa khóa của ngôi nhà ở địa chỉ ông chú vừa nói. Nhưng điều này có ý gì?

Ông chú giải thích: “Cậu cầm chiếc chìa khóa này đến địa chỉ tôi nói đó, đi luôn bây giờ đi. Sau khi đến nơi, cậu mở cửa vào nhà, tự khắc sẽ biết nên làm thế nào. Sau đó ghi lại tài khoản ngân hàng của cậu để trên bàn uống nước, đợi tôi xuất viện sẽ chuyển khoản cho cậu một trăm ngàn tệ, coi như một sự báo đáp nho nhỏ.”

Lúc này đến lượt Tiểu Lưu hít sâu một hơi, rốt cuộc là chuyện gì đáng giá một trăm ngàn tệ thù lao? Nói cách khác, rốt cuộc là chuyện gì khiến ông chú này vừa bị tai nạn giao thông mà phải lập tức nhờ một người lạ giải quyết giúp, và sẵn sàng trả một trăm ngàn tệ?

Nhận ra sự nghi ngờ của Tiểu Lưu, ông ta giải thích chuyện này cực kỳ quan trọng đối với mình, nhưng bảo Tiểu Lưu cứ yên tâm, tuyệt đối hợp pháp, hơn nữa cũng không có bất cứ khó khăn gì. Chỉ cần Tiểu Lưu làm theo lời ông ta, đến địa chỉ đó, dùng chìa khóa mở cửa đi vào, năm phút là giải quyết xong vấn đề rồi để lại chìa khóa ra về. Sau đó chỉ việc ngồi chờ một trăm ngàn tệ chuyển vào tài khoản.

Tiểu Lưu cũng không phải quá ham hố một trăm ngàn tệ, có điều xem dáng vẻ của ông chú thì chuyện này thật sự cực kỳ

quan trọng với ông ta. Nghĩ vậy, Tiểu Lưu liền nhận lấy chìa khóa, nhưng vẫn hỏi thêm: “Vì sao lại là tôi? Chuyện quan trọng như vậy, sao anh có thể dễ dàng tin tưởng một người lạ được?”

Ông chú cười gượng: “Không giấu cậu, chuyện này tôi không thể để người quen của tôi làm được. Còn vì sao tin tưởng cậu à, bởi vì cậu hoàn toàn có thể chạy thẳng qua giống như mấy chiếc xe vừa rồi, nhưng cậu lại đội mưa to xuống xe cứu người. Tôi cảm nhận được ý tốt của cậu, tin rằng cậu nhất định có thể...”

Cách đó không xa vọng đến tiếng còi xe cứu thương quen thuộc, Tiểu Lưu lộ vẻ vui mừng, còn ông chú lại thúc giục: “Cậu đi nhanh đi, bây giờ đến đó ngay đi. Không được để người khác nhìn thấy, không được để bất kỳ ai biết tối nay cậu đã từng đến nơi này, đã từng gặp tôi, đặc biệt là cảnh sát.”

Tiểu Lưu còn muốn nói thêm gì đó, nhưng ông chú lại lộ vẻ dữ tợn, cộng thêm máu chảy đầy mặt, trông cực kỳ đáng sợ. Ông ta sốt ruột gầm lên: “Đi mau!”

Tiểu Lưu nhìn ông chú lần cuối, xoay người lên xe, rời khỏi hiện trường tai nạn. Trên đường đi, cậu ta nghĩ đến rất nhiều phương án. Đầu tiên đương nhiên là báo cảnh sát, kể hết thấy những chuyện xảy ra vừa rồi. Sau đó là tìm một người bạn, chẳng hạn như cậu bạn cùng phòng rất thích tập gym, cùng nhau đến khu nhà đó, như vậy sẽ bảo đảm an toàn hơn. Tệ nhất cũng phải chờ đến ngày mai trời sáng mới đến địa chỉ ông chú đã nói, bây giờ là nửa đêm, ai biết có thứ gì đang chờ cậu ta ở đó? Là một căn phòng toàn tiền giả? Hay ma túy? Hay là mấy

tên bắt cóc mặt mày hung ác? Tóm lại chỉ có thằng ngu mới đơn thương độc mã nửa đêm chạy đến một nơi xa lạ như vậy.

3 giờ sáng, Tiểu Lưu đứng trước một cánh cửa xa lạ ở khu nhà đất đỏ trong trung tâm thành phố.

Cậu ta hít sâu một hơi, an ủi chính mình rằng hành động không lý trí thế này hoàn toàn là để khỏi phụ lòng tin nhiệm của ông chú đó. Cậu ta lấy ra chiếc chìa khóa ông chú đưa cho, nín thở mở khóa, hết sức thận trọng mở cửa bước vào, quan sát phòng khách, thấy bên trong ánh đèn dịu dịu, không một bóng người. Tiểu Lưu không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ít nhất không phải vừa mở cửa đã có ba bốn người đàn ông to khỏe lao tới.

Cậu ta đóng cửa, bắt đầu đi lại trong phòng khách, vừa đi vừa gọi khẽ: “Này, có ai không?”

Không có ai trả lời.

Tiểu Lưu nhú mày, chẳng lẽ chỉ như thế là xong rồi à? Do cẩn thận, Tiểu Lưu quyết định đi khắp nhà mở hết cửa các phòng bên trong ra xem. Căn nhà này trang hoàng xa hoa sang trọng, nhưng vừa vào cửa Tiểu Lưu đã có cảm giác, nơi này không phải nhà của ông chú mà là nơi ở của một người phụ nữ. Bây giờ mở cửa phòng ngủ ra, các loại mỹ phẩm và búp bê vải càng chứng thực cảm giác của Tiểu Lưu là đúng.

Nhưng trong phòng ngủ chính không có một bóng người, phòng ngủ phụ cũng không, gian này có vẻ là phòng sách, chắc cũng...

Lúc mở cánh cửa này ra, Tiểu Lưu kinh ngạc sững sờ. Gian phòng này không phải phòng sách như cậu ta đoán, mà là... một căn phòng cậu ta không thể biết dùng từ gì để mô tả. Với kiến thức của Tiểu Lưu, từ gần nghĩa nhất để mô tả căn phòng này là phòng tra tấn.

Không sai, trong căn phòng rộng rãi này xếp đủ mọi thứ, từ lồng giam, gông cùm, ghế ngồi hình thù kỳ lạ, trên bức tường sơn đỏ treo đầy roi da, xiềng xích, dây thừng, còn có các loại dụng cụ tra tấn kỳ lạ cậu ta không thể gọi được tên.

Hấp dẫn nhất đương nhiên là một thiếu nữ toàn thân trần truồng ở chính giữa căn phòng. Cô ta quỳ dưới đất, mặt áp sát thảm trải sàn, hai tay trói quặt sau lưng, hai chân bị khóa trên giá sắt cố định, hoàn toàn không thể nào nhúc nhích. Không những thế, mắt cô ta còn bị miếng che mắt, miệng nhét một quả bóng nhỏ màu đen có lỗ, nước dãi không ngừng chảy xuống. Vì vậy dù có muốn kêu cứu, cô ta cũng không thể làm được.

Ánh đèn tù mù trong phòng chiếu xuống làn da trắng như tuyết của thiếu nữ đó, hình ảnh quỷ dị gợi dục trước mặt khiến Tiểu Lưu choáng váng. Nghe thấy có người đi vào, thiếu nữ bị trói chặt bắt đầu giãy giụa khe khẽ, song không phải bởi vì sợ hãi, mà là vì... vui sướng. Cảm giác này giống như thú cưng bị nhốt ở nhà cả ngày, cuối cùng cũng chờ được chủ nhân đi làm về.

Tiểu Lưu không vội đi đến cởi trói cho cô ta, mà ngồi xuống một chiếc ghế tạo hình kỳ lạ, hơi giống như giường chuyên

dùng khi sinh con trong bệnh viện. Cậu ta hít sâu một hơi, chấp nối lại những chuyện xảy ra tối nay.

Tất cả đều đã được giải thích.

Đầu tiên, ông chú bị tai nạn xe lúc trước hẳn là “chủ nhân” của thiếu nữ này. Sau khi xích thiếu nữ lại, chuẩn bị chơi một trò gu mặn gì đó, ông chú lại đột nhiên có việc gấp, cho nên phải vội vàng rời khỏi đây. Đến lúc làm xong việc, ông chú vội lái xe về trong mưa lúc nửa đêm, không ngờ lại xảy ra tai nạn giao thông.

Theo kinh nghiệm của Tiểu Lưu, ông chú mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng khó tránh phải làm phẫu thuật mấy lần, nằm viện một hai tháng. Còn thiếu nữ này hiển nhiên không thể tự thoát khỏi xiềng xích, đừng nói một hai tháng, một tuần là có thể chết khát rồi. Muốn tránh được kết cục này, ông ta chỉ có thể nhờ người khác đến giải cứu thiếu nữ.

Từ quần áo trên người, lời ăn tiếng nói và chiếc xe của ông chú đó, có thể thấy ông ta là người có địa vị cao trong xã hội. Với tầm tuổi đó tất nhiên cũng đã có vợ con. Nếu để người khác biết sở thích biến thái này của ông ta, chưa biết chừng còn liên quan đến pháp luật, cả sự nghiệp và gia đình đều sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Chính vì thế, ông chú quả thật không thể để người quen của mình làm giúp việc này, kẻo có thể sau này sẽ bị nắm thóp, đành phải bắt đắc dĩ phó thác cho thanh niên chính trực cứu người trong đêm mưa.

Tiểu Lưu bắt đầu tìm cách tháo các loại khóa và dây trói trên người thiếu nữ.

Lúc miếng che mắt vừa được bỏ ra, thiếu nữ lộ vẻ nghi hoặc và hoang mang: “Ông.”

Tuy nhiên khi thấy một người lạ, ta lại không chạy trốn, cũng không hề phản kháng. Tiểu Lưu vào phòng ngủ lấy ra một bộ quần áo, bảo thiếu nữ, hoặc nói chính xác hơn là ra lệnh cho thiếu nữ mặc vào.

Tiểu Lưu mau chóng phát hiện, tư duy của thiếu nữ khác hẳn với người bình thường. Cô ta gần như không có ý nghĩ riêng, chỉ mù quáng nghe theo mệnh lệnh mà làm. Tình hình này khiến Tiểu Lưu rất thông cảm với hoàn cảnh của thiếu nữ, đồng thời cũng sinh ra căm phẫn đối với ông chú kia.

Cho nên Tiểu Lưu không hề để lại số tài khoản ngân hàng rồi ra về như ông chú đã nói. Cậu ta dìu thiếu nữ đến sofa phòng khách ngồi xuống, sau khi giải thích xong chuyện xảy ra với “chủ nhân” của cô ta, lại ra lệnh cho thiếu nữ trả lời một số câu hỏi.

Thì ra thiếu nữ đã tròn hai mươi tuổi, bốn năm trước trở thành “thú cưng” được “chủ nhân” nuôi nấng, còn ký một số “hợp đồng nô lệ” nực cười, hoàn toàn không có hiệu lực pháp luật. Trong ngôi nhà xa hoa hào nhoáng này không có máy tính, cũng không có điện thoại di động, thông tin bên ngoài thiếu nữ có thể tiếp xúc được, ngoài mấy kênh cố định trên ti vi thì chỉ có chủ nhân một tuần đến thăm cô ta hai lần.

Giấy tờ sở hữu ngôi nhà này viết tên thiếu nữ, ngoài ra còn có một tấm thẻ ngân hàng, không biết bên trong có bao nhiêu tiền, tóm lại là một con số mà tiêu kiểu gì cũng không hết được.

Tiểu Lưu phát hiện, sau khi được “thuần dưỡng” suốt bốn năm trời, tư duy và cả năng lực giao tiếp của cô ta đã thoái hóa đến cấp độ của trẻ con sáu tuổi. Không, nên nói bây giờ cô ta là một hình thức tồn tại kỳ dị có ngoại hình con người nhưng suy nghĩ lại giống như thú cưng. Lúc trả lời những câu hỏi này, thiếu nữ dần dần không còn sợ hãi Tiểu Lưu nữa mà lộ ra vẻ mặt lấy lòng cậu ta. Thậm chí cô ta còn lấp bấp tỏ ý, để báo đáp Tiểu Lưu, cô ta hy vọng có thể làm việc gì đó để Tiểu Lưu vui vẻ.

“Bất cứ việc gì cũng được.” Khi đó cô ta nói như vậy.

Sau khi tìm hiểu và cố gắng tiêu hóa hiện thực hoang đường này, trước mặt Tiểu Lưu bày ra hai lựa chọn. Đầu tiên là tuân theo lời hẹn lúc trước, để lại tài khoản ngân hàng, rời khỏi ngôi nhà này. Trăm ngàn tệ đối với người đàn ông trung niên thành đạt chỉ là một con số nhỏ, nhưng đối với Tiểu Lưu thật sự là một khoản tiền lớn. Công việc của cậu ta hiện nay phải thường xuyên làm thêm giờ hay trực đêm, nhưng tiền lương mỗi tháng nhận tới tay lại ít đến mức đáng thương.

Nhưng làm như vậy, nhờ đâu lần sau lại xảy ra chuyện tương tự như lần này, rất có thể thiếu nữ sẽ chết thảm ở đây. Mà cho dù không còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sau khi ông chú chơi chán cũng rất có thể sẽ vứt bỏ thiếu nữ này. Một người chưa từng bước vào xã hội như cô ta, chẳng những thiếu năng lực mưu sinh, mà thậm chí tìm một người bình thường để kết hôn cũng khó. Rất có thể cô ta sẽ phải đối mặt với phần đời còn lại tràn đầy bi kịch.

Cho nên lựa chọn thứ hai của Tiểu Lưu là cứu thiếu nữ ra khỏi bàn tay người đàn ông có quyền có thể trong xã hội đó, và dần dần làm cho cô ta trở lại thành người bình thường, khôi phục cuộc sống bình thường. Lựa chọn này khó hơn lựa chọn thứ nhất tám trăm lần. Mà bất kể thành công hay thất bại, Tiểu Lưu đều rất có khả năng phải đối mặt với sự trả thù của ông chú.

Tiểu Lưu nhắm mắt lại, lòng tốt cũng không thể giúp cậu ta đưa ra quyết định ngay được. Cuối cùng cậu ta ra lệnh cho thiếu nữ đi vào phòng ngủ ngủ một giấc, lúc ra ngoài cậu ta lại mang theo chiếc chìa khóa đó. Dù sao trong thời gian ngắn trước mắt, ông chú sẽ không thể nào đến đây, cậu ta có thể tới thăm lúc nào cũng được, không cần lo lắng bất cứ chuyện gì.

Lúc cậu ta xuống dưới đường, mưa đã tạnh hẳn, sắc trời phía đông bắt đầu sáng lên.

Nghe đến đây, tôi cau mày hỏi: “Sau đó thế nào?”

Tiểu Lưu nở nụ cười nhẹ nhàng đáp: “Sau đó tôi thường xuyên đến thăm cô ấy, lúc đầu tôi thử dùng cách thức quen thuộc của cô ấy để giao lưu, dần dần tôi phát hiện chính mình...”

Cậu ta đột nhiên dừng lại, tay phải giơ lên làm động tác bấm bút bi: “Sau đó nữa, công việc của tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi bị sa thải. Dù sao tôi cũng không muốn làm nữa, bèn chuyển luôn đến cổng khu nhà đó, mở một siêu thị nhỏ, như vậy cũng tiện chăm sóc cô ấy.”

Tiểu Lưu giơ cổ tay lên, thoáng nhìn đồng hồ: “Tôi phải về rồi, hôm nay dừng ở đây thôi.”

Rõ ràng cậu ta không ăn gì, vậy mà dưới ánh đèn ảm đạm, trái khế lại khẽ động rất rõ ràng.

Lời bàn của Quỷ Thúc

Câu chuyện này rất đơn giản, một thanh niên thấy một vụ tai nạn giao thông trong đêm mưa, vì lòng tốt mà nhận lời thỉnh cầu của một người đàn ông xa lạ.

Sau đó, cũng vì lòng tốt, thanh niên muốn giải cứu người phụ nữ bị giam cầm, giống như dũng sĩ giải cứu công chúa khỏi hang ổ của con rồng hung dữ.

Chỉ khác ở chỗ, “công chúa” không hề muốn rời khỏi “hang rồng”. Nhưng cũng không sao, thanh niên nghĩ, cậu ta có thể thay đổi đối phương, làm cho cô ta trở lại thành người bình thường như trước, một lần nữa hòa nhập vào thế giới bên ngoài.

Cậu ta tuyệt đối không ngờ, đến cuối cùng chính mình mới là người bị thay đổi.

Dũng sĩ biến thành con rồng hung dữ khác, vì công chúa, cậu ta đã ra tay, lợi dụng công việc đang làm ở bệnh viện, giết chết con rồng hung dữ kia, cũng chính là người trung niên cậu ta đã giúp đỡ.

Mà ngọn nguồn của tất cả những chuyện này đều là từ lòng tốt của cậu ta trong đêm mưa đó.

Trộm tên

Vị khách tối nay là một người bạn cũ của tôi.

Chúng tôi biết nhau đã ngót mười năm. Anh ta họ Mực, lớn hơn tôi vài tuổi, cho nên tôi gọi là anh Mực. Anh Mực là người Quý Châu, tốt nghiệp đại học xong thì đến Thâm Quyển, vào tòa soạn báo làm phóng viên. Anh ta làm mười năm ở tòa soạn báo, từ một phóng viên trẻ cái gì cũng không hiểu, việc gì cũng sẵn sàng làm, trở thành một người lọc lõi cái gì cũng hiểu, việc gì cũng không chịu làm.

Mấy năm trước, báo giấy bắt đầu xuống dốc, các đồng nghiệp của anh ta lũ lượt nghỉ việc, có mấy người chuyển sang Weibo, trở thành blogger thu nhập mỗi năm chục triệu, còn anh ta thì khác, vừa nhảy từ cái hồ báo chí lên, lại nhảy xuống một cái hồ khác: xuất bản.

Không, không phải anh ta đến làm việc tại nhà xuất bản, mà là thôi việc bắt đầu viết sách.

Cho nên, thực ra anh ta xem như là đồng nghiệp của tôi, tác giả tiểu thuyết bán ế, đồng bệnh tương liên, nằm ở đáy của nghề viết.

Anh Mực tối nay muốn kể một câu chuyện về viết sách.

Sau khi thôi việc ở tòa soạn báo, anh Mực viết toàn tiểu thuyết kỳ bí hoặc điều tra hình sự. Điều này rất dễ hiểu, bởi anh ta vốn là phóng viên phụ trách mảng pháp luật, thường xuyên đến hiện trường, từng phỏng vấn rất nhiều cảnh sát làm án,

người bị hại và người nhà của họ, tích lũy được rất nhiều tư liệu thực tế. Anh ta tràn đầy nhiệt huyết sáng tác, ba năm viết sáu quyển sách, nhưng kết quả lại không quá lý tưởng.

Tiểu thuyết đầu tay của anh Mục bán được hơn hai mươi nghìn bản, đối với thị trường xuất bản mấy năm gần đây cũng xem như một thành tích không tệ. Nhưng ba quyển tiếp theo lại ngày càng sa sút, lượng tiêu thụ giảm dần, đến quyển thứ sáu chỉ bán được không đến mười nghìn bản. Tình hình này khiến anh ta hơi thất vọng, nên mãi vẫn chưa thể viết ra tác phẩm thứ bảy.

Sau đó vợ anh ta nhờ vả quan hệ, tìm cho chồng một công việc làm giáo viên phụ đạo, dạy học sinh cấp ba viết văn, thu nhập không thấp, công việc lại nhàn, bản thân anh ta cũng rất hài lòng.

Nghề viết tiểu thuyết kỳ bí này có thể vốn không thích hợp với anh ta.

Anh Mục cũng có một tài khoản Weibo, trước kia thường xuyên lên Weibo tương tác với fan hâm mộ, nhưng sau khi anh ta hết hot, số lần đăng nhập Weibo càng ngày càng ít đi. Dù sao thì cũng không có mấy fan hâm mộ bình luận, thích, hay nhắn tin cho anh ta.

Có điều ngày câu chuyện này bắt đầu, anh Mục bỗng dưng nổi hứng lên Weibo, lại nhận được một tin nhắn không bình thường.

Có một fan hâm mộ nữ nói, cô ta có việc cần đến Thâm Quyển, nếu như anh Mục thấy tiện, cô ta muốn hẹn anh đi ăn cơm. Thời gian gửi tin nhắn này là hai ngày trước.

Anh Mục bấm vào trang chủ Weibo của fan hâm mộ nữ này, thấy cô ta học đại học ở Bắc Kinh, gương mặt xinh đẹp, chân dài, hình như còn làm thêm nghề người mẫu.

Anh Mục suy nghĩ một lát, bèn nhắn tin trả lời: “Kết bạn WeChat với tôi đi.”

Hai người họ hẹn nhau tại một quán bar nhỏ ở Phúc Điền, anh Mục không ngờ fan nữ tên Cissy này ở ngoài còn đẹp hơn cả trên ảnh.

Vừa gặp mặt, cô ta đã vui vẻ đến mức suýt nữa nhả dựng lên, kéo tay anh Mục nói: “Ôi anh Mục! Em rất thích tiểu thuyết của anh, em đọc sách của anh mà lớn lên đấy!”

Bình thường nói như vậy thường đều là chế nhạo, nhưng Cissy nói lại là thật tình. Thời cấp ba học hành căng thẳng, cô ta vẫn đọc hết sáu quyển tiểu thuyết của anh Mục, không bỏ sót quyển nào. Sau khi lên đại học không đọc nữa, là bởi vì anh Mục không viết nữa.

Anh Mục chưa bao giờ được trọng đãi như vậy, lòng ham hư vinh được thỏa mãn cực độ, lập tức trở thành tiêu điểm trong quán bar. Máy người đàn ông trẻ tuổi ở bàn bên cạnh quay sang nhìn anh bằng ánh mắt cực kỳ hâm mộ, chụm đầu ghé tai bàn tán ông chủ lôi thôi lếch thếch này và em gái chân dài xinh đẹp kia rốt cuộc là quan hệ gì.

Những lời xì xào đổ kị này lọt vào tai anh Mục, khiến anh ta vô cùng khoan khoái.

Hai người uống một chút rượu, trò chuyện về tiểu thuyết một lát, Cissy nói ra mục đích thật sự chuyến này của cô ta.

Không phải là đi diễn, càng không phải là fan hâm mộ tìm thần tượng hiến thân như anh Mục thầm chờ mong. Cissy lấy từ trong túi xách ra một tập bản thảo, nhờ anh Mục xem xét chỉ bảo. Cô ta nói mình thật sự rất thích tiểu thuyết của anh Mục, cho nên mấy năm nay học đại học đã bắt chước phong cách của anh ta viết một quyển tiểu thuyết kỳ bí, không dám hy vọng xa vời có thể xuất bản, nhưng đăng nào cũng đã viết rồi, dù sao cũng muốn cho thần tượng xem thử.

Cissy khoác tay anh Mục, vẻ mặt chờ mong: “Được không, anh Mục?”

Anh Mục nhìn gương mặt trẻ trung xinh đẹp của cô ta, cầm lấy bản thảo, nhận lời xem giúp.

Mắt Cissy lấp lánh như sao: “Anh Mục tốt quá!”

Sau khi từ quán bar về nhà, anh Mục bắt đầu đọc tập bản thảo đó. Anh ta không ngờ rằng Cissy lại viết rất khá, không kém gì những sáng tác của anh ta trong thời kỳ đỉnh cao.

Đương nhiên, một người đàn ông trung niên hơn ba mươi tuổi có thể viết ra cuốn tiểu thuyết như vậy là chuyện bình thường, nhưng nếu là một người đẹp chân dài mới hơn hai mươi tuổi lại là một chuyện khác.

Có điều bản thảo của Cissy còn mắc phải một số lỗi nhỏ. Anh Mục chỉnh sửa lại trong hai tuần, không trả cho Cissy mà gửi thẳng đến nhà xuất bản lúc trước. Anh ta còn đặt cho quyển sách này một cái tên mới, gọi là *Vụ mưu sát IQ thấp*. Trong bản thảo, anh ta đính kèm theo phương thức liên lạc của Cissy.

Sau khi biết rõ bản thảo là do một người mẫu xinh đẹp viết, biên tập cũng cực kỳ hưng phấn, lập tức liên hệ với tác giả. Hai tháng sau, sách lên kệ, bán rất chạy.

Nói chính xác hơn là, tác phẩm đầu tay của Cissy trong vòng một tháng bán ngang tổng lượng tiêu thụ sáu quyển sách của anh Mục.

Nhà xuất bản lại bố trí cho Cissy trả lời phỏng vấn một số hãng truyền thông, còn đến các trường đại học diễn thuyết lưu động, sau một loạt hoạt động tuyên truyền, đến tháng thứ hai, *Vụ mưu sát IQ thấp* đã phải in nổi bản, lại bán được cả trăm ngàn quyển.

Sách hot rồi, bản thân tác giả cũng hot theo.

Bắt đầu có một số thương hiệu trong nước tìm Cissy làm đại diện, một số nhãn hàng lớn nước ngoài cũng mời cô làm người mẫu. Nói cho cùng thì người mẫu có rất nhiều, tiểu thuyết gia cũng không ít, nhưng vừa là người mẫu vừa là tiểu thuyết gia thì quả thật rất hiếm thấy.

Trên các phương tiện truyền thông, Cissy cảm ơn độc giả, cảm ơn biên tập có ánh mắt tinh đời, cảm ơn thương hiệu hợp tác, chỉ rất ít khi nhắc tới tên anh Mục. Điều này cũng không thể trách được, khi đó bản thảo của cô đã rất ổn rồi, tỷ lệ chỉnh sửa của anh Mục không lớn, cùng lắm chỉ có thể xem như một người giới thiệu xuất bản thôi.

Trong hai tháng, *Vụ mưu sát IQ thấp* xếp từng chồng cao ngất trong nhà sách, lượng fan hâm mộ trên Weibo của Cissy

cũng tăng lên cả triệu, tất cả những chuyện này đều khiến anh Mục vô cùng ngứa mắt.

Anh Mục khó có thể chấp nhận được. Nói một cách công bằng, Cissy viết quả thật không tệ, nhưng nếu không có anh ta chỉnh sửa, đề cử, không có anh ta nhất thời nảy ra ý tưởng đổi lại tên sách, thì chưa chắc cả sách lẫn bản thân tác giả đã có tiếng tăm như vậy. Không, nên nói là nếu không có anh ta, quyển sách này rốt cuộc có thể xuất bản hay không cũng là một ẩn số.

Nhưng ngoài một vài câu cảm ơn nhắn qua WeChat, Cissy lại không có bất cứ động thái gì khác, thậm chí ngay cả ý định mời anh ta ăn một bữa cơm cũng không có.

Sau khi được biết việc này, bà xã anh Mục cũng mỉa mai anh ta, nói anh ta làm phóng viên mười năm, lại thường khoe mình có thiên phú sáng tác, vậy mà còn không bằng một cô bé chưa tốt nghiệp đại học.

Anh Mục mất ngủ mấy đêm liền, cuối cùng quyết định phải làm gì đó.

Nửa tháng sau, trên mạng bắt đầu có một số tin đồn.

Có người nói, với tuổi tác và sự từng trải của Cissy, cô không thể viết ra một quyển tiểu thuyết trinh thám hành văn già dặn, cấu tứ tài tình như vậy.

Còn có người nói, tác giả của *Vụ mưu sát IQ thấp* là một người khác, một tiểu thuyết gia trung niên không có tiếng tăm gì.

Thậm chí một tác giả nặc danh nào đó đã trả lời phỏng vấn của một người dùng Weibo, thừa nhận chính mình đã viết thay Cissy. Sau một đêm, bài viết này đã có trên một triệu lượt xem.

Lần này Cissy còn hot hơn nữa, có điều không phải theo cách cô kỳ vọng. Bên dưới mỗi bài đăng Weibo toàn những người mắng mỏ cô.

Các thương hiệu đã ký hợp đồng lúc trước cũng bắt đầu cân nhắc hủy hợp đồng với Cissy.

Tất cả mọi người đều cho rằng, người đẹp tiểu thuyết gia vừa mới nổi như cơn này sẽ hết hot nhanh thôi, anh Mục cũng nghĩ như vậy.

Mặc dù trong chuyện ồn ào trên mạng này, anh ta không hề nhận được bất cứ lợi ích thực chất nào, nhưng ít nhất bà xã không còn lải nhải chê anh ta nữa, đêm đến anh ta cũng đã ngủ được.

Anh Mục không ngờ, vài ngày sau Cissy đăng một tuyên bố trên Weibo, thừa nhận trong *Vụ mưu sát IQ thấp* có ba phần trăm của tác giả nặc danh, nhà xuất bản biên tập chỉnh sửa năm phần trăm, nhưng toàn bộ câu chuyện bao gồm bản thảo quả thật là cô viết ra từng chữ một.

Để chứng minh quan điểm của mình, Cissy đính kèm theo một loạt bằng chứng không thể chối cãi: Trong mấy năm nay, mỗi ngày viết tiểu thuyết xong, cô đều sẽ upload lên hộp thư để backup. Ảnh chụp màn hình nhắn tin Weibo giữa cô và “tác giả nặc danh”. Lợi hại hơn là trong tay cô có một bản ghi âm trong quán bar nhỏ.

Ngay từ đầu, Cissy đã có chuẩn bị trước, nên mới có thể đưa ra bằng chứng vô cùng xác thực như vậy.

Chỉ nhìn một loạt thao tác này đã có thể chứng tỏ, chỉ số thông minh của cô hoàn toàn đủ để viết ra *Vụ mưu sát IQ thấp*.

Cô còn giải thích với công chúng rằng mặc dù mình còn trẻ, nhưng từ nhỏ đã thích đọc tiểu thuyết kỳ bí, hơn nữa có chú ruột là cảnh sát hình sự, có thể viết ra một câu chuyện như vậy thực ra cũng không có gì lạ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Cissy trong sạch. Cô vừa xinh đẹp, có thiên phú cao, lại chịu khó. Bạn không ưu tú không có nghĩa trên đời không có người ưu tú như vậy.

Những người lúc trước mắng cô xuất phát từ áy náy, quần chúng hóng chuyện xuất phát từ tò mò, tất cả đều tới tấp đặt mua *Vụ mưu sát IQ thấp*. Nhiều công ty phim ảnh tranh giành bản quyền sách của cô, nhiều nhà xuất bản sẵn sàng trả giá trên trời đặt trước quyền tiểu thuyết tiếp theo của Cissy.

Cissy càng nổi như cồn.

Ngược lại, anh Mục thì hoàn toàn “lạnh ngắt”.

Weibo của anh ta bị dân mạng giận dữ tìm ra, mọi người chửi rửa mắng nhiếc anh ta đủ kiểu, hăng gấp mười lần mắng Cissy lúc trước. Công việc ở lớp phụ đạo của anh ta cũng mất, mỗi ngày ra ngoài đều lo nơm nớp, sợ có người đến đánh.

Mấy hôm trước, anh Mục xóa phút tài khoản Weibo.

Kể tới đây, anh Mục im lặng không nói nữa.

Thực ra những chuyện anh Mục kể vừa rồi, tôi cũng có nghe loáng thoáng, dù sao chuyện này cũng rất ồn ào, lại liên quan tới bạn tôi. Có điều với sự tiếp xúc có hạn giữa đôi bên, tôi vẫn cho rằng anh Mục là một người thành thật, xưa nay uống rượu cũng không bao giờ chối, cho nên tôi không tin anh ta lại làm ra chuyện như vậy.

Không ngờ tối nay anh ta chính miệng thừa nhận toàn bộ.

Tôi dừng tay gõ phím, nhìn về mặt chán chường của anh Mục, mặc dù không tán thành cách làm của anh ta nhưng vẫn an ủi vài câu. Lúc này điện thoại di động của anh ta đặt trên mặt bàn đột nhiên sáng lên.

Tôi bất giác liếc nhìn, không khỏi sửng sốt. Đó là một tin nhắn báo tài khoản ngân hàng nhận được chuyển khoản, số tiền... nếu tôi không nhìn lầm thì lên đến bốn triệu tệ.

Anh Mục nhanh chóng cất điện thoại di động đi, ngẩng đầu nhìn tôi, trên mặt lộ ra một nụ cười kín đáo.

Tôi cau mày nhìn anh ta, trầm nghĩ, không biết là ai lại chuyển cho anh Mục một khoản tiền lớn như vậy.

Anh ta cười hì hì, nói: “Tôi kể xong rồi, uống đi.”

Tôi vừa định rót bia cho anh Mục thì anh ta lại lấy từ dưới gầm bàn ra một chai Mao Đài Phi Thiên năm mươi ba độ. Tôi biết anh ta là người Quý Châu, thích uống nhất là Mao Đài, song trước kia chưa từng thấy anh ta uống bao giờ, hơn nữa từ nhãn giấy đã hơi ố vàng trên chai Mao Đài này có thể thấy được, đây là một chai rượu tương đối lâu năm, giá tuyệt đối không thấp hơn whisky của Sở Gia.

Tôi nhìn động tác mở chai thành thạo của anh ta, trong lòng dường như hiểu ra gì đó.

Lời bàn của Quỷ Thúc

Vụ mưu sát IQ thấp là tác phẩm đặc ý của anh Mục. Nhưng đúng như anh ta đã nói, một người đàn ông trung niên hơn ba mươi tuổi có thể viết ra một quyển tiểu thuyết như vậy cũng bình thường, nhưng nếu là một người đẹp chân dài mới hơn hai mươi tuổi thì lại rất thú vị.

Là người cùng nghề với anh Mục, tôi cũng hiểu được một điều: viết tiểu thuyết không khó, lừa gạt công chúng còn dễ hơn. Cuộc sống của họ quá tẻ nhạt vô vị, rất cần một anh Mục ngoại hình xinh đẹp, đầu óc lại khôn ngoan, tất cả các phương diện đều đẽ bẹp họ, như vậy mới đáng để sùng bái.

Trước kia lúc uống rượu với anh Mục, chúng tôi đã từng nói về một tác giả thông qua biện pháp viết thay này khiến người đứng tên nhanh chóng thành danh, còn tác giả thì kiếm tiền. Tôi chỉ không ngờ anh Mục cũng từ bỏ giới hạn đạo đức của mình, thật sự làm việc giống như vậy.

Có điều, đối với anh Mục, có thể viết tiểu thuyết kiếm tiền chính là cuộc sống mà anh ta vẫn tha thiết ước mơ.

Cho dù là bằng cách thức không mấy vẻ vang này.

Đi công tác

Vị khách tối nay là một nữ tiếp viên hàng không.

Nữ tiếp viên hàng không hai mươi mấy tuổi, cao khoảng một mét bảy hai, tóc dài, da rất trắng. Cô lịch sự tự giới thiệu, bảo tôi gọi cô là Tiểu Lộ.

Mặc dù bây giờ đi lại bằng máy bay càng ngày càng phổ biến, tiếp viên hàng không hay phi công đều dần dần không còn bí ẩn như mười mấy, hai mươi năm trước nữa, nhưng dù sao tiếp viên hàng không vẫn là một nghề rất đặc biệt, trên máy bay cách biệt với bên ngoài cũng thường xuyên xảy ra một số chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Câu chuyện tối nay Tiểu Lộ muốn kể là về một hành khách quen của cô.

Tuyến bay của Tiểu Lộ tương đối cố định, chủ yếu là qua lại giữa Thâm Quyến với Bắc Kinh, một số hành khách hay phải đi công tác hoặc làm việc ở cả hai nơi thường xuyên đáp chuyến bay cố định, sau một thời gian cũng quen biết Tiểu Lộ.

Trong đó có một thanh niên ngồi khoang phổ thông mấy lần hỏi xin WeChat của cô, cuối cùng cô cũng cho. Người này tên là Phùng Nhất Cường, đi làm tại một công ty Internet ở Thâm Quyến, thường xuyên phải đến Bắc Kinh công tác, giữ quan hệ với khách hàng. Nói trắng ra chính là đồ võ cho phòng Marketing.

Phùng Nhất Cường là người Quảng Đông, thân hình cao lớn, ngoại hình rất giống Lê Minh lúc trẻ, chỉ có điều nặng hơn mấy cân. Tiểu Lộ cho rằng Phùng Nhất Cường chỉ hai bảy hai tám tuổi, cho nên khi anh ta nói mình đã ba mươi hai tuổi, cô hơi ngạc nhiên.

Bình thường lúc trò chuyện WeChat, Phùng Nhất Cường thường xuyên than vãn, nói mình làm ở công ty này sáu năm, lên tới chức vụ quản lý, nhưng mỗi lần đi công tác, công ty vẫn chỉ cho anh ta ngồi khoang phổ thông. Có lần anh ta còn trích dẫn lời thoại trong một bộ phim Hồng Kông nào đó: “Một người đàn ông đến ba mươi hai tuổi, nếu đi công tác còn không được ngồi khoang hạng nhất, vậy thì sự nghiệp của anh ta có thể nói là cực kỳ thất bại.”

Phùng Nhất Cường nói, anh ta đã làm việc bao nhiêu năm mà chỉ mới ngồi khoang hạng nhất máy bay có mấy lần, còn là dùng điểm tích lũy để đổi. Mà trong mấy lần trải nghiệm ít ỏi này, cảm nhận cũng không phải quá tốt, không biết do bị đối xử khác biệt hay do Phùng Nhất Cường tự ti, anh ta luôn cảm thấy trong nụ cười chuyên nghiệp của tiếp viên hàng không ẩn chứa vài phần châm chọc.

Phùng Nhất Cường còn nói, mỗi lần đi công tác anh ta đều trầm nghĩ ngợi, không biết những người ngồi khoang hạng nhất đó rốt cuộc làm nghề nghiệp gì, lên đến chức vụ gì, lương một năm được bao nhiêu? Mình phải nỗ lực thế nào mới có thể vươn tới cuộc sống ngồi khoang hạng nhất đi công tác? Anh ta nói, trong khoang phổ thông chật chội chen chúc, vừa nhắm

mắt lại, anh ta sẽ nghĩ, nếu có thể sống cuộc sống như vậy thì thật là tốt.

Tiểu Lộ an ủi anh ta, nói khoang hạng nhất cũng không có gì đặc biệt, chỉ là ngồi rộng hơn một chút, ăn ngon hơn một chút thôi. Thâm Quyến bay đến Bắc Kinh chỉ có ba tiếng rất ngắn, không cần phải chấp nhất chuyện khoang phổ thông với khoang hạng nhất làm gì. Tiếp viên hàng không tuyệt đối sẽ không có thành kiến gì đối với hành khách dùng điểm tích lũy để đổi lên vé hạng nhất, ít nhất bản thân cô là như vậy.

Song Phùng Nhất Cường lại không nghĩ thế. Anh ta cho rằng đi máy bay ngồi khoang hạng nhất là tượng trưng cho thân phận, hoặc địa vị xã hội. Anh ta còn nói nếu mình là hành khách khoang hạng nhất mời Tiểu Lộ đi ăn cơm, sẽ không có chuyện lần nào cũng bị cô từ chối như bây giờ.

Đọc xong tin nhắn WeChat này, Tiểu Lộ chỉ cười cười, không hề trả lời.

Một ngày làm việc mùa hè năm nọ, Tiểu Lộ bay từ Bắc Kinh đến Thâm Quyến. Thời tiết mùa hè biến động phức tạp, chuyến bay lần này không hề thuận lợi. Lúc cất cánh từ Bắc Kinh là 9 giờ tối, tất cả đều rất tốt, nhưng lúc sắp đến Thâm Quyến đột nhiên trời mưa to xối xả. Máy bay lượn vài vòng gần sân bay Thâm Quyến, cuối cùng vẫn không đủ điều kiện để hạ cánh, thế là cơ trưởng quyết định hạ cánh tạm thời xuống một sân bay ở thành phố nhỏ gần đó.

Sau khi được biết quyết định này, hành khách trên máy bay đều tỏ ra bức bối, có người nóng tính thậm chí bắt đầu chửi mắng. Tiểu Lộ rất hiểu, một số người đang có vợ con chờ ở nhà, một số ngày mai còn công việc hoặc cuộc họp quan trọng cần tham gia, nếu không kịp đến Thâm Quyển thì phiền phức to.

Nhưng tình hình thời tiết đâu phải thứ mấy nhân viên phi hành đoàn bọn họ có thể quyết định. Hành khách có trút giận lên họ cũng hoàn toàn vô dụng. Tiểu Lộ cũng rất muốn trở lại Thâm Quyển sớm để còn nghỉ ngơi nhưng trước sự bất mãn của các hành khách, cô đành phải nở nụ cười nhẹ nhàng, cố gắng động viên an ủi họ.

Phùng Nhất Cường cũng ở trên chuyến bay lần này. Trước khi máy bay hạ cánh, lúc tiến hành kiểm tra an ninh lần cuối cùng, Tiểu Lộ phát hiện anh ta ngồi ở vị trí gần cửa sổ nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ máy bay, gương mặt không có quá nhiều biểu cảm. Đối với khách quen như anh ta, trễ giờ hay hạ cánh tạm thời xuống sân bay khác đều là chuyện cơm bữa.

Sân bay này, năm ngoái máy bay của anh ta cũng đã từng hạ cánh xuống đây hai lần. Dù sao cũng là sân bay ở thành phố nhỏ, phần cứng hay phần mềm đều thua kém Bắc Kinh hoặc Thâm Quyển. Đặc biệt là lúc hạ cánh đã quá nửa đêm, dịch vụ mặt đất ở sân bay rất lộn xộn, thế là các hành khách lại càng thêm giận dữ.

Chờ một thời gian, cơn mưa to ở Thâm Quyển không biết bao giờ mới ngớt, công ty hàng không của Tiểu Lộ liền bố trí mấy chiếc xe buýt đưa các hành khách đến một khách sạn nhỏ gần đó. Tiểu Lộ đã từng nghe hành khách chê bai loại khách sạn

nhỏ ở gần sân bay này điều kiện rất tệ, như nhà khách những năm 90 của thế kỷ 20 vậy.

Có điều, chỗ ở tạm thời của nhân viên phi hành đoàn thực ra cũng không tốt hơn bao nhiêu. Huống hồ không biết bao giờ mới bay tiếp, Tiểu Lộ thậm chí còn không dám tẩy trang, mặc nguyên đồng phục mà nằm, muốn ngủ lại không dám ngủ say, cảm giác rất khó chịu.

Khoảng hai tiếng đồng hồ sau, sân bay thông báo đã có thể bay tiếp.

Giống như mọi ngày, trên máy bay thiếu mất mấy hành khách, có người sốt ruột đã gọi taxi đi đến Thâm Quyển, có người thì thật sự quá mệt mỏi, quyết định ngủ đến ngày mai rồi đi sau.

Lúc đi qua khoang phổ thông, có một hành khách gọi Tiểu Lộ lại.

Cô quay sang nhìn, lại là Phùng Nhất Cường. Biểu cảm trên mặt anh ta lúc này rất phức tạp, dường như có lời gì muốn nói với cô, mấp máy môi, cuối cùng lại thôi.

Đó là lần cuối cùng Tiểu Lộ nhìn thấy người đàn ông luôn than vãn vận mệnh mình không tốt, đi công tác lần nào cũng phải ngồi khoang phổ thông đó.

Máy bay gần như vừa mới cất cánh đã lập tức hạ dần độ cao, mấy chục phút đã đến sân bay Thâm Quyển. Tiểu Lộ vội vã trở lại phòng ký túc, đánh răng rửa mặt xong thì đi ngủ.

Trong lúc mơ màng, cô tựa hồ nghe thấy tiếng điện thoại di động, nhưng buồn ngủ quá nên đã tắt điện thoại, ngủ say như chết.

Sáng hôm sau thức dậy, Tiểu Lộ xem WeChat, phát hiện Phùng Nhất Cường gửi đến bảy tám đoạn tin nhắn thoại, mỗi đoạn đều khoảng 60 giây, thời gian gửi tập trung vào 5 giờ sáng. Nếu là lúc khác, có thể Tiểu Lộ sẽ không nghe, nhưng vẻ mặt của Phùng Nhất Cường lúc bay đêm qua lại gợi lên lòng hiếu kỳ của cô.

Nói tới đây, Tiểu Lộ lấy điện thoại di động ra, cho tôi nghe WeChat Phùng Nhất Cường gửi đến.

Giống như Tiểu Lộ dự đoán, sau khi được đưa đến khách sạn, các hành khách được chia phòng ngẫu nhiên, bất kể là mua vé hạng gì, thấy đều hai người một gian. Có bạn thì ở cùng nhau, bay một mình thì hai người ghép một phòng. Phùng Nhất Cường đi nhận chìa khóa phòng thì được chia vào ở chung với một người đàn ông trung niên xách cặp tài liệu hàng hiệu, mái tóc chải chuốt kỹ càng.

Phùng Nhất Cường biết, người bạn cùng phòng tạm thời này là hành khách khoang hạng nhất.

Nghe đến đây, Tiểu Lộ cũng đại khái đoán được người bạn cùng phòng tạm thời này là ai, ông ta cũng là một khách quen, họ Quản. Ông Quản là chủ tịch một công ty niêm yết trên sàn, hơn bốn mươi tuổi, dáng vẻ đường đường, nghe nói từng có tin đồn tai tiếng với một nữ tiếp viên hàng không khoang hạng nhất nào đó.

Phùng Nhất Cường nói trong WeChat, khách sạn đó thoát nhìn bề ngoài rất tồi tàn, trong phòng lại càng rách nát hơn. Ghế thì chân thấp chân cao, ga trải giường loang lổ những vết bẩn khả nghi, trong phòng toàn mùi ẩm mốc. Phùng Nhất Cường mặc nguyên quần áo mà nằm, nhìn bạn cùng phòng đi qua đi lại bên cửa sổ.

Ông ta liên tục gọi điện thoại.

Phùng Nhất Cường nhắm mắt lại, chăm chú lắng nghe. Bởi vì bình thường anh ta vẫn rất tò mò, không biết những người như thế nào mới có thể ngồi khoang hạng nhất. Bây giờ có cơ hội như vậy, anh ta đương nhiên phải tỉ mỉ sưu tầm tài liệu thực tế, bổ sung thêm một số chi tiết có ích để sau này còn tưởng tượng cảnh chính mình ngồi khoang hạng nhất.

Từ nội dung nói chuyện điện thoại, Phùng Nhất Cường nghe ra, bạn cùng phòng quả nhiên họ Quản, là một sếp bự. Sếp Quản đầu tiên gọi điện về nhà, thông báo việc máy bay bị buộc phải hạ cánh tạm thời, sau đó lại liên tiếp gọi mấy cuộc điện thoại cho đối tác hùn vốn, đối tác làm ăn và cấp dưới, còn mắng thư ký đặt vé một trận té tát.

Sự ngang ngược bá đạo của sếp Quản khiến Phùng Nhất Cường vô cùng hâm mộ.

Có điều, Phùng Nhất Cường hứng thú với cuộc điện thoại cuối cùng của sếp Quản nhất.

Sếp Quản dường như thoáng nhìn về phía anh ta, sau đó đi vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại, hạ thấp giọng. Cho nên Phùng

Nhất Cường chỉ nghe thấy mấy câu đút quăng.

Sếp Quản nói: “Không được, tối nay nhất định phải đến, không thể hủy được.”

Sếp Quản nói: “2021 Sheraton, ờ, tôi mang thẻ phòng đây rồi.”

Sếp Quản nói: “Cô không phải quan tâm, ai mở cửa, người đó chính là tôi.”

Không biết bên kia nói gì, sếp Quản bắt đầu nổi cáu, mắng: “Không thể hủy được, ai cần cô hoàn tiền hả? Tôi bỏ ra ba trăm nghìn mua một đêm dịch vụ của các cô không phải là để các cô hoàn tiền!” Nói xong, dường như sếp Quản cúp máy.

Trong phòng vệ sinh vọng ra tiếng thào thắt lưng.

Nhịp tim Phùng Nhất Cường tăng tốc.

Sếp Quản này dường như bỏ ra một số tiền lớn, lên đến ba trăm nghìn tệ, mua một dịch vụ nào đó. Tầng hai mươi khách sạn Sheraton, chắc là phòng VIP? Dịch vụ ba trăm nghìn một đêm... có thể là gì?

Đáp án đã sờ sờ ra đó.

Là mười siêu mẫu? Hay là một minh tinh hạng ba? Hoặc còn có cách chơi kích thích hơn... Tóm lại cái nghèo đã hạn chế trí tưởng tượng của Phùng Nhất Cường, những trò chơi của người có tiền quả thật rất siêu thực.

Bất kể thế nào, một đêm ba trăm nghìn tệ là dịch vụ cả đời này Phùng Nhất Cường cũng không thể được hưởng thụ.

Vừa rồi sếp Quản nói, thẻ phòng ông ta mang theo, hơn nữa dường như không có xác nhận thân phận khác, bất cứ ai cầm thẻ phòng, tối nay mở cửa phòng 2021 ở Sheraton, vậy thì người đó chính là vị khách quý hưởng thụ dịch vụ ba trăm nghìn tệ đó.

Tim Phùng Nhất Cường đập nhanh hơn.

Nếu lát nữa sếp Quản bị lỡ chuyến bay nối chuyến, còn mình bay được thì thế nào?

Phùng Nhất Cường lục chiếc cặp tài liệu bằng da cũ kỹ của mình, sờ thấy một lọ thuốc, bên trong đựng thuốc ngủ đồng nghiệp mua từ nước ngoài mang về cho anh ta, dược lực rất mạnh, mỗi khi đi công tác mất ngủ, anh ta đều phải uống loại thuốc này.

Anh ta nhìn cánh cửa nhựa cũ nát của phòng vệ sinh, hít sâu một hơi.

Phùng Nhất Cường nói trong WeChat, lúc này thực ra anh ta còn hơi do dự, muốn gửi WeChat cho Tiểu Lộ hỏi ý kiến cô. Nhưng sau đó anh ta lại suy nghĩ, cơ hội như vậy có thể cả đời cũng chỉ có một lần, bỏ lỡ là sẽ không bao giờ gặp được nữa.

Lúc gửi tin nhắn thoại WeChat cuối cùng, Phùng Nhất Cường đã đứng ở ngoài cửa phòng khách sạn.

“Tiểu Lộ, anh đi vào đây, em cũng đừng nói anh không vượt qua được cảm dỗ, đàn ông mà, ai cũng như nhau cả thôi. Nếu em thích, sau khi trải nghiệm xong, anh sẽ kể với em bên trong rốt cuộc có cái gì.”

Tuy nhiên, Phùng Nhất Cường lại không làm như vậy.

Trên điện thoại di động của Tiểu Lộ, sau tin nhắn thoại đó, tôi chỉ nhìn thấy tin cô gửi đi, Phùng Nhất Cường lại không hề trả lời nữa.

Dưới ánh đèn nhờ nhờ trong quán nướng, Tiểu Lộ thở dài: “Đây chính là câu chuyện tôi muốn kể.”

Tôi cau mày hỏi: “Thế sau đó cô còn gặp bạn cùng phòng của Phùng Nhất Cường, vị Quán tiên sinh đó nữa không?”

Tiểu Lộ gật đầu: “Có, tôi đi qua khoang hạng nhất vẫn thường xuyên nhìn thấy ông ta. Phùng Nhất Cường luôn hâm mộ người ngồi khoang hạng nhất, lại không biết những người này cũng thường xuyên mặt mày nhăn nhó, gằn cất cánh còn chưa gọi xong cuộc điện thoại cuối cùng, vừa mới hạ cánh điện thoại di động đã rung lên không ngừng. Cuộc sống của bọn họ không tốt hơn hành khách ngồi khoang phổ thông là bao.”

Tôi tổng kết lại: “Trên đường đời, mỗi hành khách đều là người đau khổ, chỉ là hành khách ở những khoang khác nhau sẽ phiền muộn vì những chuyện khác nhau mà thôi.”

Cô nhấp một ngụm rượu, lại hỏi: “Anh đoán xem, chờ anh ta trong phòng khách sạn là dịch vụ kiểu gì?”

Tôi nói ra suy đoán của mình, quả nhiên cũng giống hệt như suy nghĩ của Tiểu Lộ.

Đường đời cũng giống như đi máy bay, bất kể trên đường đi dễ chịu hay khó khăn, đều sẽ có điểm cuối. Chỉ có điều nhân vật chính trong câu chuyện tối nay đã kết thúc hành trình quá sớm vì dục vọng cố chấp của mình.

Trên gương mặt nữ tiếp viên hàng không hơn hai mươi tuổi ngồi trước mặt tôi lộ ra một vẻ áy náy. Nếu như lúc 5 giờ sáng

đó, cô nghe tin nhắn thoại của Phùng Nhất Cường, nhất định cô sẽ khuyên anh ta không được đi vào căn phòng kia.

Đáng tiếc, cuộc đời không có nếu như.

Nếu Phùng Nhất Cường có thể biết cảm nhận chân thực của Quán tiên sinh, hiểu sự tuyệt vọng của Quán tiên sinh, có lẽ ngay từ đầu anh ta đã không hâm mộ cuộc sống của những người ngồi khoang hạng nhất.

Lời bàn của Quỷ Thúc

Căn cứ suy đoán của tôi và Tiểu Lộ, dịch vụ Quản tiên sinh mua có thể là dịch vụ an tử.

Cuộc sống của người thành đạt có thể không hề vẻ vang như bề ngoài, họ có đủ loại khổ sở chúng ta không thể nào tưởng tượng được, vì vậy cảm thấy chán nản, thậm chí tuyệt vọng. Nhưng tự tử là điều họ không thể nào làm được. Bởi vì tự tử sẽ mang đến ảnh hưởng tiêu cực không thể tránh khỏi cho sự nghiệp họ vất vả gây dựng cũng như người nhà và bạn bè của họ.

Cho nên Quản tiên sinh mới bỏ ra số tiền ba trăm nghìn mua dịch vụ an tử, trong quá trình này không hề có đau khổ, sau khi chết cũng sẽ được nguy tạo thành tai nạn, không làm cho công chúng chú ý.

Bởi vì hâm mộ khoang hạng nhất và cuộc sống mà khoang hạng nhất là biểu tượng, Phùng Nhất Cường lại vô tình trở thành kẻ chết thay Quản tiên sinh.

Câu chuyện của Phùng Nhất Cường nói với chúng ta một đạo lý: Cuộc sống bạn luôn hướng tới có lẽ không hề hoàn mỹ như trong tưởng tượng, thứ mà bạn có thể dễ dàng vứt bỏ cũng rất có thể là thứ người khác tha thiết ước mơ.

Cho nên, hãy trân trọng những gì trước mắt, sống ở thì hiện tại, hưởng thụ từng đoạn đường đời.

Quái vật

Người tối nay đến kể chuyện là một phụ nữ trẻ tuổi với vẻ mặt lo lắng. Cô ấy nói mình tên là Hạ Tình^[10E], cái tên này ngập tràn ánh nắng, nhưng lại như một sự mỉa mai đối với cuộc đời cô ấy.

“Trong người tôi có một thứ đáng sợ.” Hạ Tình nhìn vào mắt tôi, nói nghiêm túc.

Chuyện của cô phải bắt đầu kể từ rất lâu về trước.

Khi còn bé, Hạ Tình sống cùng cha mẹ tại huyện lỵ quê nhà, cuộc sống lúc nhỏ mặc dù không giàu có nhưng ít nhất cũng vô lo vô nghĩ, đến khi Hạ Tình lên năm tuổi, cha mẹ đồng thời nghỉ việc.

Trong nhà không còn nguồn kinh tế, mẹ mỗi ngày đến bên ngoài công viên trải bạt bán tất, cô ruột ở xa thỉnh thoảng có hỗ trợ, vì thế cũng chưa đến mức đói ăn. Vấn đề thật sự đến từ cha của Hạ Tình.

Từ khi mất việc, cha cô dường như biến thành một người khác, cả ngày chơi bời lêu lổng, còn bắt đầu nát rượu. Ông thường xuyên uống đến đêm khuya mới về nhà, bước vào cửa đã làm âm ỉ, chỉ cần mẹ trách móc vài câu là hai người sẽ cãi lộn, thậm chí thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Mỗi lần như thế,

Hạ Tình lại trốn trong phòng ngủ tối om, quần chặt chần, cho dù khóc cũng không dám phát ra tiếng.

Bởi vì nếu Hạ Tình khóc thành tiếng, cha mẹ sẽ quay ra trút giận lên cô.

Không biết là đêm nào, suy nghĩ đáng sợ đó giống như một con rắn lạnh ngắt bò vào lòng Hạ Tình bé bỏng.

“Nếu họ chết hết thì tốt.”

Đúng vậy, không phải ông ấy, mà là họ. Nếu chỉ là cha chết, mặc dù buổi tối không cần phải hoang mang lo sợ nữa, nhưng Hạ Tình vẫn còn phải ở trong ngôi nhà lạnh lẽo ẩm ướt này. Tháng trước cô ruột từ nơi khác về một chuyến, nói muốn đón Hạ Tình đến ở cùng mình. Cô ăn mặc đẹp đẽ, lại hết sức dịu dàng, nhất định sẽ không đánh mắng Hạ Tình, càng không cấu véo Hạ Tình tím tái khắp người.

Cô nói đón Hạ Tình đi, tiền hỗ trợ mỗi tháng vẫn gửi về như bình thường. Nhưng cha mẹ kiên quyết không đồng ý, cô đành phải làm một bữa ăn toàn món Hạ Tình thích, để lại mấy bộ quần áo đẹp cho Hạ Tình, sau đó một mình lên tàu hỏa đi.

Sau khi cô đi, Hạ Tình buồn bã mấy ngày, suy nghĩ đáng sợ đó cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Không ngờ chẳng bao lâu sau, “nguyện vọng” của Hạ Tình thật sự được thực hiện.

Giáo viên trường mầm non phát hiện Hạ Tình mấy ngày không đến lớp, cũng không xin nghỉ, liền đến nhà Hạ Tình xem có chuyện gì. Gọi cửa không có người nào trả lời, hàng xóm cũng nói mấy ngày nay không nhìn thấy có người ra vào. Mọi

người càng nghĩ càng thấy không bình thường, tìm một thợ khóa đến mở cửa, vừa vào nhà đã suýt nữa chết ngất.

Cha mẹ Hạ Tình nằm song song trong phòng khách, máu chảy khắp sàn nhà, đã tắt thở từ lâu.

Cuối cùng, hàng xóm láng giềng tìm được Hạ Tình trong tủ quần áo, cô bé đã hai ngày không ăn cơm, đói đến mức chỉ còn thoi thóp.

Hạ Tình dần hồi phục, nhưng bất kể người lớn dỗ dành khuyên bảo thế nào cũng không chịu nói rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhắc đi nhắc lại: “Cô, cháu muốn gặp cô.”

Hai ngày sau, cô đi thuê xe về đến nơi, cùng Hạ Tình ôm đầu khóc nức nở.

Cô vừa khóc vừa xoa lưng Hạ Tình: “Yên tâm, có cô ở đây.”

Sau đó cảnh sát mới tìm hiểu được chân tướng vụ án qua lời kể của Hạ Tình.

Thì ra đêm hôm đó, cha lại uống say khướt về nhà, sau khi cãi vã với mẹ một hồi, bắt đầu tay đấm chân đá. Mẹ đi vào bếp cầm dao phay ra dọa chém chết cha, nhưng chỉ là hù dọa thôi. Tiếc rằng trong cơn giận dữ, cha giành được con dao, lại thật sự vung dao chém chết mẹ.

Sau đó cha say quá, lăn ra sofa ngủ một giấc. Sau khi tỉnh lại, phát hiện vợ mình nằm trong vũng máu, thế là trong nỗi ân hận vô biên, ông ta đã dùng chính con dao phay đó tự cắt cổ họng mình.

Căn cứ kết quả khám nghiệm khi đó, cửa sổ quanh nhà nguyên vẹn, cửa chính vẫn khóa, hiện trường vụ án không có dấu vết của người khác, trên dao phay cũng chỉ lấy được vân tay của hai người chết, cho nên cảnh sát đã kết án theo lời khai này.

Sau khi làm xong tang lễ, cô dẫn Hạ Tình rời khỏi quê nhà, đến sống ở thành phố duyên hải này.

Nhờ cô chăm sóc hết lòng, Hạ Tình dần dần thích ứng với môi trường mới, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn. Bóng dáng cha mẹ càng ngày càng mờ nhạt trong trí nhớ của Hạ Tình, chuyện xảy ra đêm hôm đó, Hạ Tình không kể với bất kỳ ai nữa.

Trong mấy năm tiếp theo, Hạ Tình đi học cấp một. Hạ Tình rất ngoan, kết quả học tập cũng tốt, giáo viên và bạn học đều rất thích cô. Cuộc sống của Hạ Tình luôn ngập tràn ánh nắng, con quái vật chỉ có thể ẩn nấp trong bóng tối, lặng lẽ chờ đợi, chờ đợi.

Cơ hội cuối cùng cũng đến.

Năm Hạ Tình học lớp Năm, nhà trường dự định cử một học sinh đi tham gia cuộc thi múa ba lê của thành phố. Hai học sinh được xem xét lựa chọn là Hạ Tình và một bạn học họ Lý. Xét về thực lực thì Hạ Tình là lựa chọn tốt hơn, nhưng nhà bạn học họ Lý lại có quan hệ ở phòng giáo dục.

Có người nói, lãnh đạo nhà trường đã lựa chọn bạn học họ Lý, chỉ là tạm thời chưa công bố.

Hạ Tình đương nhiên rất buồn, cô bé khổ luyện ba lê ba năm chính là vì cuộc thi lần này.

Suy nghĩ đáng sợ đó giống như một con rắn vô cùng xấu xí, một lần nữa chiếm lấy tâm trí Hạ Tình.

“Nếu nó chết đi thì tốt.”

Vài ngày sau, bạn học họ Lý ra khỏi nhà chuẩn bị đi học, lại ngã từ trên cầu thang xuống, may mà cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ có cổ chân bị thương, đương nhiên không thể tham gia cuộc thi ba lê nữa.

Giữa thời điểm quan trọng này lại xảy ra một tai nạn như vậy, rất khó tránh bị người khác nghi ngờ. Thậm chí có người cho rằng Hạ Tình ở cùng tòa nhà đã nấp ở chỗ khuất đẩy bạn học họ Lý. Đương nhiên chuyện này là không thể, bởi vì lúc đó Hạ Tình đang ăn sáng với cô, chủ quán ăn sáng và thực khách đều có thể chứng nhận điều này.

Hướng hồ chính bạn học họ Lý cũng nói hoàn toàn không có ai đẩy mình, là tự mình đi xuống cầu thang không cẩn thận, bị vướng phải dây giày hay cái gì đó, nên mới bị ngã.

Cuối cùng, Hạ Tình được thỏa lòng mong ước đi thi ba lê, hơn nữa còn giành giải á quân.

Chỉ có trong lòng Hạ Tình mới biết, thủ phạm gây ra vụ “tai nạn” này không phải ai khác mà chính là con quái vật trong lòng mình. Đối với Hạ Tình, thực ra con quái vật vô hình này chính là thần hộ mệnh bảo vệ hạnh phúc của cô. Mỗi khi Hạ Tình gặp khó khăn, nổi oán hận trong lòng cô liền triệu hồi ra con quái vật này để loại bỏ mọi chướng ngại trên đường.

Đương nhiên, đối với bên được coi là “chướng ngại”, quái vật mà Hạ Tình triệu hồi chính là quái vật thật sự, vô cùng đáng sợ.

Sau khi thi xong, bạn học họ Lý chẳng những không hận Hạ Tình mà ngược lại còn chủ động chơi thân với cô, một thời gian sau, hai người trở thành bạn thân. Hạ Tình cảm thấy vô cùng cần rút về suy nghĩ đáng sợ trong lòng lúc trước và tất cả những việc làm của con quái vật trong lòng mình, từ đó cô luôn không chế chính mình, không cho bản thân cảm hận bất kỳ ai.

Giống như mấy năm trước, một khi cuộc sống của Hạ Tình vui vẻ thỏa mãn, con quái vật đó liền biến mất không còn thấy bóng dáng. Tình hình này vẫn kéo dài đến năm cô học lớp Tám.

Năm đó, cô của Hạ Tình chuẩn bị kết hôn.

Kể ra thì, số phận của cô Hạ Tình cũng rất trắc trở.

Từ khi còn bé, bởi vì gia đình trọng nam khinh nữ, ông bà hết sức chiều chuộng con trai, cũng chính là cha của Hạ Tình, còn con gái thì đối xử rất khắt khe. Nhưng mà con trai không nên thân, chưa học hết cấp ba đã thôi học. Gia đình nhờ vả quan hệ, xin cho con trai vào làm việc tại nhà máy trong huyện, sau đó lại lấy một người vợ mọi phương diện đều rất bình thường.

Ngược lại, em gái lại học rất tốt, cuối cùng thi đỗ đại học ở Bắc Kinh. Năm Hạ Tình ra đời, cô của Hạ Tình từng phải tạm nghỉ học một thời gian vì bị bệnh, nhưng vẫn kiên quyết theo học, cuối cùng được cử đi học lên cao học. Sau khi tốt nghiệp cao học, theo nguyện vọng cá nhân, cô của Hạ Tình được điều động đến thành phố duyên hải phần vinh này, làm công việc nghiên cứu khoa học mà mình yêu thích.

Nhưng bởi vì vẫn mãi lo cho sự nghiệp, lại còn phải chăm sóc Hạ Tình nên việc hôn nhân đại sự của cô lại bị lỡ làng. Đến năm cô ba mươi bảy tuổi, sự nghiệp ổn định, có vị trí nhất định trong ngành nghề của mình, Hạ Tình cũng đã thành một thiếu nữ, kết quả học tập xuất sắc, ngoan ngoãn xinh đẹp, nghiêm nhiên là “con nhà người ta” trong lời hàng xóm láng giềng. Thế là cô của Hạ Tình mới bắt đầu nghĩ đến việc kết hôn.

Đương nhiên, quan trọng hơn cả là cô đã có một lựa chọn phù hợp.

Đối phương là lãnh đạo cấp cao ở công ty nước ngoài, hơn bốn mươi tuổi, đã ly hôn, con để cho vợ cũ nuôi. Hạ Tình cũng đã gặp người đàn ông này, cao lớn điềm đạm, tao nhã lịch sự, so với người cha đã qua đời nhiều năm của Hạ Tình thì quả thực không giống đồng loại. Không cần cô phải dạn dò, Hạ Tình đã ngọt ngào chào chú, khiến người đàn ông này cười tươi như hoa.

Nhưng buổi tối hôm gặp người đàn ông này lần đầu tiên, Hạ Tình lại mất ngủ.

Con rắn độc đó như một người bạn thân đã lâu không gặp, giữa đêm khuya tìm đến viếng thăm. Trong phòng ngủ tối om om, Hạ Tình mở to mắt. Nếu cô kết hôn với người đàn ông đó, chắc chắn cuộc sống của Hạ Tình sẽ bị xáo trộn. Vừa nghĩ đến chuyện trong ngôi nhà này có thể sẽ có thêm một người đàn ông, suốt ngày liếc mắt đưa tình với cô mình, Hạ Tình lại cảm thấy khó chịu.

Không biết chừng cô sẽ sinh con cho ông ta. Trẻ con trên đời này đều rất đáng ghét, dù là con của cô cũng vậy, suốt ngày

khóc quấy sẽ ảnh hưởng đến việc học tập của Hạ Tình.

Hướng hồ, nhờ đâu, nhờ đâu bề ngoài hòa nhã của người đàn ông đó chỉ là giả tạo, sau đó ông ta cũng sẽ cãi nhau với cô, thậm chí đánh cô, giống như cha mẹ của mình, vừa nghĩ đến khả năng này toàn thân Hạ Tình đã run lên, không thở được. Không, không phải có thể, nhất định sẽ là như vậy, nếu không, vì sao ông ta phải ly hôn vợ cũ?

“Nếu ông ta chết đi thì tốt.”

Trong bóng tối, Hạ Tình hít sâu một hơi.

Không, mình không thể làm như vậy được.

Con quái vật đó đã làm hại cha mẹ và bạn học Lý thế nào, bây giờ Hạ Tình vẫn còn nhớ như in. Lần này Hạ Tình phải dựa vào sức mình để chiến thắng con quái vật đáng sợ đó.

Hạ Tình suy nghĩ nghiêm túc vài ngày, thậm chí còn viết sẵn một dàn ý, cuối cùng chọn một buổi tối cuối tuần ngả bài với cô, cô với chú ấy kết hôn, cháu đồng ý, nhưng không thể chuyển đến ở cùng nhau.

Lúc đầu cô cảm thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hạ Tình rất buồn cười, nhưng dần dần cô không cười được nữa. Hạ Tình kể lại một lượt những gì mình biết, từ đầu chí cuối, về con quái vật ẩn nấp trong bóng đêm, thỉnh thoảng lại đi ra hại người đó. Nhìn sắc mặt càng lúc càng tái nhợt của cô, Hạ Tình vội an ủi, nói bất kể quái vật đáng sợ thế nào cũng không thể làm thương tổn hai cô cháu.

Chỉ có điều người đàn ông tự xưng chen ngang, quấy nhiễu cuộc sống bình yên của hai cô cháu thì khó mà nói được.

Nghe Hạ Tình kể xong, cô im lặng hồi lâu, cuối cùng đứng dậy, ôm chặt lấy Hạ Tình.

“Cháu đã lớn rồi.” Khi đó cô nói như vậy.

Một tháng sau, cô chia tay người đàn ông đó trong hòa bình, từ đó một lòng một dạ lo cho sự nghiệp và cháu gái Hạ Tình, không còn yêu một ai nữa.

Con quái vật đó rất không cam lòng, lại một lần nữa ẩn vào trong bóng tối.

Trận đấu lần này giống như một ranh giới, từ đó trở đi, sức mạnh của Hạ Tình càng ngày càng mạnh mẽ, còn quái vật thì càng ngày càng yếu ớt, càng ngày càng già yếu. Cuối cùng con quái vật giống như ác mộng đó tan rã không còn dấu vết, chỉ lặng lẽ chảy trong mạch máu của Hạ Tình.

Từ năm đó trở đi, Hạ Tình như một người bình thường, đi học, đi làm, yêu đương, kết hôn, bước nào cũng rất vững chắc, bước nào cũng tốt hơn các bạn cùng lứa tuổi. Hạ Tình giờ đây chẳng còn nét nào giống cha mẹ mà lại rất giống cô, chăm chỉ, ưu tú, kỷ luật, muốn cái gì thì nhất định phải giành được. Vì cuộc sống lý tưởng, thậm chí cô có thể làm mọi thứ.

Nhưng, cuộc đời Hạ Tình vô số lần xuất hiện cái tử đáng sợ này, cô của cô đổ bệnh.

Cô đột nhiên ngất xỉu trong phòng thí nghiệm, được đưa thẳng đến bệnh viện cấp cứu. Bác sĩ nói bởi vì áp lực công việc quá lớn trong thời gian dài khiến cô bị huyết áp cao cấp tính. Nhưng Hạ Tình biết, chuyện không đơn giản như vậy.

Quả nhiên ban đêm Hạ Tình chăm cô trong phòng bệnh, cô nói với Hạ Tình tất cả chân tướng.

Thì ra sau hai mươi năm phấn đấu, cô đã trở thành chuyên gia đầu ngành, năm nay còn có thành quả nghiên cứu khoa học quan trọng, được quốc tế ghi nhận. Cô còn được đề cử một giải thưởng thế giới, đã đến giai đoạn bình xét, giải thưởng này cô vẫn tha thiết ước mơ ngay từ khi mới vào nghề.

Có thể nói thế này, giải thưởng đó chính là hạnh phúc tột cùng mà cô theo đuổi. Tuy nhiên giữa cô và hạnh phúc đột nhiên mọc lên một chướng ngại to lớn.

Chướng ngại này là nữ sinh cao học mà cô hướng dẫn, Tiểu Tiết. Tiểu Tiết đe dọa buộc cô phải ký tên thông qua luận văn của Tiểu Tiết, giải quyết vấn đề biên chế và nhà ở cho ả, nếu không ả sẽ công khai một loạt tài liệu chứng minh thành quả nghiên cứu của cô có gian lận.

Không những thế, Tiểu Tiết còn tiết lộ, ả nắm được một số bí mật của cô nhiều năm trước, về việc cô được cử đi học cao học thế nào, sau đó vào làm việc trong ngành ra sao... Theo lời Tiểu Tiết, nếu toàn bộ những bí mật này bị công khai, cô chỉ có thể rời khỏi lĩnh vực nghiên cứu khoa học mà cô yêu thích.

Cô kể xong chuyện này, Hạ Tình mới phát hiện, tóc mai của cô đã có sợi bạc.

Hạ Tình ôm chặt cô, thời gian dường như quay ngược lại cái đêm cha mẹ Hạ Tình cùng qua đời hai mươi năm trước, cô từ xa vội vã quay về ôm chặt lấy Hạ Tình.

“Nếu nó chết đi thì tốt.”

Lời thoại quen thuộc này lại thốt ra từ miệng của cô.

Hạ Tình đồng cảm với những đau khổ và không cam lòng của cô. Nỗi đau khổ to lớn tràn ngập trong lòng cô, mà lối ra lại

chỉ bé bằng lỗ kim. Đau khổ từ trong lỗ kim chen ra, căng phồng, vụn vụn, biến thành hình dạng con quái vật đó.

Hạ Tình nhắm mắt lại, vuốt lưng cô: “Yên tâm, có cháu ở đây.”

Nửa tháng sau, Tiểu Tiết ngã chết trong trung tâm thương mại sắp đến giờ đóng cửa. Căn cứ video tại hiện trường, Tiểu Tiết đứng trên thang cuốn đi lên, cúi đầu xem điện thoại di động, kết quả sơ suất lăn từ trên thang xuống. Bởi vì thang không ngừng cuốn lên, cứ vài giây Tiểu Tiết lại lăn xuống dưới, cuối cùng làm xương cổ bị gãy, bất hạnh qua đời.

Sau khi xuất viện, cô tiếp tục làm công việc nghiên cứu khoa học của mình, và toại nguyện giành được giải thưởng đó, nhưng nụ cười trên gương mặt cô không vì thế mà nhiều hơn.

Hạ Tình vẫn sống cuộc sống hạnh phúc vẹn toàn giống như trước kia, có điều cứ đến đêm khuya, khi người chồng bên gối đã chìm vào giấc ngủ say, Hạ Tình lại mở to mắt trong căn phòng tối om, tìm bóng dáng con quái vật đó.

Kể đến đây, câu chuyện tối nay đã kết thúc.

Hạ Tình nhìn vào mắt tôi, nghiêm túc hỏi: “Tôi biết anh đã từng nghe rất nhiều chuyện, hiểu rất nhiều bí mật không ai biết. Thứ đáng sợ trong người tôi này, trước kia anh đã từng gặp chưa?”

Dưới ánh đèn u ám ở quán nướng, tôi nhìn thấy cái bóng phía sau Hạ Tình từ từ cao lên, to ra, đủ lông đủ cánh, vươn ra nanh vuốt sắc bén.

Tôi hít sâu một hơi: “Gặp rồi.”

Đúng vậy, từ khi ký hợp đồng với Sở Gia, trong nửa năm tôi đã nghe khoảng hai mươi câu chuyện. Quái vật sau lưng Hạ Tình lúc này, tôi đã thấy không chỉ một lần.

Mỗi tối thứ Tư, trong số khách đến quán nướng Sở Ký, không ít người cũng mang trong mình một con quái vật.

Không biết chừng, trong tôi, bạn, một người lạ đi qua bên cạnh bạn, hoặc người thân thiết nhất của bạn có thể cũng ẩn nấp một con quái vật.

Những con quái vật đáng sợ này bình thường luôn khép cánh, ẩn nấp trên mình những người bình thường, trong cuộc sống bình thường. Chỉ có ở quán nướng mỗi buổi tối thứ Tư, quái vật mới lộ nguyên hình, vừa mài nanh vuốt, phun lửa độc sắc mùi lưu huỳnh, vừa kể lại câu chuyện của mình.

Không sai, *Quái vật trong quán đồ nướng*, nói cho cùng chính là bàn về câu chuyện của những con quái vật trong quán nướng này.

Nghe xong câu trả lời của tôi, Hạ Tình càng thêm lo lắng: “Vậy theo anh, đời này tôi có thể thoát khỏi nó không?”

“Xin lỗi, tôi chỉ là một tác giả hạng bét ghi chép lại câu chuyện.” Tôi gập chiếc máy tính xách tay cũ kỹ lại, gãi đầu: “Tôi có đáp án của chính tôi, còn câu trả lời cô mong muốn...”

Tôi cầm chai Hoegaarden bên cạnh lên, cười áy náy: “Cô phải tự mình đi tìm thôi.”

Lời bàn của Quỷ Thúc

Quái vật, có thể được hiểu là cá tính đáng sợ chảy trong máu cô cháu Hạ Tình, có thể không từ thủ đoạn vì hạnh phúc của mình và người mình yêu.

Chính vì cá tính như vậy, “cô” của Hạ Tình mới đưa con đẻ là Hạ Tình cho anh trai và chị dâu nuôi, để khỏi ảnh hưởng đến danh tiếng và sự nghiệp, toàn tâm toàn ý tập trung cho công việc. Trong mười mấy năm sau đó, “cô” vẫn giúp đỡ gia đình Hạ Tình cũng chính là bởi vì nguyên nhân này. Tuy nhiên anh trai và chị dâu coi Hạ Tình là con gà đẻ trứng vàng, thậm chí còn ngược đãi, sau khi đau khổ cầu khẩn không có kết quả, cô bắt đầu sinh ra ý định giết người. Thế là cuối cùng Hạ Tình trở lại sống với “cô”, cũng chính là mẹ đẻ của mình.

Trong quá trình trưởng thành của Hạ Tình, rất nhiều chướng ngại đều do cô, cũng chính là con quái vật dùng đôi cánh che chở cho Hạ Tình, giải quyết. Chẳng hạn như bạn học họ Lý đó rất có thể là bị sợi dây vô hình được làm từ vật liệu cao phân tử làm vướng chân, mới lặn từ trên cầu thang xuống.

Tuy nhiên sau khi Hạ Tình lớn lên, Hạ Tình và “cô” đổi thân phận cho nhau, Hạ Tình trở thành quái vật thế hệ mới, bất chấp tất cả bảo vệ hạnh phúc của “cô”. Cũng chính vì thế, Hạ Tình bắt chước cách làm của “cô”, hại chết mỗi đe dọa đối với “cô” là Tiểu Tiết.

Đối với người này là mật ngọt, đối với người khác lại là thạch tín. Thiên thần dang cánh che chở bạn, nhưng đối với kẻ thù của bạn lại rất có thể chính là một con quái vật hai mắt đỏ lừ, nhe nanh ngoác miệng.

Phiên ngoại: Sở từ

Tôi tên Sái Tất Quý, là một tiểu thuyết gia không có tên tuổi.

Hơn nửa năm trước, lúc tôi đang nghèo đến mức sắp không trả nổi tiền thuê nhà thì Sở Gia xuất hiện. Sở Gia mặc dù tên Gia^[11E], nhưng lại là một cô nàng rất ưa nhìn. Cô mở một quán nướng đặt tên là quán nướng Sở Ký. Sở Gia mời tôi mỗi thứ Tư đến quán nướng của cô, ghi lại những câu chuyện ly kỳ cổ quái do khách hàng kể lại, sau đó biên tập rồi đăng lên Weibo.

Công việc này không những mới mẻ, kích thích, thú vị, mà còn có thù lao cực cao.

Trong nửa năm nay, tôi không chỉ ghi chép hai mươi câu chuyện càng nghĩ kỹ lại càng đáng sợ, mà còn hiểu ra một đạo lý đáng sợ hơn: Dưới vẻ bề ngoài bình thường của những người sống bên cạnh bạn, rất có thể đang ẩn giấu những bí mật không thể để người khác biết. Vào một thời khắc nào đó, có thể họ đã từng gặp phải chuyện đáng sợ nhất, quái vật kinh khủng nhất, hoặc có thể... bản thân họ chính là quái vật.

Mà bạn tuyệt đối không thể biết được tất cả những chuyện này, chỉ có ở quán nướng Sở Ký mỗi thứ Tư, trong phòng bao dành riêng cho tôi, “thực khách” mới sẵn sàng trải lòng.

Sở Gia nói với tôi, những câu chuyện anh ghi chép lại này đặt tên là *Quái vật trong quán đồ nướng* đi. Ăn đồ nướng, nghe chuyện quái dị, bàn về nhân tính.

Hôm nay lại là thứ Tư, kỳ thực trên đường đi đến quán nướng, tôi đã cảm thấy hơi khác thường. Tối nay sẽ xảy ra chuyện gì?

Giờ đây tôi thấp thỏm ngồi trong phòng bao, vị khách vén rèm cửa đi vào đã xác nhận phỏng đoán của tôi lúc trước.

“Xin lỗi để anh phải đợi lâu.” Sở Gia cười nói.

Tôi lập tức ý thức được, người khách đến kể chuyện tối nay chính là cô.

Tôi hơi bối rối, bèn cầm chai bia Hoegaarden lên uống một ngụm. Mùa đông ở Thâm Quyển dù sao cũng là đông, uống bia lạnh vào cảm thấy lạnh toát cả người.

Sở Gia đi thẳng vào vấn đề: “Ngày mai em phải đi rồi.”

Mặc dù đã có dự cảm, nhưng nghe thấy câu này, tim tôi vẫn thót lại, như bị thứ gì đó đánh trúng.

Tối nay cô đến là để cáo biệt. Trên đời này không có buổi tiệc nào không tàn, huống hồ chỉ là một bữa đồ nướng.

Mặc dù biết vậy, nhưng vẫn khó tránh khỏi buồn bã. Tôi nói mà miệng khô khốc: “Đi... đi đâu?”

Sở Gia cười hì hì nhìn tôi: “Không nói với anh, nhưng em có thể kể cho anh... chuyện của em.”

Tôi bất giác hỏi lại: “Chuyện của em ấy hả?”

Cô tinh nghịch nói: “Nửa năm nay anh đã nghe rất nhiều chuyện, bây giờ cho anh một cơ hội, thử đoán xem chuyện của em như thế nào?”

Tôi hít một hơi thật sâu, cô gái này giống như luôn ở trong sương mù, nửa năm nay tôi và cô tiếp xúc không nhiều, nhưng từng uống với nhau mấy lần, thậm chí còn hai lần dắt nhau đi

xem phim lúc nửa đêm. Nói tôi không có mảy may cảm giác với cô thì là tự lừa dối mình. Nói tôi chưa từng phỏng đoán về thân thể của cô thì lại càng tầm bậy tầm bạ.

Thực ra, có rất nhiều đêm, con chó Shiba tôi nuôi nằm dưới gầm giường, còn tôi thì trần trọc trên giường, trong đầu toàn những suy nghĩ về Sở Gia. Mấy lần trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, manh mối có thể giải đáp hết thảy dường như đang chập chờn trong bóng tối trước mắt tôi, tuy nhiên mỗi lần tôi vươn tay ra lại không bắt được gì.

Sở Gia khẽ vuốt mu bàn tay tôi: “Đoán thử xem nào.”

Tôi lại uống một ngụm bia Hoegaarden, thâm hạ quyết tâm, nói thẳng ra suy nghĩ hoang đường lớn vồn bấy lâu trong lòng. Dù sao cũng đã ghi chép rất nhiều câu chuyện ngoài sức tưởng tượng, tôi đã có nhận thức hoàn toàn mới đối với bốn chữ “thế giới hiện thực”.

Tôi hăng giọng: “Sở Gia à, có bộ phim tên là *Người bất tử*^[12E], em nhất định đã xem rồi đúng không? Không sai, em chính là phiên bản nữ của nhân vật chính trong phim đó. Em trường sinh bất lão, đã sống mấy ngàn năm, thậm chí mấy vạn năm, dung mạo không hề thay đổi. Cũng bởi thế, cứ cách mấy năm em lại phải chuyển đến một nơi không có ai biết để bắt đầu cuộc sống mới.”

Sở Gia nửa cười nửa không: “Nói tiếp đi.”

Tôi cau mày, tiếp tục phân tích: “Bởi vì cuộc đời quá dài, quá nhàm chán, em phải tìm cách mua vui, cho nên mới hứng thú với việc sưu tầm chuyện của người khác, lại bởi vì có trí tuệ tích

lũy suốt cuộc đời dài đằng đẵng, em mới có thể làm cho khách khứa kể ra tất cả bí mật ẩn giấu dưới đáy lòng. Em cần một người ghi chép lại những câu chuyện này, vừa khéo gặp được anh...”

Sở Gia ngắt lời tôi: “Không phải vừa khéo.”

Tôi nhìn cô, song ánh mắt cô lại vượt qua tôi, vượt qua bức tường phía sau lưng tôi, dường như nhìn sâu vào màn sương mù tích tụ mấy ngàn năm. Giọng nói của cô cũng giống như từ quá khứ xa xôi vọng đến.

“Anh phân tích khá lắm, trường sinh bất lão... người bình thường tuyệt đối không dám nghĩ như vậy, nhưng loại trừ tất cả những điều không thể thì điều còn lại sẽ là khả năng duy nhất.”

Cô khẽ cười: “Được rồi, tiếp theo đến lượt em kể chuyện.”

“Vừa rồi anh nói người bất tử à... thú vị thật. Có điều nói thật, em cũng không thể coi là người được, ha ha, đừng nhìn em như vậy, em nói là, em không phải loài người theo nghĩa hẹp, hay nói cách khác là người tinh khôn hiện đại. Em và các anh có sự khác biệt rất lớn về mặt sinh học.

“Rất nhiều năm về trước, trên trái đất có rất nhiều giống người cổ đại, người Heidelberg, người Neanderthal, người Rhodesia, người Denisova... Đương nhiên đây đều là cách gọi của người tinh khôn các anh, bởi vì đến cuối cùng chỉ có người tinh khôn các anh còn tiếp tục sinh tồn, thống trị cả trái đất.

“Còn em thuộc về một chi bị người tinh khôn các anh diệt chủng.

“Tiến hóa là một chuyện rất kỳ diệu, để sinh sôi đông đúc, các chủng tộc khác nhau lựa chọn những sách lược khác nhau. Sách lược của người tinh khôn các anh là duy trì tỷ lệ sinh cực cao, dùng dân số đông để cướp đoạt tài nguyên. Còn sách lược của bọn em là sinh đẻ ít, nhưng tuổi thọ cá thể rất dài. Đương nhiên, sự thật chứng minh, sách lược của các anh mới là đúng.

“Trong những cuộc chiến tàn khốc của người cổ đại, chi của bọn em bị đánh bại, tàn sát, hiến tế, thậm chí đem làm thuốc tiên kéo dài tuổi thọ, bị người tinh khôn các anh ăn thịt. Chỉ có một số cá thể nhỏ lẻ trà trộn vào quần thể của các anh, sống chui lủi như chuột. Bọn em không dám đi tìm đồng loại, cũng không có cách nào có tình cảm lâu dài với nhân loại, bởi vì các anh luôn bán đứng bọn em, mà cho dù không thì cũng sẽ nhanh chóng chết già, để lại bọn em đau khổ một mình.

“Huống hồ các anh còn có một tổ chức bí mật, chuyên đi săn lùng những kẻ khác loài như bọn em.

“Cứ thế sống trong sợ hãi không biết bao nhiêu năm, sau đó đến thời đại các anh gọi là Chiến Quốc, em làm một vị quan không to không nhỏ ở một quốc gia miền Nam. Khi đó em lấy họ Mị, nhà vua của quốc gia đó... biết thân phận thật sự của em, một mục bảo vệ em.

“Nhưng tổ chức bí mật đó tìm tới nơi. Bọn họ đe dọa nhà vua, nếu không giao em ra sẽ tấn công quốc gia của ông ta, giết chết hết đàn ông, bắt đàn bà làm nô lệ. Cho nên thực ra các anh đối với kẻ khác loài hay đồng loại đều tàn nhẫn như nhau.

“Em rời khỏi triều đình, định nhảy xuống sông tự tử, lúc này nhà vua và thích khách của tổ chức bí mật đó cùng đi tới,

kiếm của họ đâm vào nhau, thân thể nhà vua dần dần lạnh đi trong lòng em. Em khóc khàn cả giọng giống như nhân loại các anh, cũng mất lý trí giống như nhân loại các anh...

“Em quyết định chuyển linh hồn nhà vua, không phải, là ký ức của nhà vua vào thân thể một người khác, đời đời kiếp kiếp sống cùng với em, dù phải trả giá cực đắt.

“Nhưng đến thời khắc mấu chốt của nghi thức, thích khách bỗng bật dậy, chắn giữa em và nhà vua, cuối cùng ký ức em di chuyển thành công, lại thuộc về...”

Vượt qua hai nghìn năm đằng đẵng, trong phòng bao tranh tối tranh sáng tại quán nướng, Sở Gia đột nhiên dừng lại.

Tôi không nhịn được hỏi: “Thuộc về ai?”

Cô nhìn chăm chăm vào mặt tôi, cười buồn bã: “Thuộc về anh.”

Tôi kinh hãi trong lòng, vội vàng nói: “Đừng đùa, ý em là anh chính là nhà vua, không đúng, anh chính là thích khách à? Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến việc giết em mà!”

Tôi cố gắng bình tĩnh lại: “Nếu anh là thích khách, vì sao em lại tìm anh, lại nói với anh những chuyện này?”

Sở Gia không trả lời câu hỏi của tôi, cô đứng dậy, đi qua đi lại trong căn phòng chật hẹp.

Đôi môi đỏ thắm của cô mấp máy, nhưng âm thanh phát ra lại là thứ ngôn ngữ kỳ lạ tôi hoàn toàn không hiểu. Âm sắc của cô sắc bén mà cao vút, không phải tiếng phổ thông, không phải

tiếng địa phương, không giống như bất cứ một loại ngôn ngữ nào hiện có trên thế giới.

Tôi biết rồi, đây là tiếng hát đã từng vang vọng trên một bờ sông nào đó ở miền Nam hơn hai nghìn năm trước.

Không đúng, tại sao tôi lại thấy hơi chóng mặt, tối nay mới uống có hai chai bia mà...

Ánh mắt tôi bắt đầu nhòe đi, giọng hát của Sở Gia lại càng lúc càng rõ ràng trong đầu. Tôi dường như đã nghe hiểu từng từ cô hát.

*Hôn ơi! Thương nhớ ra về
Cửa thành rộng mở, hôn thì dừng chân...
Sợi Tê, bông Trinh, tơ Tần...
Thầy mo đi trước, ân cần chiêu hô!
Lễ nghi sắp đặt đủ đồ,
Mau về chốn cũ, ở cho thư nhàn!*^[13E]

Bất giác tôi lã chã rơi lệ, ý thức lại như vỡ vụn, sau đó đột nhiên vụt tắt.

Lúc tỉnh lại, Sở Gia đã đi rồi, dưới chai bia Hoegaarden trên bàn chèn một tờ giấy A4.

Chào mọi người, tôi tên Sái Tất Quý, là một tiểu thuyết gia làng nhàn kiêm ông chủ quán nướng Sở Ký, hoặc nói là ông chủ tạm thời.

Chủ quán trước đó có việc ra nước ngoài, trước khi đi giao phó quán nướng cho tôi. Toàn bộ lợi nhuận của quán nướng đều thuộc về tôi, đổi lại trong một năm tiếp theo, tôi phải giúp cô ấy ghi chép chuyện kể của bốn mươi người khách, đăng lên trên Weibo.

Sau khi tôi làm xong tất cả những chuyện ấy, cô ấy sẽ trở về gặp tôi, nói với tôi chân tướng cuối cùng của câu chuyện này.

Trước đó, mỗi tối thứ Tư, gặp nhau tại Sở Ký, bất kể gió mưa.

[1E] Nguyên văn là Tạ Tạ, họ Tạ tên Tạ.

[2E] Triphosgene, một chất khí có công thức hóa học $OC(OCCl_3)_2$.

[3E] Worm-hole, lỗ sâu, lỗ giun, hay Cầu Einstein-Rosen là một không-thời gian được giả định là có cấu trúc tô pô đặc biệt tạo nên đường đi tắt trong không-thời gian. Nó nối thông từ một vùng không-thời gian này đến vùng kia và đôi khi, vật chất đi từ vùng này sang vùng kia bằng cách chui qua lỗ này.

[4E] Ca sĩ, diễn viên lai Nhật Bản và Đài Loan, tên tiếng Nhật là Kaneshiro Takeshi.

[5E] Ứng dụng mạng xã hội của WeChat, tương tự như trang cá nhân Zalo.

[6E] Gargamel, tên tiếng Trung là Cách Cách Vu, nhân vật trong bộ truyện tranh Xì Trum. Hắn ta là nhân vật phản diện chính trong phim hoạt hình của bộ truyện cùng tên, là một lão phù thủy độc ác, kẻ thù không đội trời chung của Xì Trum. Trong bản tiếng Việt, nhân vật này được dịch tên là Gà Mên. Gargamel có một con mèo tên là Azrael (theo Wikipedia).

[7E] Vào rừng sâu thấy hươu, buổi trưa bên suối không nghe tiếng chuông. Đây là một câu thơ trong bài *Đi thăm đạo sĩ núi*

Đới Thiên nhưng không gặp của Lý Bạch. Tên của nhân vật Lâm Thâm và Lộc Nhi được lấy từ câu thơ này.

[8E] Trong tiếng Trung, Khai Tâm nghĩa là vui vẻ.

[9E] 520 trong tiếng Trung đọc gần giống anh yêu em.

[10E] Trong tiếng Trung nghĩa là nắng hè.

[11E] Trong tiếng Trung, Gia là cách gọi người đàn ông lớn tuổi hoặc bề trên.

[12E] Tên tiếng Anh là *The Man from the Earth*, ra mắt năm 2007, do Richard Schenkman đạo diễn.

[13E] Một đoạn trong bài *Sở từ - Chiêu hồn*, bản dịch Nhược Tống.

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

